

Giới thiệu Em Là Cánh Hoa Luru Ly

Em Là Cánh Hoa Luru Ly là truyện teen của tác giả Bích Phương đem đến một câu chuyện tình yêu lãng mạn mang cảm xúc nhẹ nhàng nhưng cũng đầy mạnh mẽ.

Nội dung chuyện xoay quanh tình yêu của hai con người ở hai địa vị khác nhau khó có thể là một đôi được, cô một công chúa lọ lem yêu đuổi nhưng cũng đầy mạnh mẽ.

Anh là một chàng hoàng tử phong trần lạnh lùng nhưng vẫn luôn dành tình cảm của mình để giữ cô mãi bên cạnh mình, liệu họ có được bên nhau??

Đọc truyện và chiêu mộ nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Luru Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô Bé Tội Nghiệp

Con bé chết tiệt này, mày có làm việc nhanh đi không thì bảo!

Bỗng một bàn tay chai sạn tàn nhẫn giáng mạnh vào khuôn mặt non nớt của một cô bé mười hai tuổi. Dưới ánh nền mờ ảo, hiện lên vóc dáng một cô gái nhỏ bé, tay túm chặt miếng giẻ lau chùi qua chùi lại nền nhà.

- Cha nuôi, con... con vẫn đang làm việc mà... cha đừng đánh con nữa...

- Mày còn dám cãi à!

Người đàn ông xấu xí, cục cằn đó cúi xuống, lấy tay quẹt nhẹ một cái. Bỗng dung mặt ông ta biến sắc, mắt hằn lên những tia đỏ, miệng gầm gừ như loài sói hoang. Chẳng ngờ ông ta ấn mạnh đầu cô bé xuống dưới đất:

- Mày liếm... liếm sạch cho tao, mày lau nhà thế này à? Liếm... liếm nhanh con ranh này!

Cô bé nhất quyết không làm theo lời hăm dọa của lão cha nuôi. Mặt cô bị ông ta dùng lực ấn mạnh xuống sàn, đau đớn, khổ sở. Cô chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi, có lẽ những đứa trẻ khác sẽ khóc, sẽ giãy dụa, nhưng riêng cô thì không. Cô không thể khóc, không thể giãy dụa, bởi lẽ khi làm như thế, cô sẽ mất sức cho những đợt hành hạ tiếp theo.

- A! Mày còn cứng đầu à! Lè lưỡi ra! - Ông ta lại dùng cái bàn tay dơ bẩn đó bóp mạnh cằm cô, cảm tưởng như ông ta đang cố bóp nát khuôn mặt nhỏ bé mong manh kia. Nhưng rồi người đàn ông đó bỗng giật mình bởi ánh mắt kiên cường và đầy căm ghét của đứa con gái nuôi trước mặt.

Ông thả cô ngã phịch xuống nền nhà rồi bước ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Giờ đây trong phòng chỉ còn lại tiếng côn trùng vo ve và hơi thở đầy khó nhọc của Từ Di. Cô ngồi xụi lơ trên đất, mái tóc đen nhánh xõa dài trên bờ vai gầy guộc, đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài kia chỉ toàn là màu đen, à không, còn có vài đốm sao le lói giữa bầu trời đêm. Nhưng rồi... chúng lại tắt lịm. Sinh mệnh của cô tưởng chừng như những ngôi sao đó, sớm lụi tàn.

Chợt có một ngôi sao băng lướt qua khung cửa sổ phòng cô, mà thực ra cái nơi mà cô đang ở đâu phải phòng riêng, đó chỉ là gác mái của một ngôi nhà tồi tàn.

Mắt cô bỗng sáng bừng, lao nhanh ra đó, miệng gọi to, nghẹn ngào:

- Mẹ... mẹ... mẹ về với con rồi đó ư?! - Ngón tay gầy guộc của cô bấu chặt vào bản lề cửa sổ, người nhô ra ngoài, mắt mở to long lanh như đang chào đón người mẹ ở xa về.

- Con gái, con có nhìn thấy ngôi sao băng vừa bay qua không? Khi nào có sao băng là khi ấy, mẹ sẽ về thăm con. Khi nhớ mẹ, hãy ngắm sao.

- Mẹ à, con không ngắm sao đâu, con thích ngắm mẹ hơn, mẹ à... từ sau con sẽ không dám trèo lên nóc nhà ngắm sao nữa. Con sẽ nghe lời mẹ, mẹ ở lại với con, mẹ ơi... mẹ đi rồi con biết ở với ai. Mẹ!

Tiếng khóc ai oán, tiếng gào thét đầy đau thương của Từ Di trong ngày định mệnh đó lại hiện về. Sự ra đi của mẹ sẽ mãi mãi là nỗi ám ảnh trong cô, vì cô mà mẹ phải từ giã thế gian này.

Trong một lần nghịch ngợm, cô đã trốn mẹ leo lên nóc nhà cao chót vót để ngắm mưa sao băng, vì nóc nhà mọc đầy rêu nên cô bị trượt chân rơi xuống, cô tưởng mình sẽ chết, sẽ không sống nổi... Nhưng không, cô không thấy cảm giác đau đớn, vỡ vụn như mình tưởng, cô thấy dưới thân mình vô cùng êm dịu. Khi bà hoảng nhìn lại, tất cả đã muộn, mẹ đang nằm dưới thân cô, ôm chặt cô trong lòng, miệng cười hiền hậu:

- Bé con, con không sao chứ?

- Mẹ... mẹ... mẹ sao mẹ lại nằm đây... sao sờ mẹ toàn máu thế này, để con lau... con lau cho mẹ.

Sau đó, mẹ chỉ kịp nói với cô mấy câu cuối cùng rồi tắt thở.

Nghĩ đến hồi ức đau thương đó, Từ Di lặng lẽ trượt người xuống sàn nhà, ôm đầu gối khóc nức nở.

Cha nuôi đối xử tàn nhẫn với cô như thế bởi vì chính cô là nguyên nhân khiến người phụ nữ mà ông yêu thương nhất ra đi. Cô biết, tội lỗi này cô có dùng mạng sống cũng không thể chuộc lại được. Cô sẽ cam chịu tất cả, cô không hận ông ta bởi cô biết, cô đang bị trừng phạt, cô đang bị ông trời trừng phạt đó thôi.

- Từ Di, mày đang làm gì đó? Ra ngoài cổng xem có ai đang gọi kìa.

Từ Di cũng nghe thấy tiếng gọi đó, hình như là tiếng của một đứa con trai. Cô bước nhanh chân xuống nhà mặc dù chân trái của cô đang bị thương rất nặng. Cô sợ bị quở trách, sợ bị đánh đập bởi sự lè mề của mình.

Thu vừa đến đã mang từng đợt gió lạnh quét vào người. Rét buốt, tái tê... Vậy mà trên người cô chỉ vận một bộ váy trắng mỏng tang. Cái dáng người nhỏ nhai đó dường như càng nhỏ bé hơn dưới màn mưa trắng xóa.

Cô đứng trên hiên nhà, co rúm người lại gọi với ra ngoài cổng.

- Ai... ai ở ngoài đó thế? Trời lạnh quá! Có việc gì mau nói nhanh đi nào.

- Anh là Tú Long đây. Mẹ anh dặn đem thứ này sang cho bố em.

Cô không trả lời, chạy ào ra mở cổng, cố nặn một nụ cười.

- Nào, đưa đây cho em.

Sau khi đưa cặp lồng thức ăn cho Từ Di, Tú Long vẫn đứng trân trân ở đó nhìn cô.

- Có chuyện gì nữa hả anh? - Cô thắc mắc nhìn sâu vào mắt anh. Đột nhiên, anh bước lại gần, giọng cao ồ che cho cô. Hơi ẩm tỏa ra từ người anh làm trí óc cô thức tỉnh, cô bước lại gần anh hơn chút nữa. Rồi bỗng Tú Long đặt vào tay cô một cái túi màu đen, trên đó có ghi thương hiệu của một hãng thời trang nổi tiếng. Cô giật mình, định trả lại cho anh nhưng anh đã chạy biến, quên cả cầm theo ô. Thực ra không phải quên cầm, mà là cố ý để lại.

- Cha, thức ăn này, cha mau ăn nhanh kẻo nguội.

Đặt cặp lồng trước mặt cha nuôi xong, cô vội vã lui lên phòng.

- Lại đây, mày định không ăn gì sao?

- Ô, cha cho con ăn cùng cha hả? - Cô vui mừng, đã mấy ngày rồi cô không được ăn cơm, toàn phải ăn bánh mỳ không với uống nước lọc.

Ông ta cho Từ Di một bát cơm nguội, ít rau xào, vài ba con cá kho. Cô ngơ ngác:

- Cha không ăn cá sao?

- Tao không thích ăn cá. Cho mày đấy!

Trước khi ăn, cô rụt rè mời cha nuôi ăn cơm, sau đó lại tần ngần một lúc lâu. Đến khi cho được miếng cá đầu tiên vào mồm, nước mắt đã chảy giàn giụa trên khuôn mặt cô. Mùi vị này, giống mẹ cô kho quá! Đã lâu, rất lâu rồi cô không được ăn nó. Cô nghẹn ngào, chậm rãi nhai cơm, từ tốn một chút một. Cô sợ cá sẽ hết.

- Hừm, đã biết thừa mình không thích ăn cá kho lại còn kho làm gì nữa không biết!

Cha nuôi cần nhẩn, thì ra mẹ anh Tú Long là người kho mấy con cá này. Bà là người như thế nào? Tại sao lại nấu ăn giống mẹ cô thế? Ăn xong, cô dọn dẹp mọi thứ. Không quên cầm theo cái túi mà Tú Long đã đưa cho mình. Cũng may cha nuôi không nhìn thấy.

Trong túi là một cái áo khoác bằng lông thú mềm mượt, khi cô cởi cái áo lên không trung, bỗng một cái thiệp màu hồng xinh xắn rơi ra.

Cô đưa tay mở nhẹ cái thiệp, thấy bên trong đó có vài dòng chữ cứng cáp: "Từ Di, tặng em chiếc áo này. Nhìn em mỏng manh như thế, sợ em không chịu được lạnh nên anh đã mua nó. Mong là em sẽ thích, anh mong nhìn thấy em mặc nó trong lần gặp tiếp theo của chúng ta."

Tay chân cô cứng đờ, chiếc áo nhìn sang trọng như thế, nó không thể hợp với cô được! Nhưng Tú Long mới mười lăm tuổi, lấy đâu ra tiền để mua thứ giá trị như này?

Nhưng rồi, cô cũng mặc thử nó lên người. Kết quả là... chiếc áo đó rộng thùng thình, nó chỉ hợp với một cô gái hai mươi tuổi. Cô bật cười, đúng là anh chàng ngốc nghếch, trông mình đâu có phù hợp với cái áo có kích cỡ "khủng" như thế!

Nhưng dù sao đó cũng là tấm lòng của người ta, cô gấp gọn chiếc áo, gói nó trong mấy lớp báo và cất kỹ trong tủ quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngọn Lửa Trong Đêm Đông

Mối quan hệ giữa cha nuôi và Tuyết Liên - mẹ Tú Long cũng dần được hé mở. Bà ấy thường đến nhà cô chơi, thậm chí còn làm hết tất cả việc nhà giúp cô. Cô thường lảng xãng chạy quanh bà ấy để trò chuyện, hai người có vẻ rất tâm đầu ý hợp, cứ ở cạnh nhau là cười đùa vui vẻ. Cuộc sống của cô từ đó cũng bước sang trang mới.

- Từ Di, hãy gọi ta là mẹ. Có được không?

Cô bàng hoàng rồi ngạc nhiên, cô... có thể gọi một tiếng "mẹ" nữa ư? Nhìn Từ Di mắt mở to, mồm há hốc vì bất ngờ, bà nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé, khẽ nở một nụ cười dịu dàng, xua tan cái lạnh lẽo của thời tiết mùa đông:

- Tại sao lại không chứ? Ta yêu ba con và yêu cả con.

Cô bé cười, một nụ cười ngây ngô và trong sáng.

- Mẹ... mẹ...

Câu nói nghe chấp chững, ngại ngùng nhưng lại chứa bao nhiêu tâm sự, bao nhiêu đau thương của một cô bé mười hai tuổi mồ côi mẹ.

Bà Tuyết Liên ôm đứa "con gái nhỏ" vào lòng, vỗ lưng cô nhẹ nhẹ:

- Mẹ không có con gái, từ nay con sẽ là con gái của mẹ. Con có thể tự do đi chơi, tự do ăn những gì con thích, và con sẽ được đi học trở lại.

Không biết tự bao giờ, vai áo của bà đã ướt đầm nước mắt và bà cảm thấy thân hình nhỏ bé như chú chim non đang run rẩy trong lòng bà vô cùng đáng thương.

Từ Di không biết tại sao cha nuôi lại thay lòng đổi dạ nhanh đến thế? Mẹ cô mới mất được một năm thôi. Chẳng lẽ, ông ta không yêu mẹ cô nhiều như cô tưởng?

Nhưng... sau mấy tuần sống chung với người mẹ "thứ hai", cô đã tự mình trả lời câu hỏi đó. Bà Tuyết Liên có tính cách, phong cách nấu ăn nà ná mẹ cô. Đặc biệt, bà vô cùng dịu dàng, hóm hỉnh, đôi khi còn pha chút hài hước. Bà là con người của sự lịch thiệp, nhã nhặn. Vẻ đẹp của bà không mặn mà nhưng vô cùng thanh thoát. Đáng người bà hơi gầy, cao dong dỏng hơn cô một cái đầu.

Từ khi có bà ở bên, cô còn không bị cha nuôi đánh đập. Ông ta thường dùng ánh mắt hung tợn để hăm dọa cô và khi đó cô thường nấp sau lưng bà Tuyết Liên, hằng mong bà che chở.

Và cũng thật là lạ, mỗi khi bà tỏ ra giận dữ, trách móc thì cha nuôi bỗng tỏ ra dịu dàng đến bất thường, cô chỉ nhìn thấy vẻ dịu dàng của ông khi mẹ cô vẫn còn.

- Từ Di, từ mai con sẽ theo Tú Long đến trường, được không con?

- Con đồng ý, thưa mẹ!

Tối hôm đó, bà giúp cô chuẩn bị lại đồng phục, soạn lại sách vở. Cô cứ đứng yên một chỗ, như đang không tin vào những gì mình đang thấy.

Đêm cô nằm trong lòng bà ngủ, mắt nhắm nhắm nhìn về phía cửa sổ, có vài ngôi sao sáng lấp lánh, xa xôi, mờ mờ lung lung...

~*~

Bầu trời sáng nay trong xanh đến tuyệt vời, cô nheo mắt nhìn đám mây trắng đang bay lơ lửng phía trên đầu mình mà cười tí.

- Từ Di, lên đây anh chờ đi học nào!

Cô tình nghịch nhảy chân sáo đến cạnh xe đạp của Tú Long, nhìn anh rồi ngáo ngo:

- Anh chờ em ư? - Cô hơi ngại vì từ trước tới nay chưa bao giờ cô được tên con trai nào đùa cợt.
- Tại sao lại không chứ? Anh to khỏe thế này mà lại không đủ sức chờ em sao?
- Hi hi. Cô vừa cười vừa leo lên xe.

Tú Long là một cậu thiếu niên mười lăm tuổi vậy mà đã cao gần một mét tám mươi. Đứng cạnh anh cô vô cùng nhỏ bé.

Gió thu thổi se lạnh, ngồi sau xe anh rằng cô cứ va đập vào nhau. Tay anh bỗng đưa ra phía sau tóm lấy tay cô, nhét nó vào túi áo của mình. Cô thấy rất ấm nên không ngại ngần để yên tay mình ở đó.

Có thể cô mới chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi nên không biết, Tú Long đối xử với cô khác với những cô gái ở xung quanh anh. Tâm hồn cô vẫn non nớt, chưa hiểu được tình yêu giữa trai gái là thứ tình cảm như thế nào. Cô chỉ biết Tú Long là người anh trai tốt bụng mà thôi.

Tối trường, anh chạy nhanh vào khu gửi xe rồi đuổi theo cái bóng dáng cô đơn kia, cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé gầy đó, cúi xuống nói nhỏ:

- Để anh dẫn bé vào lớp!

Cô vui vẻ để anh cầm tay mình đi qua suốt ba cái cầu thang.

Bạn bè trong lớp rất yêu quý Từ Di nên khi cô nhập học lại cũng không có gì quá khó khăn. Họ không tỏ ra xa lánh cô bởi cô là đứa trẻ nghèo, là đứa mồ côi mẹ. Có lẽ người mẹ yêu quý đang dõi theo và phù hộ cho cô.

Buổi trưa hôm đó ngồi sau xe anh, cô hồn nhiên thao thao bất tuyệt về những chuyện buồn cười mới xảy ra trên lớp hôm nay. Đặc biệt, còn có chuyện cô đánh một bạn nam trong lớp và cô bị phạt đứng ở góc lớp. Anh nghe thấy liền trêu đùa:

- Nhìn em thấp bé nhẹ cân thế mà cũng đánh được người cơ à?
- Tại sao lại không? Nó dám chọc em vì em không có mẹ! Nó là thằng đầu tiên trong lớp dám tuyên chiến với em, em quyết không tha cho nó!

Bỗng có vòng tay ra phía trước, ôm chặt lấy thắt lưng anh, thì thầm:

- Trời lạnh lắm, cho em ôm một tý nhé! Ngày xưa ngồi sau xe mẹ, em thường ôm mẹ như thế này... em quen rồi... Anh không thấy phiền chứ?

Năm, sáu giây sau Tú Long mới mở miệng trả lời:

- Không, em muốn ôm anh lúc nào cũng được. Đổi lại, bất kỳ lúc nào anh cũng có thể ôm em. Thỏa thuận như thế nhé! Ok!

Cô cười hi hi, tựa nhẹ đầu lên lưng anh, trông vẻ mặt cô lúc này thật yên bình.

Nhờ có bà Tuyết Liên và Tú Long, hạnh phúc đang dần quay đầu đi về phía cô.

Tối hôm đó, người anh trai của cô đã sang nhà, giảng bài, giúp cô làm bài tập tất cả các môn. Cô không hiểu chỗ nào liền lập tức hỏi lại, đôi chỗ ngốc nghếch quá thì bị anh kí đầu một nhát. Anh bày cô cách học thuộc sao cho hiệu quả nhất, nhớ lâu nhất. Rồi sau đó cô như một đứa trẻ lên ba, vói vỉnh anh đọc cho cô nghe cuốn truyện cổ tích mà mình thích nhất.

Anh bảo cô lại gần rồi một tay ôm lấy cô, một tay giở cuốn truyện tranh.

- Ngày xưa ngày xưa có một nàng tên là Lọ lem.....

Giọng anh kể chuyện nghe rất cuốn hút, cô vểnh tai nghe không sót một câu nào. Câu chuyện Lọ Lem và Hoàng tử cô đã đọc rất nhiều rồi nhưng không hiểu tại sao hôm nay nó lại hay hơn mọi ngày như thế.

Khi Tú Long đọc gần đến đoạn kết, cô nàng Từ Di đã ngoan ngoãn ngủ lại trên cánh tay anh. Anh bế cô lên giường, trong lúc đó, cái miệng xinh xắn của cô bỗng mở ra, cất tiếng nói nhỏ nhẹ, rất dễ nghe:

- Hoàng tử và Lọ lem có thực sự đến được với nhau không? Anh đọc tiếp đi...
- Đến được, họ sẽ tìm thấy nhau và yêu nhau. Họ sẽ ở bên nhau trọn đời, ở với nhau đến đầu bạc răng long...
- Em không tin...

Anh thom nhẹ lên trán cô:

- Anh sẽ làm cho em tin.

Chương 3: Rung Cầm

Những ngày tiếp theo anh tới nhà chờ cô đến trường đều đặn như cơm bữa, không bao giờ để cô đứng chờ quá hai phút.

Có lẽ vì ở bên cạnh anh quá nhiều, có lẽ vì được anh ôm quá nhiều nên mùi hương quen thuộc trên người anh tự lúc nào đã quán quít trong trí óc cô.

- Người anh thơm quá... cho em ngửi tí nào... thích thật đấy!

Cô cứ rúc vào trong áo khoác của anh rồi ra sức hít hà.

Anh cứ ngồi ngắm cô rồi cười cười.

Sáng nào cô cũng như chú chim bồ câu bé nhỏ, luôn miệng riu rít không ngừng bên tai anh. Cuộc sống của anh từ đó cũng tràn đầy vui vẻ.

Nhiều lúc nhìn đôi môi chím chím như trái dâu tây của cô mà lòng anh lại nổi lên ham muốn, ham muốn được chạm vào bờ môi xinh xắn đó. Nhưng... cô mới chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

- Tú Long, tại sao mũi anh lại có thể cao và thẳng như thế? Tại sao? Tại sao chứ? Nhìn mũi em nè, tẹt quá thể luôn!

Anh cười tí mắt, vuốt nhẹ tóc cô:

- Từ Di, tại sao tóc em lại dài như vậy chứ? Tại sao? Nhìn tóc anh nè, ngắn quá thể luôn.

Nghe dứt câu anh nói, cô chột phi cười nhưng sau đó mặt đanh lại, làm ra vẻ hờn dỗi:

- Á à, anh treu em nhé! - Cô khoanh tay, quay ra phía khác, giọng phụng phịu rất ư là dễ thương.

- Thôi nào, ngồi ngoài này gió hơi lạnh đấy, chúng ta vào lớp nhé!

Cô nắm lấy tay áo anh và chạy theo anh.

Giờ ra chơi, cái ghế đá dưới bóng cây phượng này chính là điểm tụ họp của hai người. Trong lớp cô có bạn, nhưng tuyệt nhiên chỉ thích trò chuyện và chơi đùa cùng anh.

Anh cũng thường bỏ đám bạn nghịch ngợm mà chạy ào ra chơi với cô, chẳng để tâm xem lũ trời đánh đó bàn tán thứ gì, chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô cười, thể thôi.

~*~

- Ấy, các cậu nói gì kì thế? Đó không phải là người yêu tớ, đó là anh trai tớ!

Đám bạn của Từ Di vây quanh bên cô bé, hóng hót hỏi chuyện giữa hai người.

- Có thật không đó?

- Thật mà, tại sao các cậu không tin nhì? - Cô gãi gãi đầu, mặt nhăn lại như khi ăn phải ớt.

- Tại bọn tớ chưa từng thấy anh trai em gái nào lại tình cảm như thế thôi. Mà anh trai cậu cũng thật đẹp trai đó. Hehe... có gì giới thiệu cho tớ với nha!

- Hà? Mặt cô bỗng nghệt ra, cảm như sắp rớt xuống đất.

- Các... các cậu... thật là, mới còn bé tí mà đã... mê trai rồi! - Nói xong câu này cô chột ngẩn tò te ra rồi cúi gằm mặt xuống đất, đợi chờ những câu đả kích của lũ bạn.

- Mê trai á? Câu này có vẻ không hợp với bọn tớ.

- Đúng vậy, đúng vậy, chẹp chẹp.

- Hừ, lũ quỷ này, không thèm chơi với các cậu nữa! - Cô đập phịch quyển sách xuống bàn, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Mê trai gì chứ, đó là anh trai tớ, tớ không có quyền mê anh ấy chắc!"

Vừa bước ra khỏi cửa lớp bỗng cô đâm sầm vào thứ gì đó mềm mềm. Từ Di ngẩng đầu lên, thì ra là một người con gái có ngoại hình xinh xắn. Cô gái đầu, miệng cười:

- Em xin lỗi, chị không sao chứ?

Cô gái đó vẫn nhìn chăm chăm vào cô, lâu sau đó mới mở miệng:

- Thật tiện quá, chị cũng đang có việc muốn tìm em!

Từ Di linh tính có chuyện gì không hay sắp xảy ra. Nhưng cô vẫn khúm núm theo sau bà chị có khí phách lạnh lùng như sắp muốn giết người đây.

- Ủầy, đây chẳng phải là đằng sau trường sao? Thật đẹp quá! Sao Tú Long không dẫn em tới đây chơi nhỉ? - Cô bất giác nghĩ đến anh rồi buột mồm hỏi câu đó, mắt vẫn sáng long lanh nhìn tán hoa giấy hồng rực trước mặt.

- Nơi đây là lãnh địa của chị. Ai dám đặt chân đến chứ? - Bà chị đó đứng khoanh tay trước mặt cô, nhìn cô lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại có ý cười.

Từ Di chẳng nói gì, lại dùng chân đá mấy bông hoa giấy đang bay nhẹ trên đất, tay chấp sau lưng như bà cụ non.

Có vẻ như cô... mắc bệnh to gan thì phải.

- Mọi quan hệ giữa em với Tú Long là gì?

Cô lại giật mình lần nữa. Ngoảnh nhẹ đầu lại phía sau:

- Dạ... là anh trai em gái!

Bỗng bà chị đó thở phào một cái, như là đã trút hết được mọi âu sầu, rồi vỗ vai cô, cười tươi như hoa:

- Nhìn hai người ngày nào cũng âu âu yếm yếm, làm cả trường dường như hiểu lầm hết. Chỉ trách tình cảm anh em của hai người quá sâu đậm. Thế là chị có cơ hội phải không? Bé đồng ý làm quân sư cho chị nhé!

Cô nghĩ trong đầu: "Quân sư á? Quân sư cái gì cơ?". Nhưng chả hiểu sao, cô lại vô cớ gật đầu.

Đang được Ngọc Bích - người chị vừa mới quen dẫn vào lớp, bỗng Từ Di nghe thấy tiếng gọi quen thuộc vang lên sau lưng, cô quay ngoắt đầu lại, mắt sáng long lanh:

- Anh Long! - Cô chỉ kịp gọi tên anh.

Sau đó bàn tay cô bị giật nhẹ ra khỏi tay Ngọc Bích, anh ghì chặt lấy cô, không cho cô thở lấy một hơi.

- Em đi đâu thế? Tại sao không nói với anh một tiếng?

- Em... em...

Thấy cô thở khó nhọc, anh nói lỏng cánh tay nhưng vẫn không buông cô ra.

- Em ấy đi cùng tớ! - Bỗng một giọng nói trong trẻo vang lên.

Không biết từ nãy giờ có người đứng cạnh chứng kiến tất cả, mặt Tú Long đỏ lựng lên. Anh đã buông thân hình nhỏ nhắn kia ra nhưng chưa chịu thả cô đi.

- Ngọc Bích, cậu biết em tớ à?

Ngọc Bích gật đầu, mắt nhìn Tú Long tỏ vẻ thân mật. Chả hiểu sao, cô không thích người khác dùng ánh mắt như thế để nhìn anh, cứ chường tai gai mắt sao ấy!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Forget Me Not

Giờ ra chơi tiết 2, cô ra ghế đá ngồi chờ anh, không dám chạy đi lung tung nữa. Tay cô chống vào ghế, chân đá lơ đễnh mấy cành cây khô dưới chân. Đá một thôi một hồi, đá qua đá lại mà vẫn chẳng thấy anh đến.

Cuối cùng cô không đợi được nữa, nhắc người đứng dậy tiến về lớp học của anh.

Mấy chiếc lá phượng vàng còn sót lại trên cành theo đà bay xuống bám vào tóc cô, khung cảnh sau lưng cô dần trở nên buồn hiu hắt.

Không hiểu vì sao, bóng dáng cô luôn luôn cô đơn như thế, cho dù là ở cạnh bên anh.

Thấp thoáng từ xa đã thấy bóng anh ngồi trong lớp, nhưng... sát bên cạnh còn có ai nữa kia? Chân cô đứng khựng lại, thì ra đó là Ngọc Bích. Hai người đang làm gì đó rất thân thiết, về mặt anh đảm chiều không giống thường ngày, còn cô nàng kia thì thi thoảng bật cười, nụ cười đó đáng yêu, dễ thương hơn cô rất nhiều.

Có thứ gì cứ chặn cứng ở cổ họng, cô chẳng thể thốt nên lời. Mấy phút sau đó nghe tiếng trống mới lê chân bước về lớp, về mặt buồn rầu hơn bao giờ hết.

Trưa hôm đó ngồi sau xe anh cô đút tay vào túi áo, không nói với anh bất cứ lời nào.

- Bé con, làm sao thế? Có chuyện gì buồn à? Nói anh nghe?

Không trả lời lần một

- Em đói à? Anh mua thứ gì cho em ăn nhé?

Không trả lời lần hai.

- Trời hơi lạnh, chắc em bị viêm họng nên ngại mở miệng hả?

Anh tìm đủ các loại lí do vì sao cô không trả lời, anh rất sợ cô giận anh.

Tú Long dừng xe lại, quay đầu nhìn Từ Di, thấy đôi mắt to tròn của cô cũng long lanh nhìn lại.

Cô nuốt nước bọt, quay mặt đi chỗ khác, nói một câu:

- Mau lên xe về nhà đi, em hơi mệt!

Mắt anh hơi buồn buồn, chỉ khẽ thở dài một cái rồi đạp xe đi tiếp. Anh rất ghét người khác giận anh trong im lặng, ghét người khác giận anh mà không chịu nói lí do.

Về gần đến nhà cô, xe anh không dừng lại mà đi thẳng. Cô hơi bất ngờ, thò bàn tay trắng nõn ra kéo kéo áo anh.

- Này anh, thả em xuống!

Lần này lại đến lượt anh im lặng.

Xe đỗ lại trước cổng nhà anh. Ngôi nhà này chỉ có hai người ở nên hơi bé, nhưng bù lại, nó khá xinh xắn. Bức tường bao quanh nhà anh không thô sơ như mấy nhà xung quanh mà nó là hàng rào được làm bằng kim loại, sơn trắng. Khắp hàng rào hoa Dạ Yến Thảo nở hoa đẹp đến ngây ngất lòng người. Màu sắc đa dạng phong phú khỏi phải bàn: hồng, xanh, tím, đỏ sọc trắng, tím sọc trắng... v... v...

Hình như cô chẳng còn tâm trí để giận anh nữa, lao nhanh xuống xe và đến bên mấy bông hoa đó ngắm nghía rất chăm chú, ngón tay xinh xắn chỉ dám miết nhẹ lên cánh hoa, không dám ngắt.

Chẳng ngờ anh đưa tới trước mặt cô một bó Dạ Yến Thảo đủ các loại màu. Lông mày của anh khẽ nhướn lên, mắt mở to, miệng cười trông rất ngộ nghĩnh. Cô không đưa tay cầm lấy bó hoa, đi thẳng vào khoảng sân trước mặt. Ngắm nhìn ngôi nhà mang phong cách kiểu đồng quê này.

- Bàn về ngôi nhà này là do cha anh thiết kế khi ông còn sống! Ông rất thích tự tay xây dựng tổ ấm của mình, nhưng rất tiếc, khi ngôi nhà chưa được xây thì ông đã ra đi ngay sau đó...

Bà Tuyết Liên và Tú Long vốn không phải là người ở đây. Họ chuyển đến từ năm Từ Di học lớp năm.

Cha Tú Long đã mất? Mắt cô mở to, những giọt lệ đang dần trào ra từ trong khóe mắt, sao bỗng dưng cô muốn lao vào lòng anh mà khóc thế? Cô thấy thương anh, thương cho cả số phận của mình. Thì ra, anh cũng là người đồng cảnh ngộ với cô.

- Đừng khóc, em thương anh đấy ư? Tú Long cúi xuống lấy tay gạt đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt cô. Trong lòng tự dưng có chút vui vẻ.

- Em tưởng cha anh không sống ở đây, hóa ra... ông sống ở thế giới bên kia...

- Ủm! Không để cô tiếp tục đa cảm. Anh dẫn cô vòng ra đằng sau ngôi nhà.

Hiện ra trước mặt cô là một vườn hoa lưu ly xanh mong manh. Trước đầu gió, cánh hoa khẽ lay nhẹ cũng đủ làm rung động lòng người.

- Lưu ly chỉ nở trong những ngày đầu đông, trước khi thời tiết trở nên lạnh giá hơn, hoa sẽ "vẫy tay" chào tạm biệt mọi người. Thời điểm này đang đúng mùa nở của hoa nên hoa mới đẹp như này đây! Tú Long đứng bên cạnh thao thao bất tuyệt, mắt say đắm nhìn vườn hoa.

- Anh thích hoa lưu ly? Cô hơi bất ngờ, vì hiếm thấy tên con trai nào si mê hoa cỏ như Tú Long.

Anh bỗng ngắt người một hồi, mấy chục giây sau mới trả lời, giọng nói có phần ấp úng:

- Anh nghe người ta kể về truyền thuyết hoa lưu ly, không hiểu sao từ đó say đắm loài hoa này. Nghe theo người ta, trồng nên một vườn hoa. Đến mùa hoa nở, ra sức chăm sóc chỉ để được ngắm nhìn vẻ đẹp mong manh của nó.

Giọng anh rất đỗi dịu dàng, như làn suối trong vắt chảy qua khe đá.

- Thế từ nay em theo anh... thích hoa lưu ly có được không?

Anh xoa đầu cô, nói cô rất ngốc, thích thì cứ thích, sao phải xin phép người khác.

Đêm đó, anh ngồi kể cho cô nghe về truyền thuyết hoa lưu ly, không giống như mọi ngày, cô chỉ nghe, không đặt ra bất kì câu hỏi nào đối với anh. Anh cũng quên bẵng mất chuyện hỏi tại sao trưa nay cô lại giận anh một cách kì cục như thế.

Và bây giờ anh cũng tự mình tìm ra một điều kể, mỗi lần cô mà giận dỗi, anh lại đưa cô tới vườn hoa lưu ly.

Sáng hôm nay là chủ nhật, sau khi ăn bữa sáng do bà Tuyết Liên chuẩn bị, cô xin phép bà cho sang nhà chơi với Tú Long.

Cánh cửa nhà anh khép hờ, cô lách người chui vào, muốn xem lúc ngủ anh có dễ thương như lúc tỉnh không. Trong phòng riêng, anh đã dậy, còn ngồi ngay ngắn trên bàn học, nhưng bên cạnh còn có một cô gái, cô gái đó quay lưng về phía cửa nên Từ Di hoàn toàn không nhìn rõ mặt.

"Sao nhìn quen thế nhỉ? Gặp ở đâu rồi chẳng?" - Cô lẩm bẩm một mình.

- Tú Long, phần này làm như thế nào?

- À, cậu nên làm theo cách này...

Hai đầu người đó ghé sát đầu vào nhau trên bàn học. Cô cắn môi, học nhóm thôi mà có cần phải tình tứ thế không? Lại còn đến nhà anh sáng sớm nữa chứ! Cô đứng yên tại chỗ, giậm chân thỉnh thoảng.

Bỗng cô gái có mái tóc hơi xoăn đỏ quay đầu lại, trên miệng nở nụ cười tươi rói.

- Từ Di à? Có phải Từ Di không?

Thì ra là Ngọc Bích. Cô bèn lên đẩy cửa đi vào, gãi gãi đầu:

- Em thấy hai người đang học nên....

- Không sao, ngồi xuống đi.

Tú Long vẫn chăm chăm cúi đầu giải toán, như chẳng biết đến sự có mặt của cô. Cô ngồi chéo sau lưng anh, nhìn nghiêng khuôn mặt anh đẹp đến lạ thường. Khẽ gợn tay lên không trung, cô vẽ vẽ khuôn mặt anh, khuôn mặt đó khi không cười, lạnh giá đến đau lòng.

Hai người họ vừa làm bài tập vừa cười đùa vui vẻ. Từ Di ngồi sau buồn đến thối ruột. Cô đứng dậy định đi về thì bỗng có một hơi ấm truyền đến cổ tay.

- Bé con, em đến lúc nào thế?

Cô giật mình, quay ngoắt người lại, nghiêng răng ken két. Thì ra từ nãy giờ anh không biết cô đã đến đây hơn một tiếng rồi.

Gạt tay anh ra cô chỉ cười, tay đẩy cửa bước ra ngoài. Rồi lại bị anh kéo ngược lại. Mất đà, cô ngã trọn vào lồng ngực rắn chắc của anh. Tại đây, cô nghe thấy trái tim anh đang đập, đập rất mạnh. Hơi thở thơm mát của anh quấn quít quanh khứu giác cô. Ngón tay thon dài của anh đan chặt vào ngón tay mảnh khảnh bé nhỏ của cô. Từ Di không thấy lạnh lẽo nữa, chỉ thấy cảm giác ấm áp đang dần len lỏi vào trái tim. Nhiều năm sau đó cô mới biết, thì ra cảm giác đó gọi là "thích".

Ngọc Bích đứng trước cửa nhìn cảnh tượng mờ ám trước mắt, mặt tái xanh lại, trông vô cùng khó coi. Cô mím môi, hít một hơi thật sâu vào trong, giọng hơi run run:

- Hai người... chính xác là có phải anh em ruột thịt không?

Tú Long đưa mắt nhìn Ngọc Bích, tay phải vẫn đang mân mê mái tóc dài óng ả của Tử Di. Nếu người ngoài nhìn vào, chắc chắn sẽ nói đây là một đôi tình nhân đang giận dỗi nhau và chàng trai đang ra sức dỗ dành người yêu.

Tú Long lắc đầu, nói:

- Bố mẹ chỉ có đứa con duy nhất là mình.

Ngọc Bích như rơi từ trên chín tầng mây xuống, cảm giác hụt hẫng bao trùm lấy cô. Gì chứ? Cô nghe làm sao?

Tử Di đẩy Tú Long ra, chạy bán sống bán chết ra khỏi cửa. Anh định đuổi theo, nhưng lại bị Ngọc Bích giữ lại.

Môi cô cứ mở ra lại nhắm lại, như đang muốn nói điều gì đó, nhưng lại thôi.

- Còn... còn một phần nữa mình chưa hiểu. Cậu có thể giúp mình giải nốt được không?

Anh lưỡng lự đồng ý, trong khi giảng bài cho Ngọc Bích, đầu lại nghĩ về Tử Di. Chắc cô nàng lại giận anh rồi.

Một lát sau khi đưa cô bạn cùng lớp ra về anh định chạy sang nhà Tử Di, nhưng chợt dừng bước khi nghe thấy tiếng động phát ra từ phía sau nhà.

Tú Long nhanh chân bước vào con đường lát gạch đỏ dẫn ra sau vườn. Đám hoa lưu ly xanh nhỏ bé dần xuất hiện. Những con gió heo may khẽ thổi qua làm bay bay tà váy trắng ngời ở góc vườn.

Anh ngậy người nhìn bóng dáng nhỏ bé ấy. Nắng sớm đậu nhẹ lên làn da trắng hồng, nụ cười nở dịu dàng trên môi cô như bừng sáng giữa mùa đông giá lạnh. Cô ôm bó hoa lưu ly trên tay, nhắc váy đứng dậy rồi xoay một vòng. Tà váy cũng xoay tít theo, cánh hoa lưu ly rơi xung quanh người.

- Bé con, em tính làm gì vườn hoa của anh thế?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bi Thương

Cô đứng trước mặt anh, tay trái ôm bó hoa giữ trước ngực, tay phải mân mê mái tóc dài. Hình như không dám nhìn thẳng vào mặt anh, hơi cúi đầu, mũi chân trái khẽ di nhẹ xuống đất.

- Em xin lỗi.

Xin lỗi nhưng vẫn không chịu ngẩng mặt nhìn anh. Thấy anh không nói gì, ngừng mặt lên nhìn lại cúi xuống tiếp.

Môi ai đó khẽ nhếch lên rồi lại chùng xuống, giả vờ tỏ vẻ nghiêm trọng, giọng có phần tức giận:

- Vườn hoa này là tâm huyết trong mấy năm của anh.

Hàng lông mi của cô khẽ rung động, rồi nuốt nước bọt đánh ực một cái. Nghe anh kể tội mình tiếp.

- Em lỡ phá tan trong vòng mấy phút.

Trong không gian chỉ còn tiếng gió thổi bên tai. Chắc anh giận cô thật rồi, đầu cô lại cúi xuống sâu hơn nữa.

- Ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô bé!

Môi cô mím lại, mắt tròn tròn nhìn vào chàng trai cao ráo trước mặt. Chưa kịp mở miệng nói thêm câu nào thì một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Dưới ánh nắng ấm áp của mùa đông, trong con gió heo may lạnh giá, nơi vườn hoa lưu ly tuyệt sắc. Anh là người đã mang đi nụ hôn đầu của cô.

Chàng trai cao 1m70 phải cúi người xuống để hôn một cô bé cao 1m50. Khung cảnh này có được coi là lãng mạn không? Đáng nhẽ anh phải để cô đứng trên một cái ghế rồi hẵng "xử lý" chứ!

Anh áp môi mình trên môi cô một lúc khá lâu. Nói thật ra thì anh đã cố gắng kiềm chế nhưng không được nữa rồi. Cái môi nhỏ xinh kia cứ quyến rũ anh mọi lúc mọi nơi, trái tim anh bất giác đập lồi một nhịp. Còn cô thì chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình, cứ tròn mắt nhìn anh, bó hoa lưu ly rơi lả tả

xung quanh, hai bàn tay cô nắm chặt. Anh nhìn thấy liền cầm lấy tay cô, đan bàn tay mình vào đó, ôm cô thật chặt, không cho cô chạy thoát.

Thân mình nhỏ bé và mong manh như cánh hoa lưu ly khẽ run rẩy trong lòng anh. Bỗng có một giọt nước mắt long lanh như thủy tinh rơi xuống. Anh hoảng hốt buông bỏ môi xinh đẹp đó ra, vẫn còn trong đó cảm giác lưu luyến, ai ngờ được nó lại mềm mại và ngọt ngào như thế chứ?

Từ Di lấy tay gạt nước mắt, mở to khẩu hình miệng, dữ dằn nhìn anh:

- Anh đáng ghét lắm, em đã xin lỗi rồi, đã nghe anh kể tội rồi. Em biết vườn hoa này có ý nghĩa to lớn đối với anh. Có gì thì đến mùa hoa sau, em sẽ cùng anh chăm sóc lại. Em không ngờ anh lại độc ác như thế!

Anh không hiểu cô nói gì, đặt tay lên vai cô, đầu cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô:

- Sao bé lại mắng anh độc ác?

Cô gạt phắt bàn tay anh ra, gào lên:

- Anh cần em! Huhu! - Cô chỉ thẳng vào bờ môi hơi sưng của mình rồi khóc bù lu bù loa.

- Hả?

Cầm anh như chực rơi xuống đất. Rồi lại ngẩn tò te, sau đó... ôm bụng cười lớn. Đúng là vừa nãy thấy môi cô mềm quá, không kìm chế được anh đã "cắn" nó đôi chút.

- Thôi nào, anh xin lỗi, xin lỗi. Bé đừng khóc nữa! - Anh nhấc bổng cô lên, bế cô vào nhà, trên đường đi cô cứ thút thít mãi.

- Đau, đau lắm! Bắt đền anh đây!

- Ủ, ừ biết rồi. Lần sau anh sẽ không thế nữa.

Cô nhìn anh:

- Còn có lần sau nữa sao?

Anh cười tít mắt.

- Hả? Tất nhiên là không rồi!

Cô thở phào nhẹ nhõm một cái, chưa kịp hoàn hồn thì bỗng thoát một cái. Anh lại nhanh mồm nhanh miệng đặt trên môi cô một nụ hôn gió rồi rời đi nhanh chóng.

- Không phải lần sau, mà là bây giờ!

Và mọi người đã biết kết quả, cô lại gào lên sau đó, anh lại ra sức dỗ dành, chỉ là vừa dỗ vừa cười như...dở hơi.

~*~

Mấy tháng sau Tú Long chuẩn bị thi lên lớp mười, anh dường như chẳng còn thời gian dành cho cô nữa. Căn phòng nơi cô ở thiếu vắng bóng anh, thiếu vắng mất đi một giọng nói trầm ấm quen thuộc.

Cô mới là một đứa trẻ học lớp bảy, đương nhiên cũng không biết đến hai từ "cô đơn" là gì.

Chỉ là buổi tối lại một mình ngồi trước cửa sổ ngắm bầu trời đêm, ngắm những ngôi sao xa xăm kia.

Cô lại nhớ mẹ, nhớ về những ngày mẹ còn ở bên.

- Đã hai năm, hai năm rồi đó mẹ. Mẹ có biết không? Con đã cao thêm mấy phân, nặng thêm một chút. - Giọng nói cô dần trở nên khàn khàn, ướt át.

- Con có thêm một người mẹ, bà ấy rất tốt với con, cả con trai của bà ấy nữa...Nhưng mẹ à, con cảm giác rằng, cái hạnh phúc này đối với con, sẽ chẳng tồn tại được bao lâu...

Nước mắt lăn dài xuống gò má, quá bất lực trước nỗi nhớ nhưng dành cho người mẹ đã khuất, cô gục đầu xuống cửa sổ ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, ngó thấy một tờ giấy để trên bàn, cô tới gần và cầm lên đọc: "Mẹ và Tú Long có việc phải về quê gấp, tiền ăn sáng mấy hôm tới mẹ để trên bàn. Con nhớ tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé!"

Thì ra tiếng mở cửa đêm qua chính là khi bà Tuyết Liên ra khỏi nhà. Anh đi khỏi nơi này, không nói với cô câu nào. Có lẽ là việc gấp. Cô tự an ủi bản thân.

Con đường đến trường dường như trải dài vô tận. Cô bước đi với tâm trạng chán nản. Hình như đã quen ngồi sau xe anh rồi.

Ông mặt trời đang ban phát những tia nắng đầu tiên, cô nheo mắt nhìn nắng rồi cười thơ thẩn. Nắng ban mai chạm nhẹ lên mái tóc dài đen nhánh, lên bờ vai mảnh khảnh cùng nụ cười rạng rỡ, trông đẹp đẽ vô cùng.

Hôm đó, một vụ việc ngoài dự định đã xảy ra. Lúc đó, thực sự cô đã không thể nhẫn nhịn được nữa, không thể ôn tồn giảng hòa như lời anh vẫn dặn nữa.

- Chị nói gì? Tôi làm sao? Loại con gái ve vãn đàn ông không biết xấu hổ ư?

Cô đứng trước mặt Bích Ngọc, quắc mắt nhìn chị ta. Con nóng giận bốc lên bùng bùng.

- Đúng rồi đó. Thì làm sao? - Chị ta vốn không phải loại vừa, khoanh tay dựa người vào tường, cười nhếch mép.

Lúc bây giờ, Từ Di mới thấm thía một câu nói: Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong. Ngọc Bích ban đầu nhìn hiền lành xinh đẹp như vậy, thì ra cũng có dã tâm, một mực muốn chiếm đoạt Tú Long, không chiếm được quay ra đả kích cô.

Cô mím môi, tay xiết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. Hít một hơi dài, cô cất giọng nói, như gằn từng chữ:

- Tôi không muốn gây sự với chị cũng như với mọi người, làm ơn để cho tôi yên! Tôi muốn sống yên ổn. Chẳng lẽ không được sao?

- Mày căn bản là không để tâm tới tao hay không coi tao ra gì? - Giọng chị ta to hơn so với ban đầu, pha chút tức giận, nhưng có vẻ vẫn còn bình tĩnh lắm.

Từ Di không nói gì, đi lướt qua Ngọc Bích, răng vẫn nghiến ken két trong miệng.

Chợt cánh tay cô bị giữ lại. Một giọng nói đanh như thép vang lên bên tai:

- Đồ con gái là loi, đồ mô côi mẹ! Ha ha ha!

Tùng ấy tiếng cười là từng ấy mũi kim đâm vào trái tim cô, rỉ máu, đau đớn. Lệ như đã tràn đầy trong khóe mắt, cô loạng choạng bước đi, lại như chẳng thèm để ý đến lời Ngọc Bích nói.

- Mẹ mày chắc hồi còn sống cũng hay ve vãn đàn ông, là loi như mày, đến lúc ra đi còn để lại mầm mống. Chắc cái gen đó mạnh dữ lắm mới di truyền được đến đời sau là mày, mày được hưởng thụ cái gen đó, thấy sung sướng không? À...

Ngọc Bích chưa kịp nói hết câu, chợt thấy da đầu đau nhói lên. Từ lúc nào, Từ Di đã ở đằng sau, dùng tay xoắn chặt mái tóc xoắn của Ngọc Bích, mu bàn tay cô nổi rõ gân xanh.

- Mày nói gì? Mẹ tao làm sao? Hả? - Cô lại xoắn chặt tóc Ngọc Bích, giật mạnh ra đằng sau.

Ngọc Bích vốn là một cô gái nhỏ bé yếu ớt, hơn Từ Di có ba tuổi, chiều cao với cân nặng cũng chỉ nhỉnh hơn chút xíu. Nhưng một đại tiểu thư là ngọc càn vàng làm sao lại khỏe bằng một cô bé chịu sương chịu gió suốt ngày chứ.

Thân thể Ngọc Bích run rẩy sợ sệt, cô cảm nhận được. Từ Di vốn có tính thương người, sẽ không để bụng Ngọc Bích nếu cô làm sai chuyện gì đó, nhưng lần này, không thể tha thứ. Mà là căm ghét mãi mãi. Người này đã xúc phạm mẹ cô.

- Mẹ tôi đã ra đi, đã an nghỉ nơi tuổi vàng rồi. Sao cô còn động đến bà? Tôi là đứa con bất hiếu, để người ta chửi mẹ mình mà không làm gì được. Cô chửi tôi hay làm gì tôi cũng được, nhưng đừng có động đến mẹ tôi! Hãy để linh hồn bà được thanh thoi! Tại sao, tại sao lại lôi mẹ tôi vào chuyện này chứ? - Từ Di tay vẫn cầm tóc Ngọc Bích, nhìn nghiêng mặt cô nói.

Ngọc Bích đứng yên không nhúc nhích, miệng lắp bắp câu gì đó không thành lời, có lẽ vì quá sợ sệt. Không ngờ Từ Di lại có lúc đáng sợ thế này.

- Là vì không quyền rũ được Tú Long? Cô nói tôi là đứa con gái là loi? Chuyên đi quyến rũ đàn ông? Phải, nếu tôi là hạng con gái đó! Thì có lẽ lever của cô không cao bằng lever của tôi rồi! Hãy về tu luyện thêm đi nhé!

Cô thả tay, tóc Ngọc Bích rồi xù hết lên, trông như cái tổ quạ. Từ Di định ra khỏi cửa lớp bỗng có tiếng vật gì vừa rơi vỡ xuống đất, một tiếng to! Tiếng va chạm đó đã thu hút sự chú ý của mấy người ở bên ngoài lớp, họ mở cửa chạy vào.

Mùi máu tươi dần loang ra trong không khí. Máu tươi thấm vào tóc, chảy qua lông mày, rơi tong tong xuống nền nhà. Đôi mắt đó không chút cảm xúc.

- Máu, máu... Từ Di! Cậu sao thế này? Mau đưa cậu ấy xuống phòng y tế!

Cô nhìn vũng máu dưới sàn nhà rồi nhìn Ngọc Bích, thấy cô ta cười ngạo mạn, ý bảo rằng: Đó chính là sự trừng phạt của tôi dành cho cô!

Ngọc Bích đã đáp thừ gì đó vào cái bóng đèn lớp học ngay trên đỉnh đầu cô, bóng đèn rơi trúng đầu cô, tuyệt nhiên là tai nạn hi hữu xảy ra trong trường học. Chẳng phải Ngọc Bích gây ra! Được, Ngọc Bích, cô thông minh lắm!

Lớp học của cô dường như là tâm điểm chú ý của cả trường, bạn bè lo lắng vây quanh cô, muốn đưa cô đi bệnh viện, cô không chịu, có vài đứa chạy đi báo giáo viên rồi thút tha thút thít. Cô xoa đầu mấy đứa, mắng tội nó trẻ con:

- Tao không sao! Mày không thấy tao vẫn sống sờ sờ đây à?

Máu vẫn không ngừng chảy xuống sàn nhà, tạo thành một vũng máu tươi, kì thật rất kinh dị. Tử Di sợ máu, nhưng không bộc phát. Đầu cô bắt đầu choáng.

- Tao... tao đi vệ sinh một chút!

Mấy đứa bạn nghịch ngợm của cô sau khi xin được bóng băng về thì không thấy cô bạn cứng đầu, đáng ghét của họ đâu nữa.

Tử Di đem chút sức lực còn lại trèo qua tường trường, chạy ra bên ngoài. Máu chảy ướt đầm vai áo. Cô rất sợ đến bệnh viện, sợ người thấy mùi thuốc khử trùng, sợ nhớ lại những kỉ ức về người cha yêu quý...

Ngay sau đó, cả trường náo loạn đi tìm cô, vụ việc cô học sinh lớp bảy bị bóng đèn rơi vỡ đầu trở thành đề tài hot trong trường. Ai cũng đinh ninh là do bóng đèn lắp không chặt mới gây ra tai nạn đáng tiếc như thế. Thấy cô giáo ngay chiều hôm đó lập tức đến nhà cô thăm sức khỏe nhưng lại chỉ có cha nuôi cô ở nhà. Và đương nhiên, cha nuôi cô cũng không biết gì. Chỉ vui sướng nhận lấy tiền thuốc bồi bổ cho Tử Di, không thèm quan tâm chuyện gì đã xảy ra với cô. Giá trị của đồng tiền vốn đã làm lóa mắt ông.

Bà Tuyết Liên hôm đó có gọi điện về, để cho bà khỏi lo lắng. Ông đã nói dối rằng Tử Di vẫn khỏe, hơn nữa còn đang rất vui vẻ.

Còn tung tích hiện giờ của Tử Di? Không ai trông thấy cô kể từ lúc cô gặp nạn. Như thể cô đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

* * *

Vì em vốn là cánh hoa lưu ly, cánh hoa đơn độc, cánh hoa lẻ chiếc, cánh hoa mỏng manh, dễ tan biến. ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nỗi Đau Vô Hình

Nghĩa trang, 12 giờ đêm. Sương rơi. Lạnh.

Trên tấm bia mộ vô tri vô giác gắn ảnh một người phụ nữ trung niên với nụ cười tươi rói. Nhìn bà trông rất giống ai đó. Phải, giống Tử Di. Cô đang ngồi tựa đầu vào bia mộ, mắt vô hồn nhìn ra khoảng không vô định. Rất may thời điểm hiện tại là mùa hè, nếu không chỉ sợ với tính cách cứng đầu này, cô sẽ lâm bệnh nặng.

- Mẹ, con đang ở đây, đang ở cạnh mẹ đây. Nằm dưới đó, mẹ có thấy lạnh không? Còn con, con thấy lạnh lắm, lạnh vô cùng. Tình người, làm trái tim con lạnh.

Trên khuôn mặt trắng bệch yếu ớt đó, máu đã khô tựa khi nào. Nhưng trong thâm tâm cô, nỗi đau lại không ngừng rỉ máu.

- Tại sao mẹ không chịu về thăm con? Con đã tìm mẹ khắp nơi, tìm mẹ ngay cả trong giấc mơ. Tìm mãi, tìm mãi cũng chẳng thấy mẹ. Mẹ không nhớ con sao?

Bỗng một luồng gió hạ mát thổi ngang qua tai, gió như thì thầm cùng lá cây, nghe đâu đó như có giọng người nói, nhẹ nhàng như không khí:

“ Mạnh mẽ lên con, mẹ vẫn luôn dõi theo con ”

Tử Di giật mình mở mạnh mắt đứng phắt dậy, trên mặt thoáng hiện ra vẻ vui mừng nhưng chỉ được một lát rồi vụt mất. Cô nghĩ, do mình mệt quá nên sinh ra ảo giác thôi, rồi lại ngủ thiếp đi bên cạnh bia mộ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tú Long vừa về đến nhà đã lập tức thu dọn sách vở để đi học. Anh đoán giờ này chắc chắn Tử Di đang ở trường. Nhớ nhung và giận dữ lập tức nhen lên trong lòng. Giận cô vì những ngày anh gọi điện về, cô không thèm bắt máy nói chuyện với anh, ba nuôi luôn nói cô chạy đi đâu đó chơi, chưa thấy về. Không thèm nhớ anh sao cô bé? Nhất định anh sẽ hỏi tội em.

Nhưng khi mới bước chân vào cổng trường, anh đã nghe thấy mọi người bàn tán xôn xao chuyện gì đó, vốn không định quan tâm, nhưng mấy câu nói đó vô tình lại dội thẳng vào tai anh.

- Nghe nói bị thương nặng lắm, máu me be bết dưới sàn nhà luôn!

- Ủ, cả cái bóng đèn dọi thẳng vào đầu cơ mà.

- Lúc đó trong lớp ngoài cô ấy ra còn có ai không? Chắc chắn không phải mình cô ấy chứ?

- Không để ý, lúc đám đông xông vào thì làm sao biết được cô ấy đã ở cùng ai trong lớp.

- Haizz. Không biết giờ ra sao rồi.

“ Ai thế nhỉ?”” Lòng mảy anh khẽ cau lại, linh tính mách bảo anh rằng có chuyện chẳng lành. Nhưng xảy ra với ai, anh không đoán được.

Mấy đứa bạn thân của Từ Di khi gặp anh ở ngoài hành lang không ngừng nhìn anh, có đứa chạy đến định nói với anh cái gì nhưng ập a ập ứng cuối cùng lại chạy biến.

Từ Di, em nhất định không được xảy ra chuyện gì!

Anh chạy vụt đi bằng tốc độ nhanh nhất có thể, đến cửa lớp cô còn chưa kịp cho mình thở lấy một hơi thì đã xông thẳng vào lớp. Mất hết vẻ điềm tĩnh, bình thân như mọi ngày.

Từ Di không có trong lớp.

- Từ Di đang ở đâu thế em? - Anh chặn một đứa bạn cùng lớp cô lại, hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Cô bé đó ngẩng phắt đầu lên.

- Anh không biết chuyện gì sao? Từ Di bị bóng đèn rơi trúng đầu biến mất từ hôm qua rồi!

Đầu óc anh choáng váng, trái tim anh đau nhói. Nó như sắp vỡ ra từng mảng một. Em đã đau, đau như thế nào? Máu của em, rốt cuộc đã chảy nhiều như thế nào? Anh ngửa cổ nhìn lên vị trí cái bóng đèn rơi vào đầu cô, rồi nhìn vào nơi sàn lớp học có màu máu hơi đỏ còn chưa phai hết.

Biến mất? Cô bé của anh, xin lỗi em, vào lúc em đau đớn nhất, anh lại không thể ở bên em.

Anh cuống cuống đạp xe nhanh đi tìm cô, mặc cho ba tiếng trống báo hiệu vào lớp đã vang lên.

Vườn hoa lưu ly đã tàn từ khi nào, nhưng trên mấy cánh hoa héo rũ còn có vài vệt máu khô. Anh biết, cô đã đến đây, thậm chí còn ngắt hoa, ngắt hoa như khi hoa còn tươi. Giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi xuống từ khóe mắt, hòa cùng vệt máu đọng lại dưới cánh hoa tàn tạ kia.

Cô chỉ là một đứa trẻ, tại sao lại bất hạnh như thế? Tại sao không chịu yếu mềm một chút, cứng rắn như vậy để làm gì?

Nỗi đau, xin đừng hành hạ trái tim em thêm nữa. . . .

Hãy bỏ quên em một ngày, một ngày thôi. . . .

Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy từ đồng đất cát, phủ bụi bẩn rồi cõng cô trên lưng, mặt anh trở nên tái mét. Còn cô vẫn đang ngủ gục trên lưng anh.

Anh thấy trái tim mình dần ấm áp trở lại. Có nỗi đau nào vừa hóa hơi bay mất. Anh để xe đạp lại nghĩa trang, cõng cô đi suốt 2 km để đến bệnh viện.

Vết thương trên đầu cô rách khá to, phải khâu tới tận ba mũi. Bà Tuyết Liên khi nghe điện báo từ cậu con trai, lập tức hốt hải chạy đến, nước mắt đã chảy dài trên mặt bà tựa khi nào.

- Từ Di vẫn chưa tỉnh lại, mẹ đừng lay thế, em ấy đau đấy!

- Ủ ừ mẹ biết rồi! Làm sao lại ra nông nỗi này chứ! Chúng ta mới đi có một ngày thôi mà. . . - Bà lấy tay lau nước mắt, ngậm ngùi đau xót.

Căn phòng bệnh trắng toát nồng nặc mùi thuốc khử trùng, cả gương mặt của cô -trắng bệch lạnh lẽo.

Bàn tay gầy gò của Từ Di nằm trọn trong tay Tú Long, anh nhìn cô không chớp mắt, chỉ sợ lơ đãng một chút cô sẽ bay đi mất. Vì bác sĩ đã nói, có tỉnh lại hay không đều là do ý trí của cô ấy, nếu cô ấy muốn ra đi chúng tôi cũng không ngăn cản được.

Đến chiều muộn, khi ánh tịch dương cuối ngày sắp tắt. Cô mới một mồi tỉnh lại.

- Tú Long, anh về rồi đấy ư?

Hơi ấm trên người anh lập tức truyền sang cô.

- Ủ, anh về rồi, về rồi.

Để cô nằm trong lòng mình với tư thế thoải mái nhất, tay trái gạt nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô.

Nụ cười yếu ớt nở rộ trên khuôn mặt xanh xao, Tú Long nhìn thấy rồi chột ngẩn ngơ. Không ngờ cũng có lúc cô đẹp mong manh như vậy.

- Ai đã làm em ra nông nỗi này?

Cô nhắm mắt lại, đầu dựa vào lồng ngực anh. Một môi không muốn mở miệng.

- Từ Di. - Anh gọi khê.

Nhưng cô đã thiếp đi mất rồi.

Cả buổi chiều ngày hôm đó anh để cô ngủ trong lòng mình. Dù khi thức dậy, cả người đau ê ẩm.

- Anh đúng là ngốc, ngốc nhất trần đời!

Tay anh chạm nhẹ lên cái đầu quần đầy bông băng của cô. cười cười:

- Hờ hờ, còn chưa biết ai ngốc ở đây!

Chỉ có duy nhất anh, duy nhất mình anh là được thấy sự dịu dàng và trẻ con của cô. Còn đối với tất cả mọi người cô đều lạnh lùng.

Như mọi khi, cô sà đến ôm lấy anh, dí dí mũi vào áo anh. Tìm lại cái hương thơm quen thuộc đã ngấm sâu vào khứu giác cô.

- Anh, lưu ly tàn rồi!

- Anh biết chứ!

- Bao giờ hoa nở tiếp? Liệu em có được nhìn thấy hoa nở lần thứ hai không?

- Được, lần thứ n cũng được!

- Ủ, anh hứa rồi nhé! Em mệt quá, em muốn ngủ!

- Ủ, lại được ôm bé rồi, bé mau ngủ đi, gối lên cánh tay anh này!

- Anh đúng là tên dê già biến thái! Mau tránh ra chỗ khác cho em ngủ! Nằm đây chiếm hết diện tích giường rồi! Đồ to xác!

- Này này, nhỏ mồm thôi! To xác mới bảo vệ được em chứ!

Đôi mắt long lanh nhìn anh không chớp mắt. Rồi chẳng nói chẳng rằng, ngoan ngoãn gối đầu lên tay anh, còn không quên vòng tay ra đằng sau lưng anh, ôm anh thật chặt.

Miệng thì thầm một câu nói, rất nhỏ:

- Nhớ bảo vệ em, bảo vệ em suốt đời nhé...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Biết Yêu

Vì đi tìm Từ Di cả ngày hôm đó Tú Long đã bỏ học. Kết quả: Bị đình chỉ học tập ba ngày.

Từ Di biết tin, cầm gối phi vào người anh, mắng anh té tát:

- Tìm em làm gì chứ? Anh biết thừa việc học rất quan trọng! Trong mắt thầy cô, anh là một học sinh ưu tú như thế nào hả? Giờ xảy ra cơ sự này, anh có biết mẹ thất vọng về anh lắm không??!!

- Em muốn mắng muốn chửi thì cứ việc. Dù gì anh cũng tìm được em rồi. Cùng lắm chỉ là một buổi học. Anh thử hỏi em, một buổi học với một mạng người. Cái nào quan trọng hơn?

Cổ họng cô nghẹn ứ, chẳng thốt lên lời. Rồi bỗng trên gương mặt gầy gò đáng thương đó, những dòng lệ lặng lẽ tuôn dài.

- Vì em mà anh ra nông nổi này. Suy cho cùng em chẳng là gì với anh. Em là cái đũa chuyên đem đến rủi ro, đen đui cho người khác. Em nên biến mất đi thì hơn!

Cả người cô bị anh kéo vào lòng, ôm chặt. Anh nói khẽ bên tai cô:

- Đừng biến mất, nếu em biến mất, anh sẽ bỏ học luôn cho em xem!

- Anh dám? - Cô lấy tay chống vào ngực anh, cố đẩy anh ra, nhưng vô dụng.

- Tại sao không? Mỗi ngày được cùng em đến trường là một ngày vui vẻ. Nếu không còn em bên cạnh nữa, đi học cũng chẳng còn hứng thú gì. Chắc anh sẽ chết khô vì buồn mất!

- Anh... chỉ giỏi nói khoác!

- Ủ, giờ em mới biết à?

- Anh! Lại chọc em rồi!

Anh không thèm cãi nhau với cô nữa, nghĩ luẩn quẩn trong đầu, rằng chưa bao giờ nghĩ đến ngày cô biến mất khỏi cuộc sống anh, chưa bao giờ nghĩ sẽ không được nhìn thấy nụ cười tỏa nắng đó nữa.

Bà Tuyết Liên biết thừa rằng cậu con trai bé nhỏ của mình có ý với Từ Di nên cũng không có ý ngăn cản. Đợi hai đứa nó lớn rồi gả luôn cho nhau, vừa đúng ý chúng, vừa thuận lòng hai nhà. Thế nhưng, số phận đâu thuận lòng người. ...

Mãi sau này Từ Di mới nghĩ, mình cũng muốn một cái kết đơn giản như thế.

Thời gian bị đình chỉ học ba ngày, Tú Long đều dành trọn cho việc chăm sóc Từ Di. Hết thời gian đình chỉ, anh trở lại trường nhưng yên xe sau lại không có người ngồi. Vết thương trên đầu Từ Di đã lành, nhưng vẫn chưa thể hoạt động mạnh.

Vừa đến lớp, người đầu tiên anh muốn tìm gặp là Ngọc Bích. Cô tiểu thư lá ngọc cành vàng đó đang loay hoay tô tô trát trát phấn son lên mặt vì nghe được tin hôm nay lớp trưởng sẽ đi học.

- Ra đằng sau trường, tôi sẽ gặp cậu ở đó. - Để lại cho cô nàng một câu nói vô tình, anh dứt tay vào túi quần, quay người bước đi. Về lãng tử ngự trên con người đó đã lạnh lùng giết chết bao trái tim mong manh mềm yếu.

Ngày qua tháng lại, cây hoa giấy mọc ở sân sau trường giờ đây đã là một cây cao to lớn, có tán lá rộng bao quanh một khoảng đất nhỏ. Nếu trời nắng, ra đó ngồi hóng gió thì vô cùng tuyệt vời.

Tú Long đứng bên cạnh cây hoa giấy, cơn gió hạ man mát khẽ thổi qua làm bay bay mái tóc nâu, khiến nó như đang bồng bênh trôi trong gió. Chiếc áo đồng phục trắng phẳng phiu trên người lại càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho “lãng tử số một” của trường.

Ngọc Bích đi đến gần, lướt qua người anh rồi ngồi xuống ghế đá. Đập đập tay xuống chỗ ngồi còn trống bên cạnh:

- Ngồi xuống đây rồi từ từ nói chuyện. Một ngồi một đứng trông kỳ lắm!

- Ủ, tôi sẽ ngồi khi cậu đứng lên. Nhưng đáng tiếc, tôi là con trai, cậu là con gái, cho nên cậu cứ ngồi im đó!

- Mặt cậu trông căng thẳng quá đấy! Nói chuyện với tớ cần khó chịu thế không?

- Tồi đi thẳng vào vấn đề chính luôn nhé! Chuyện về cái bóng đèn đó! - Nói đến đây, Tú Long nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Ngọc Bích. Mặt cô ta chợt biến sắc, không dám đối diện với anh, cúi gằm mặt xuống đất.

- Là cậu làm? Em ấy đã đắc tội gì với cậu?

Ngọc Bích không trả lời, trên mặt đất xuất hiện hai ba chấm nhỏ, trời làm gì có mưa, tại sao lại có nước dưới đất thế kia? Thì ra, cô ta đang khóc.

- Nói mau! - Tú Long giục, sức chịu đựng của anh có hạn.

Cô ta bỗng đứng phắt dậy, nói trong âm ức:

- Tớ thích cậu, thích cậu được chưa!! Mà không đơn giản là thích, là yêu, yêu đó!

- Tôi biết!

- Biết nhưng sao cậu lại vô tình với tôi như thế?! - Cô ta bước lại gần Tú Long hơn, anh lùi về phía sau một bước.

- Đừng nói tôi vô tình khi tôi chưa từng cho cậu cơ hội.

- Vậy vì sao, cậu luôn ân cần giảng bài, luôn giúp đỡ tôi trong học tập?

- Vì, Từ Di không có chị gái. Cô ấy từng nói, rất muốn có chị gái. Nhân cơ hội cô làm quen với cô ấy, định bụng sẽ giúp hai người thành chị em tốt.

- Đó là lí do cậu tốt với tôi? Nước mắt ngừng rơi, Ngọc Bích cười khềnh, đầu đón nhìn Tú Long.

- Còn chuyện cậu hại cô ấy, tôi sẽ không truy cứu nữa. Nhưng từ nay về sau, cấm cậu bén mảng gần Từ Di, nếu không đừng trách tôi!

- Cậu có thể làm gì tôi? Đánh tôi ư?

- Tôi không đánh con gái.

Anh cúi người xuống nhìn Ngọc Bích:

- Cậu nhìn tôi giống mấy thằng lưu manh như thế sao?

Rồi bước đi lạnh lùng, không quên để lại một câu:

- Cậu nên cảm ơn cô bé, chính cô bé là người đã xin tôi tha cho cậu! Cô ấy nói, đừng nên để tình yêu trong tim làm phai mờ lý trí của cậu.

Ngọc Bích nhìn theo bóng Tú Long khuất dần sau hàng cây mà đầu đón, nước mắt tuôn rơi là chảy. “ Chẳng lẽ, yêu là sai?”

Nhưng cô không biết, khiến người mình yêu đau đớn, thì thà đừng yêu người đó thì có lẽ còn khiến người đó hạnh phúc hơn.

~*~

- Em sao rồi? Đỡ đau chưa?

- Ôi gọi, đau gì chứ. Lúc cái bóng đèn rơi vào đầu, em còn không có cảm giác gì, chỉ nghĩ thấy mùi máu tươi tanh nồng, đầu hơi choáng vì say máu một chút thôi. Năm ngoái em bị ba nuôi đánh còn dã man hơn, thế này đã nhảm nhò gì.

- Dã man hơn? Em đùa à?

- À không, nói đúng hơn là đánh nhiều quá đau thành quen rồi. Không sao đâu, anh đừng lo!

Cô đưa mắt nhìn anh rồi cười hì hì, giơ ngón tay mình lên kéo giãn lông mày của anh ra và lại cười tiếp.

- Thời gian này anh bận học, em chơi một mình không buồn chứ? Anh hứa khi đỗ cấp ba, sẽ bù đắp cho em!

Tay anh vuốt nhẹ tóc cô, tỷ nhẹ cầm mình lên đầu cô, trông rất dịu dàng.

- Oài, anh nói rồi đấy nhé. Mà em chơi một mình cũng không buồn lắm, chỉ là hơi nhớ mẹ.

Đúng rồi, chỉ cần có anh ở cạnh bên là nỗi nhớ mẹ sẽ vui bớt một nửa. Vì anh lúc nào cũng dịu dàng, ấm áp, đôi khi lại rất hài hước, và luôn luôn "đẹp trai".

Mấy tháng sau nghe tin anh trúng tuyển vào cấp ba, cô vì quá vui mừng mà nhảy cẫng lên ôm lấy cổ anh. Thậm chí, còn sung sướng hơn cả anh.

~*~

Tú Long chuyển cấp, chỉ còn Từ Di ở lại trường. Cô không buồn vì từ nay được tự do thoải mái, chẳng còn ai ở bên cạnh léo nhéo, cản dận đủ điều, lúc nào cũng nhắc cô không được chạy nhảy lung tung.

- Em cười cái gì từ nãy giờ thế?

- Cười vì từ nay em không còn cái đuôi nào bám theo sau nữa rồi! - Nói rồi cô quay ra chỗ khác, ngửa mặt lên trời cười hà hà.

- Ồ, đúng rồi! Nhưng người đưa đi đón về vẫn là anh! Em cứ đợi đấy!

Mặt cô méo xẹo sang một bên, nụ cười rạng rỡ đang nở trên môi bỗng biến mất, bao âm mưu “đen tối” được lên kế hoạch từ lâu cũng mọc cánh mà bay xa.

Từ năm mười ba tuổi, cô đã bắt đầu thích anh, nhưng hoàn toàn không nhận ra.

Chỉ là mỗi khi buồn bực, nhìn thấy anh lại cười tươi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là mỗi khi anh buồn, lại âm thầm ngồi lại bên cạnh anh đến khi ngủ thiếp đi trên vai anh.

m

Chỉ là mỗi khi thiếu vắng anh, lại thấy trong lòng vô cùng trống rỗng.

Đến năm cô học lớp tám, việc người khác tấn công Tú Long liên tục mới thực sự là điều cô đặc biệt quan tâm.

- Cậu là em gái anh Tú Long học lớp mười một trường cấp ba Kim Nam phải không?

Cô chưa kịp phủ nhận thì đã bị một cô bạn khác lớp đó ôm lấy cánh tay mình, mắt cô ta nhìn Từ Di đầy sung sướng:

- Cậu thật là hạnh phúc đó nha! Có người anh đẹp trai học giỏi như vậy!

Mấy cái này thì cô biết rất rõ vì trước nay cô hay gặp nhiều rắc rối từ những điều "tuyệt vời" đó của anh.

- Chị mình học cùng khối với anh ấy, đã ấn tượng với anh ấy từ năm lớp mười nhưng không dám tới làm quen, nay muốn cậu gửi lời đến anh ấy hộ!

Cô ngăn người, làm quen gì ở đây? Ai cho làm quen mà làm quen, vớ vẩn quá! Nhưng bản tính muốn giúp người trong cô vẫn hồi thúc cô, cô đành mở miệng:

- Chị cậu tên gì? Học lớp nào?

- Minh Vân! Lớp 11A1!

Tối hôm đó sang nhà anh, cô bước chân thật nhẹ, không để anh biết mình đến, gần tới cửa, một tiếng hát nhẹ nhàng như giọng của Châu Kiệt Luân vang lên.

- Sương mù phủ đầy khung kính như che giấu một ai đó đi ngang qua

Cảm xúc trên khuôn mặt em

Vẫn như cơn mưa ngày nào...

Không đợi anh hát hết bài, cô mở cửa bước vào, nghe tiếng mở cửa, anh cũng ngừng hát. Cô chợt ngẩn ngơ, tiếc nuối vì không được nghe nữa liền nói với anh:

- Hát hay thế sao chưa từng hát cho em nghe?

Anh nhìn cô đầy bối rối, trong đầu vang lên một giọng nói thanh thoát như tiếng gió thoảng: "Chỉ được hát cho mình em nghe thôi, nhớ chưa chàng ngốc?"

- Anh... sợ em chê anh hát dở!

- Em đâu có chê!

Hai người cứ đứng đó nhìn nhau trân trân, mãi lâu sau cô mới mở lời:

- Chị Minh Vân lớp 11A1 muốn làm quen với anh, nếu anh đồng ý thì em sẽ nói cho chị ấy biết!

Anh lắc đầu.

- Không muốn!

- Suy nghĩ kĩ đi! Nghe nói chị ấy rất xinh và dễ thương!

Anh vẫn lắc đầu.

Cô nhìn anh mỉm cười xoay người bước đi, trong lòng có chút thất vọng. Hóa ra từ trước đến nay, trong lòng anh cô vẫn không phải là quan trọng nhất. Những điều bí mật của anh vẫn không phải chỉ có mình cô biết. Nỗi buồn không tên lại bắt ngờ ập đến, làm đau trái tim bé nhỏ của Từ Di.

Từ Di vô duyên vô cớ bị gắn mác "em gái của hot boy", cô thường giải bày chuyện này với anh, nói rằng mang trên mình cái mác đó rất khó chịu, ngày nào cũng phải đối mặt với vài chục gương mặt quen thuộc và hàng chục câu hỏi quen thuộc:

- Anh cậu đã có bạn gái chưa?
- Cho mình xin số anh cậu!
- Người sáng nay đưa cậu đi học là anh ấy đúng không?

Tất nhiên cô đều phớt lờ những câu hỏi đó.

Từ ngày biết Tú Long hát hay, ngày nào cô cũng bắt anh hát cho mình nghe. Lần đầu khi anh cất giọng hát, tuy có miễn cưỡng nhưng cô vẫn vui vẻ.

Anh nói với cô ước mơ của anh, rằng anh muốn ca hát. Cô hỏi anh:

- Tại sao không phải là con đường khác?

Anh trầm ngâm một lúc, ánh mắt mông lung mờ ảo, như đang hồi tưởng một thứ gì đó rất xa xôi:

- Chỉ có cách ấy mới tìm được cô ấy... Anh thật sự không còn con đường nào khác!

Cô giật mình thảng thốt:

- Tìm ai?

Anh cũng như tỉnh mộng, mặt thoáng chút xót xa, khẽ vuốt nhẹ tóc cô, ôm cô vào trong lòng:

- Không có gì, em đừng để tâm.

Cô không hỏi anh nữa, tuy nhiên cô rất dễ tâm. Bàn tay cô níu chặt áo anh, vùi mặt vào trong lồng ngực anh, anh không biết trong khoảnh khắc ấy có một giọt nước mắt đã nhẹ rơi... Cô sợ mất anh, mất anh hơn bao giờ hết. Từ đó, cô đã không ngừng tự hỏi mình: "Làm thế nào để có thể giữ anh ở mãi bên cạnh?" Thế nhưng, câu hỏi của cô không ai có thể giải đáp, ngoại trừ anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mất Tích

Năm đó, vườn hoa lưu ly tàn tạ xơ xác sau một trận mưa gió bão bùng. Đêm đó mưa tuôn xối xả, gió thổi không ngừng, cây cối thay nhau gãy rạp thì đương nhiên, những đóa hoa lưu ly mong manh đó sao có thể chống chọi được.

Sáng sớm tỉnh mơ, khi sương lạnh còn chưa tan hết, khung cảnh ngoài trời vẫn âm u lạnh lẽo thì cô đã chạy vụt sang nhà Tú Long khi nghe thấy anh báo tin:

- Những cây hoa mới nảy mầm đã bị gió bão đánh cho tan tành hết rồi!

Cô đau xót nhìn vườn hoa, đôi bàn tay cầm những cánh hoa run rẩy, thân thể cô cũng run rẩy.

- Năm sau chúng ta sẽ trồng lại mà, em đừng lo!

Cô nhìn anh, lo gì chứ, chẳng qua đây là tâm huyết của anh nên cô thấy thương xót thay anh thôi. Mà anh đứng đưng như không thể, cô có dễ tâm cũng vô ích.

Nhìn cô bé nước mắt lưng tròng, anh rõ ràng không kìm được lòng, rất muốn ôm cô và vỗ về cô. Nhưng trong khoảnh khắc đó, một bóng dáng nhỏ bé đáng yêu khác lại hiện lên trong kí ức, đánh thức lí trí của anh, anh lại thu tay về, không dỏ dành cô nữa, chỉ khẽ nói cô nên vào nhà.

Lên lớp mười hai, anh đã trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều. Những cuộc tụ tập, liên hoan với bạn bè ngày một tăng lên. Từ Di cứ nghĩ cô và anh sẽ không có nhiều thời gian bên nhau, nhưng không ngờ trong những cuộc vui chơi đó, lúc nào anh cũng kéo cô đi cùng. Ở đâu có cô, là ở đó có anh.

Bạn bè của Tú Long từ lâu đã để ý đến Từ Di, làm sao họ có thể bỏ qua một cô bé mới mười sáu tuổi với một vẻ đẹp có một - không - hai như thế chứ?

Cô thường nhận được rất nhiều ánh mắt, đôi khi thì là ánh mắt si mê của những anh chàng đào hoa, đôi khi thì là ánh mắt ghen tỵ của những bà chị ăn chơi - bạn cùng lớp của Tú Long.

Chẳng cần hỏi cũng biết họ là dân chơi chính hiệu, trên người mặc toàn quần áo hàng hiệu, chỉ cần họ đi qua là mùi nước hoa đắt tiền lại xộc thẳng vào

mũi. Tú Long thường hỏi cô có muốn một lọ nước hoa như thế không? Thì cô đã lắc đầu quầy quậy, nói chỉ muốn ngửi hương nước hoa trên người anh thôi.

Nó... thoang thoang như hương hoa bạch đàn. Dịu dịu, quyến rũ.

Như thường lệ, sau những bữa liên hoan, cô và anh trở về nhà. Nhưng hôm đó trên đường đi, bỗng cô nhớ ra mình còn để quên cái ví ở đó, liền bảo anh đứng đây đợi. Nói xong liền chạy vụt đi luôn chẳng cần biết anh có đồng ý không.

Trong phòng karaoke của quán I Sing, bạn bè anh đã về hết từ lâu. Cô thở phào nhẹ nhõm, cất bước đi tới lấy cái ví của mình đang nằm đơn độc trên ghế sofa.

- Quên gì à?

Cô giật bản mình, tim đập thành thịch, trong bóng tối có người.

- Ai thế? - Sau khi ổn định lại, cô đứng thẳng người lên, nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói.

- Anh, Mạnh Hạo, người si mê em đây!

Cô há hốc mồm, quay người định chạy ra khỏi cửa thì bóng người to lớn đó đã nhanh nhẹn túm được cô. Đẩy cô áp sát vào bức tường cách âm sân sùi phía sau lưng, một tay người đó đặt trên bả vai cô, một tay mân mê đôi má ửng hồng vào của cô. Cô hất cánh tay anh chẳng dó ra.

- Anh say rồi!

- Đúng vậy! Anh say em!

Trong bóng tối, ánh mắt si tình của Mạnh Hạo bùng lên mãnh liệt, nó như con thú dữ lâu ngày bị bỏ đói, nay nhìn thấy con mồi thơm ngon, không kìm nén được khao khát.

Cô đã cố vùng vẫy nhưng không thoát khỏi Mạnh Hạo, nhằn nạy chịu đựng chờ anh ta nói hết.

- Theo anh đi, anh hứa sẽ cho em một tiền đồ sáng lạn hơn cái thằng Tú Long không một xu dính túi kia!

Đầu cô ngẩng phắt lên, muốn dùng lí do đó để dụ dỗ cô ư? Anh tìm nhầm người rồi!

- Anh nghĩ xem, anh đã nói Tú Long không một xu dính túi, vậy mà em vẫn theo anh ấy. Và bây giờ anh nói muốn cho em một tiền đồ sáng lạn, anh nghĩ em sẽ theo sao?

Tiếng cười đầy bi thương của Mạnh Hạo quanh quẩn bên tai cô.

- Giờ em muốn như thế nào? Anh sẽ theo thế đó, chỉ cần em ở bên anh, không cần em vội vã yêu anh.

- Anh thật sự thích em? - Giọng cô nghe mềm mại, dịu dàng vô cùng, khi hỏi câu này, càng quyến rũ thính giác người khác hơn nữa.

- Em nhầm rồi, không phải thích, mà là yêu!

- Em không muốn chà đạp lên tình cảm của người khác, càng không muốn người khác vì mình mà đau khổ. Nhưng xin lỗi anh, ngoài Tú Long ra, nhìn chàng trai nào em cũng không có cảm giác!

- Cô bé xinh đẹp, anh cho em thời gian suy nghĩ. Đừng ăn nói hồ đồ như thế!

- Chàng trai, anh năm nay mới mười tám tuổi thôi. Còn trai tráng, thanh xuân lắm! Ngoài kia còn nhiều cô gái xinh đẹp hơn em nhiều! - Nói vậy, cô lách người qua cánh tay Mạnh Hạo, mở cửa bước ra ngoài.

Ánh đèn trong quán I Sing rất yếu ớt, cô chẳng nhìn rõ đường để đi, khi bước xuống bậc cầu thang bị trượt chân mấy lần, lần này gần ra đến cửa thì không để ý tới vũng nước nhỏ phía trước mặt. Cô nhủ thầm trong lòng, quả này mình hôn đất rồi. Nào ngờ khi đó, có một cánh tay vững chắc xò ra đỡ lấy thân thể cô.

Chưa kịp có phản ứng gì thêm, một chiếc khăn mùi xoa trắng tinh đã vội vã bao phủ lấy khuôn mặt nhỏ bé. Cô chìm vào vòng tay của thần giấc ngủ ngay sau đó.

Dưới vầng trăng bị khuyết mất một nửa, trên chiếc xe máy phân khối lớn có bóng hai người vun vút lao đi trong đêm. Nếu để ý kĩ sẽ thấy, trong lòng người điều khiển chiếc xe, còn có một người nữa.

Ngay sau khi Từ Di quay lại quán, Tú Long đã lặng lẽ theo sau cô, chờ cô ở cửa chính của quán, nào ngờ đợi mãi, đợi hoài mà không thấy. Anh chạy vào trong đó, mở tung cửa tất cả các phòng trong quán để tìm cô, nhưng tuyệt nhiên chỉ thấy bóng dáng những người xa lạ.

Lại một lần nữa, cô biến mất, nhưng lần này lại là biến mất ngay trước mắt anh...

- Đùng nóng như thế, tôi chỉ muốn đi chơi với cô ấy một tối thôi mà...

- Cậu dám đâm tôi? Ha ha ha, được đấy. Nếu muốn giữ cô ấy, tôi khuyên cậu nên để mắt đến cô ấy nhiều hơn!

Mấy câu nói nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực ra lại mang tính chất uy hiếp của Mạnh Hạo lại bất ngờ ập tới trong trí nhớ của Tú Long. Hắn nói chuyện với anh vào mấy hôm trước, tên công tử đào hoa này muốn có được Từ Di của anh. Và sẽ nhất quyết không chịu dừng lại đến khi nào có được cô.

Anh nắm chặt bàn tay, trong đôi mắt lộ rõ sự lo lắng và tức giận. Dám cướp đi người con gái ấy, gan cậu quả thật cũng không nhỏ.

Nhà Tú Long quả thực không giàu cũng không nghèo, tài sản anh có chỉ là chiếc xe đạp địa hình. Ngồi trên chiếc xe đó, lại càng làm nổi bật dáng người cao, chuẩn không thua kém gì người mẫu.

Và khi đi tìm cô, anh đã dùng chiếc xe đó, bất chấp cái lạnh về đêm. Trên đường đi, điện thoại trong túi kêu liên hồi, là mẹ gọi, anh dừng lại, nói hôm nay hai người hơi mệt, muốn xin mẹ ngủ lại nhà bạn ở cạnh đó.

Ánh trăng nhẹ nhàng bao phủ căn biệt thự xa hoa trước mặt, anh đưa tay bấm chuông cửa ینگ ینگ. Mấy phút sau đã có một người phụ nữ trẻ nhanh nhẹn ra mở cửa. Hình như bị cậu phá giấc ngủ, tay còn đưa lên dụi dụi mắt, mồm ngáp ngáp dài.

- Cậu... cậu tìm ai?

- Mạnh Hạo có nhà không?

- Có... cậu chủ vừa mới về...

Anh vốn là người lịch sự nhưng không hiểu sao lần này lại bất kính với người khác, xông thẳng vào nhà Mạnh Hạo, mặc kệ sự ngăn cản của cô hầu gái.

- Cậu chủ có mang bạn gái về, nói không được ai tới làm phiền cậu ấy, mong cậu thông cảm!

Tú Long để ngoài tai những câu nói đó, thậm chí sự tức giận trong ánh mắt lại càng lộ rõ hơn. "Bạn gái" ư? Anh cười nhếch mép, trông vẻ mặt của lãng tử lúc này rất khó coi. Không hiền hòa, thư sinh như thường ngày nữa.

Cánh cửa phòng Mạnh Hạo bỗng nhiên bị mở toang, Mạnh Hạo chưa kịp định hình thì một bóng đen đã lao vút vào trong phòng, đèn phòng được bật sáng.

Chàng công tử bột đang nằm trên giường, tay phải ôm hờ một cô nàng mặt hoa da phấn. Không phải Từ Di. Thế này thì anh lại càng lo, cô không ở đây, thì ở đâu?

- Đêm hôm khuya khoát, đến đòi người à? - Mạnh Hạo ngồi dựa vào thành giường, nói một cách châm biếm.

- Đã nhận lầm người, cho tôi xin lỗi! Hai người cứ tiếp tục đi.

Anh cười, quay người đi, loạng choạng như sắp ngã. Mạnh Hạo bỗng lao đến chặn đứng trước mặt anh.

- Nói một hai câu xong bỏ đi như thế là được sao? Nào, nói tôi nghe, nửa đêm nửa hôm cậu đến đây tìm ai?

Tú Long né tránh:

- Không phải việc của cậu!

- Tìm người tình? Không phải cậu đã có Từ Di rồi đó sao? Định phụ cô ấy? Nếu như vậy thì hãy báo cho tôi một tiếng!

Nắm đấm của Tú Long giáng mạnh vào bức tường phía sau lưng Mạnh Hạo. Anh chàng bất ngờ đỡ người ra trong vài giây.

- Người nào mà có sức ảnh hưởng tới cậu lớn như vậy? Tìm Từ Di?

Tú Long không nói gì, đôi mắt không có lấy một tia ấm áp.

- Cô ấy quay lại phòng, lấy thứ gì đó rồi đi luôn mà... Cậu không thấy sao?

- Không thấy...

Nửa đêm trời bất chợt đổ mưa, anh định sẽ đi tìm cô, tìm đến khi nào thấy cô thì thôi. Nhưng mưa gió sấm chớp thế này, cô đang ở đâu? Không có anh ở bên cạnh thì ai sẽ che chở cho cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lạc Lối

Xung quanh tối đen như mực, Từ Di mệt mỏi mở mắt, có mùi ẩm mốc trong không khí rất khó ngửi. Cô khịt khịt mũi, nhăn nhó mặt mày, cổ động đập chân tay nhưng bất lực, ai đó đã trói cô trên một cái ghế gỗ.

Đây rồi, trong bóng tối đáng sợ xuất hiện vài đốm lửa nhỏ, hình như là có người đang hút thuốc.

- Thăng Vũ bắt nhầm người rồi!

- Đại ca, không phải cô ta là người tình của thằng khốn nạn đó sao?

- Không phải, nhưng cũng na ná giống, chỉ tại tối hôm đó hai người mặc trang phục giống nhau, chúng mày để xảy ra sơ xuất này, tự đi mà xử lí! Đừng để cảnh sát tóm được, âm thầm thả con bé đó đi!

Thì ra là bắt nhầm người, không phải là bắt cóc tổng tiền, Từ Di thở phào nhẹ nhõm. Chúng sắp thả cô đi rồi, thật may quá!

- Nhưng đại ca, con bé đó xinh quá, thân hình lại trắng trẻo nõn nà...

Tâm trí Từ Di bất giác đóng băng, mấy tên trong bóng tối kia, người có biết là bản cô nương mới 15 tuổi không?

- Mày muốn làm gì thì làm..

Có một chút ánh sáng yếu ớt hắt vào, cánh cửa nhà kho khẽ mở ra rồi lại khép chặt. Thì ra, trời đã sáng. Tên được gọi là đại ca đó đã ra ngoài. Tìm Từ Di gặp thành thịch, nó như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực.

Có rất nhiều bước chân đang tiến lại gần, dây thần kinh Từ Di căng lên như dây đàn, sắp có chuyện gì xảy ra với cô nữa đây?

- Có bật lửa không? Châm ít lửa lên!

Một phút sau, nhà kho được thắp sáng. Từ Di đã nhìn rõ mọi thứ xung quanh, đây là một nhà kho ọp ẹp bỏ hoang đã lâu, bởi cô có thể thấy được sự mục nát của nó.

Miệng cô bị dán băng dính, chỉ có thể dương mắt nhìn hai tên du côn trước mặt. Chết tiệt, chúng đeo mặt nạ, cô không thể nhìn rõ dung mạo của chúng.

Một trong hai tên đưa tay giật nhẹ tấm băng dính trên miệng cô, cô cắn cắn môi cúi gầm mặt xuống.

- Sợ bọn anh à? Ngẩng mặt lên anh xem nào!

Cô không ngẩng mặt, lặng lẽ nuốt sự tức giận xuống cổ họng. Bản thân cô chứa ghét sự trêu chọc đùa cợt.

Thấy cô cứng đầu, một tên đã dùng tay nâng mặt cô lên. Thấy trong mắt cô vẻ quật cường mạnh mẽ, bọn chúng không khỏi bất ngờ. Một cô gái trông có vẻ mong manh, tại sao lại có ánh mắt như thế?

- Thả tôi đi! - Tiếng nói yếu ớt của cô khẽ bật ra khỏi miệng.

- Thả ra? Không được, em phải cùng bọn anh vui vẻ đã!

Cô hoảng sợ thật sự, mồ hôi túa đầy lòng bàn tay.

- Các anh mà làm thế với tôi, các anh sẽ phải đi tù! Tôi mới 15 tuổi thôi!

Hai tên đó cười nhếch mép.

- Cho dù em có báo cảnh sát, cảnh sát cũng không thể tìm ra bọn anh đâu. Em có nhìn thấy mặt bọn anh để miêu tả cho cảnh sát biết không? Ha ha ha!

- Trường cấp ba Kim Nam? - Từ Di nói, ngữ điệu mang theo vẻ châm chọc. Hai tên ngốc, đi bắt cóc mà còn mặc áo đồng phục.

Hai tên giết mình, đưa mắt nhìn nhau. Bỗng trên mặt đất có vật gì đang tỏa sáng, hình như là một con dao găm nhỏ.

- Thả tôi đi, tôi sẽ không báo cảnh sát đâu.

Chúng tiến tới gần, giờ một con dao ra cắt đứt dây thừng trói cô. Khó khăn lắm Từ Di mới đứng vững được, bởi thân thể cô đã bị chúng trói cả đêm, ê ẩm hết hai chân tay. Trên cánh tay trắng nõn xuất hiện vài vết hằn của dây thừng, đo đỏ.

Cô nắn bóp cánh tay, đưa chân định bước đi thì bị chúng ngăn lại.

- Này, bọn anh đã nói là thả em sao?

Xong rồi, đã bị lừa, cô lấy sức lao nhanh ra cửa, nhưng bị chúng tóm lại, ném vào tấm đệm rách rưới trong nhà kho. Tình hình đã bị thay đổi, cô sắp bị chúng "ăn thịt", ai sẽ cứu cô đây?

Hay... cắn lưỡi tự tử? Cô không thể bị chúng làm nhục rồi trở về nhà được, thân thể cô nhor nhóp thế, sao cô có thể ngẩng đầu nhìn mọi người, sao có đủ tư cách để đứng cạnh anh, để yêu anh?

Chiếc váy trắng mỏng tang, qua lớp vải mơ hồ có thể thấy được làn da trắng nõn tràn đầy sức sống của cô. Từ Di nhìn ánh mắt dâm tà của hai tên khốn nạn trước mắt mà buồn nôn vô cùng.

Cô khép người, cố kéo tà váy cho dài ra, thu lại đôi chân nuột nà.

- Cô bé đừng sợ, bọn anh sẽ nhẹ nhàng..

- Cút đi, cút mau, lũ khốn nạn, các anh mà còn tới gần, tôi sẽ cắn lưỡi tự tử!

Chúng lao tới nhanh như hổ đói vồ mồi, nhẹ nhàng nhét giẻ vào miệng cô, ngăn không cho cô làm điều dại dột. Nước mắt ập tới như bão lũ, roi là chĩa trên mặt cô, đôi tay cô bị chúng giữ chặt trên đầu, chỉ còn đôi chân là quơ loạn xạ hết cả lên.

Bàn tay bẩn thỉu của một tên chạm nhẹ lên đùi cô, vuốt ve. Tên đó ngẩng đầu nhìn cô, nhếch mép. Cô giơ chân đạp mạnh vào đầu hắn, không hiểu ai đã tiếp sức cho cô mà khiến cô mạnh hơn, lực từ đôi chân khiến hắn ngã lún ra sàn nhà. Chiếc điện thoại đắt tiền trong túi hắn văng mạnh ra ngoài, xước xước, tên đó không chú ý đến cô nữa mà chạy tới chỗ cái điện thoại.

Thấy cục diện thay đổi, tên đang giữ tay cô lộ ra sơ hở, cô chỉ đợi có thể mà hất văng cánh tay hắn ra, gồng hết sức lao đến lấy con dao găm nhỏ cách cô mấy bước chân.

Từ Di giờ con dao về phía chúng.

- Đứng tới gần, tôi sẽ đâm các anh đấy!

- Cô em, được rồi, bình tĩnh! - Chúng vừa nói vừa tiến về phía cô. Cô vừa giơ giờ con dao về phía chúng, vừa lùi về phía cửa ra vào, gần đến rồi, mấy bước nữa thôi.

Thấy chúng sắp đến gần mình, cô bỗng hét lên:

- Trời ơi, có gì đằng sau các anh kia!

Mấy tên ngốc đó quay lại nhìn, cô nhanh chân chạy ra khỏi nhà kho. Thì ra bây giờ không phải là buổi sáng, mà là buổi chiều. Bầu trời âm u như sắp có mưa bão. Không xong rồi, đây là nơi nào? Nghĩ thế nhưng bàn chân cô vẫn mãi miết chạy vào đám cỏ lau rậm rạp trước mặt, tiếng hò hét, đuổi theo cô đằng sau cũng ngày một rõ, không thể để chúng đuổi kịp! Thế là cô lại lấy sức chạy nhanh hơn.

Trước mặt xuất hiện một con dốc thoải dẫn lên một khu rừng. Cô chần chừ vài giây rồi leo lên đó, thà bị chết mực trong rừng còn hơn là bị chúng làm nhục.

Mặt trời đang xuống núi, những tia nắng nhàn nhạt còn sót lại trong ngày dường như đang lưu luyến thế gian, còn muốn đậu lại trên vài cành cây cao. Không khí xung quanh im ắng, thì thoảng có tiếng lá khô rơi xào xạc.

Không đúng! Bây giờ là mùa hè, sao lại có tiếng lá khô rơi? Cô quay đầu nhìn, sự hoảng sợ dâng đầy trong đáy mắt, là hai tên khốn nạn đó! Chúng nhìn thấy cô chạy lên rừng, lạng lẽ đi theo cô một lúc rồi.

Cô lại chạy, chạy vào khu rừng đầy rẫy những nguy hiểm, chúng cũng chạy theo cô:

- Đứng lại đi cô bé, bọn anh sẽ đưa em về, sẽ không làm gì em đâu!

Bọn lừa đảo! Cô đã khiến chúng vất vả như thế, đằng nào chúng lại tha cho cô? Thả cô trở về một cách an toàn?

Cô đang chạy ngày một sâu vào trong rừng, cô biết mình đã hoàn toàn mất phương hướng. Hai tên khốn nạn đằng sau cũng mất dạng.

Không biết đã mấy lần cô mắc phải gai rừng, đã mấy lần cô ngã lăn ra đất, đã mấy lần đôi chân trần dẫm phải đá nhọn. Thân hình cô tuy có vẻ nhỏ bé, nhưng thể trạng lại tương đối khỏe mạnh. Nhưng từ hôm qua đã không có gì vào bụng, lại chạy rờn rã suốt nửa ngày, cho dù sức cô có bền đến đâu, cũng không chịu đựng nổi. Trước khi mất đi ý thức, cô thấy hình ảnh Tú Long dịu dàng hiện lên trong suy nghĩ, nhìn cô cười hiền lành: "Đừng sợ, anh sẽ đến cứu em". Đúng vậy, anh sẽ đến cứu cô, cô lên một chút nữa thôi, anh sắp tìm được cô rồi!

Nửa đêm, cô không muốn tỉnh lại thì cũng bị sự lạnh giá làm cho thức tỉnh. Có thứ gì trơn trơn, thậm chí còn hơi thô ráp trượt qua bụng cô, cô hơi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn. Là một con rắn to bằng bắp tay, một lần nữa cô lại ngất đi.

- Tú Long, con đi học ngay cho mẹ! Còn định đi đâu nữa đây?
- Con đi tìm Tử Di, em ấy mất tích gần được hai ngày rồi!
- Công an còn chưa tìm thấy! Con nghĩ con tìm thấy sao?
- Nhưng mẹ à... chắc chắn cô ấy đang rất sợ! - Giọng Tú Long nghe đau thương vô cùng.

Bà Tuyết Liên nước mắt lưng tròng an ủi cậu con trai:

- Mẹ cũng rất lo lắng cho con bé nhưng không thể làm gì hơn. Mẹ thương con bé không kém gì con, mẹ nó mất sớm, bị cha nuôi hành hạ, đi học còn bị người ta làm cho bị thương, nay lại bị bắt cóc một cách vô cớ, không biết đã lưu lạc đến đâu. Cũng không biết sau này thoát nạn, nó còn gặp phải tai ương gì nữa. Tú Long à, hứa với mẹ, nếu có thể, hãy bảo vệ, che chở Tử Di.

Tú Long nhìn mẹ, nở nụ cười nhẹ nhàng:

- Con biết điều này, thưa mẹ, bảo vệ em ấy là trách nhiệm của con bây giờ và sau này!

Trời sáng rồi, những tia nắng đang đánh thức Tử Di nhưng cô vẫn mê man nằm trên đất, thở một cách khó nhọc. Dung mạo hồng hào xinh đẹp đã biến mất, bây giờ trông cô xanh xao, tím tái thiếu sinh khí.

Chân tay cô bị gai rừng cứa chảy rướm máu, xước xước, tà váy trắng không còn là màu trắng, khắp người cô toàn là vết thương. Trông cô lúc này thảm hại vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tìm Em

Hôm nay là tròn ba ngày Tử Di mất tích, cảnh sát đã vào cuộc từ lâu nhưng tin tức về Tử Di vẫn bất vô âm tín. Số lượng thông tin Tú Long cung cấp cho cảnh sát là quá ít ỏi, dù đã có được ảnh chân dung của cô, có được các mối quan hệ xung quanh Tử Di, cảnh sát cũng không điều tra được ai có thù oán gì với cô. Tất nhiên Tú Long không tiết lộ chuyện Ngọc Bích đã thương cô, nếu anh làm thế thì khác gì dồn Ngọc Bích vào bước đường cùng. Với lại, cô ta cũng không có gan làm chuyện đó.

Nếu có người túng thiếu đến nỗi phải bắt cóc tổng tiền thì sao? Chắc không phải rồi, vì đến thời điểm hiện tại bọn bắt cóc vẫn chưa gọi tới, tức là không xảy ra giả thiết đó.

Vì Tú Long học cùng trường cùng khối với Mạnh Hạo - anh chàng si mê Tử Di ngay từ cái nhìn đầu tiên nên ngày nào anh ta cũng lăng xăng chạy sang lớp Tú Long hỏi anh tin tức về Tử Di.

- Tú Long, nghe nói cái thằng Mạnh Hạo đó chi ra rất nhiều tiền để tìm em gái cậu. Có phải không? Cô ấy là nhân vật quan trọng nào mà khiến anh ta làm thế? - Cậu bạn học cùng lớp với Tú Long nổi tiếng là có độ "hóng" cao nhất lớp đang ngồi lải nhải bên cạnh anh.

- Cô ấy là người yêu của tôi! Cậu cần biết thêm thông tin gì nữa không? - Mạnh Hạo bắt ngờ từ đâu xông tới, đứng ngay sau anh chàng lải nhải kia.

Tú Long đang đọc sách nghe thấy giọng Mạnh Hạo liền liếc anh ta một cái rồi nói:

- Hạo, cậu nên ăn nói có chừng có mực một chút. Cô ấy và cậu không hề có bất cứ mối quan hệ nào!

- Tú Long! Nói cho cậu biết, nay mai cô ấy quay trở về, tôi sẽ chính thức theo đuổi cô ấy.

Trái tim Tú Long chợt đập lỏm một nhịp, anh đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Mạnh Hạo, vì Tú Long cao hơn anh ta vài cm nên ánh mắt của họ không thể chạm nhau "tóc ra lửa" được.

- Cậu dám? - Giọng Tú Long có phần uy hiếp.

Mạnh Hạo đầu phải tên vừa, hắn ta nhìn Tú Long có phần khiêu khích:

- Cậu chẳng là gì của cô ấy, cậu không có quyền cấm tôi!

Phải rồi, anh đâu phải anh trai của Từ Di, Mạnh Hạo à, cậu cũng được lắm, bỏ tiền bỏ công sức ra chỉ để điều tra quan hệ giữa tôi và cô ấy sao?

Ai nói anh không muốn trở thành người quan trọng trong trái tim Từ Di? Ai nói anh không có tình cảm nam nữ với cô? Anh biết, anh rất thương cô. Nhưng trong trái tim của anh cũng đang tồn tại một cô gái nữa, mà tình cảm anh dành cho Từ Di lại đứng sau cô ấy.

Từ Di, xin lỗi em. Anh chỉ có thể đứng sau lưng em, nhìn em mỉm cười hạnh phúc.

Nếu Từ Di nghe câu nói đó từ miệng Tú Long, chắc chắn cô sẽ rất đau lòng. Bởi cô đã yêu anh, yêu rất sâu đậm rồi, làm sao có thể hạnh phúc khi không có anh?

- Cô bé, tỉnh dậy chưa?

Đầu Từ Di đau như búa bổ, thế nhưng nghe có tiếng người gọi mình liền cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra nhìn xung quanh.

- Tỉnh, tỉnh rồi! - Cô mơ màng đáp lời.

- Thế thì tốt quá, em hôn mê mất hai ngày rồi! Em tên gì? Nhà ở đâu để bọn anh đưa về? - Chàng trai ngồi trên chiếc ghế đối diện với giường Từ Di nằm, thấy cô trả lời thì sốt sắng hỏi.

- Nay, cậu cứ từ từ đã, không nhìn thấy em ấy còn đang mệt à? - Lần này thì là một giọng nói khác nhẹ nhàng vang lên, là của con gái.

Từ Di thầm thở phào nhẹ nhõm, lần này không phải rơi vào tay một lũ bỉ ổi nào đó rồi. Hình như cô đã được cứu.

Sau mấy phút mơ màng nhìn trần nhà, Từ Di mới tỉnh táo được đôi chút, lúc bấy giờ đôi mắt đờm buồn của cô đã mở to hơn.

- Anh chị là ai?

Trước mặt cô có ba người, hai gái, một trai. Ánh mắt tò mò của họ làm Từ Di giật mình, cô thầm ca thán, cũng may mình không chảy nước "dãi" trong khi ngủ, nếu không chắc cô sẽ "độn thổ" nếu họ cứ nhìn cô chằm chằm trong lúc cô ngủ mất.

- Anh chị là sinh viên, cả nhóm đang đi dã ngoại thì nhìn thấy em nằm lơ lửng giữa khu rừng liền đưa em về đây. Em bất tỉnh đã hai ngày rồi.

Trong lòng cô cảm kích vô cùng, liền chống tay xuống giường để ngồi dậy nói lời cảm ơn. Nhưng bất lực, cô không có sức, chỉ biết nằm đó mà mơ màng nói.

- Anh chị có thể cho em biết, em đang ở đâu không?

- Phường Kim Giang, thành phố Kim Lăng.

Cô giật mình, họ đã đưa cô đi xa đến thế sao? Cách nhà cô tận 20km, giờ thì vất vả rồi.

- Nhà em cũng ở thành phố Kim Lăng, nhưng là ở phường Kim Nam... Anh chị có thể liên lạc với người nhà em không?

- Di động đây, em gọi đi! - Một chị gái có khuôn mặt hiền lành tiến đến mỉm cười với cô.

- Khụ khụ, em yếu quá. Án không nổi, chị nắm giúp em số này...

Sau vài tiếng tút tút, cuối cùng cũng có người nhấc máy. Cô gọi số của Tú Long.

- Alo, ai thế? - Giọng anh nghe trầm mặc, không còn sốt sắng như trước kia. Anh đang buồn ư?

- Tú Long... - Cô khẽ gọi, trái tim như bùng lên sức sống mãnh liệt.

Ở đầu dây bên kia, nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của cô, anh vui mừng khôn xiết. Lập tức đứng thẳng dậy, gấp gáp hỏi:

- Từ Di! Là em phải không? Em đang ở đâu, nói anh nghe!

- Anh, bình tĩnh, em đang ở phường Kim Giang. Nếu có thể, đến đón em được không?

- Có thể là có thể thế nào? Anh lập tức đến đón em đây. Đến nơi anh sẽ gọi hỏi địa chỉ, em chờ cuộc gọi từ anh nhé!

- Vâng, em đợi anh! - Không biết tự lúc nào, nước mắt đã lăn dài trên má cô. Tú Long của cô luôn ảm áp như thế, sao cô có thể không yêu.

Cô tắt máy, giả lại cho chị gái kia. Chị ấy nhận lấy máy, ngồi xuống cạnh cô, mở miệng hỏi:

- Sao không gọi cho gia đình, lại gọi cho bạn trai đến đón? Có phải em bỏ nhà ra đi nên mới không dám gọi về cho ba mẹ không? Đừng sợ, ba mẹ sẽ thông cảm cho em mà...

Cô gạt mình, bà chị này có tài đoán mò bẩm sinh hay do luyện tập đây?

- Sao chị lại nói đó là bạn trai em? - Ánh mắt cô lấp lánh khi nhắc đến Tú Long.

- Sao lại không? Nhìn vẻ mặt của em là biết, khi nói chuyện với anh ta bao mệt mỏi âu sầu đều tan biến, mắt bỗng sáng như sao, mặt mũi rạng rỡ vô cùng.

- Hi hi! - Cô cười gượng, bị người khác nói trúng tim đen rồi, nhưng cô vẫn cố cãi, nói rằng đó là người anh trai mà cô yêu thương nhất, quý trọng nhất.

Trời bất chợt đổ cơn mưa, Từ Di ngược mắt ra phía cửa sổ mà lo lắng khôn cùng, giờ này chắc anh xuống xe rồi. Liệu anh có biết đường mà tránh mưa không? Hay lại ngoan cố đi tìm nơi cô đang ở?

Dòng suy nghĩ của Từ Di bị cắt đứt bởi tiếng di động bên cạnh, dây số quen thuộc hiện rõ trên màn hình. Anh nói đã đến nơi, đang đứng gần một cái siêu thị. Cô nghe thế liền gọi chị gái trong bếp ra hỏi đường, cô đưa máy cho chị ấy:

- Anh đi tiếp khoảng 500m nữa, thấy một cái quán bán hoa tên Lavender thì dừng lại, bên tay trái cái quán đó có một con ngõ nhỏ, đi vào đó, tìm ngôi nhà số 16!

Từ Di nằm trên giường, trong lòng thấp thỏm không yên. Mười lăm phút đã trôi qua, chắc anh sắp đến rồi. Nghĩ đến đó, chuông cửa liền kêu vang, tinh thần Từ Di do đó cũng phấn chấn lên hẳn.

Chị gái kia biết người thân của Từ Di đến liền đội ô chạy ra mở cổng. Từ ô cửa sổ nhỏ, cô có thể trông thấy vẻ mặt của anh. Mắt cô dõi theo anh không rời một giây, hình như anh biết có người nhìn mình liền ngẩng mặt lên. Dưới làn mưa trắng xóa, không biết kia là nước mắt của anh hay giọt mưa lạnh lẽo vô tình. Cô chỉ biết lúc đó, cô cũng khóc.

Bà chị gái tốt bụng kia cũng đứng hình theo hai người. Nhìn hai người mà sự tò mò lại dâng đầy trong đáy mắt. Anh em sao? Tình anh em của hai người này cũng thật sâu đậm quá!

Nước mưa khiến da mặt anh thiếu sức sống, anh ngồi ngay cạnh mà sao cô cảm thấy xa cách ngàn trùng...

- Người anh toàn là nước mưa, không thể ôm em được. Từ Di... Em bị sao thế? Có bị thương ở đâu không? - Tú Long biết, anh đã phải kìm lòng lắm mới không ôm cô, cô đang ốm thế này, không thể để nước mưa ngấm vào người cô được.

Nhưng Từ Di nào có quan tâm, cô nhồm dầy ôm chầm lấy cổ anh, khóc nức nở trên vai anh. Anh vỗ về cô, để cô lặng lẽ trút bỏ mọi đau thương. Anh biết, cô gái nhỏ này đã rất mạnh mẽ rồi...

- Đừng sợ, có anh ở đây rồi! - Anh khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Em Yêu Anh

Tú Long nói cô nên ở lại dưỡng sức thêm một ngày. Từ Di không đồng ý, nhõng nhẽo anh, bắt anh đưa mình về bằng được. Anh chỉ xoa

đầu cô rồi cười cười, cung nựng một cô nhóc 15 tuổi như con nít. Mấy phút sau khi đã kiểm tra thể trạng sức khỏe của cô, anh mới an tâm

đi mua thêm chút đồ ăn bồi bổ cho cô. Khi anh vừa mới bước ra khỏi cổng, bà chị gái tốt bụng đó liền ủa đến bên cạnh Từ Di, mắt sáng bừng:

- Anh trai bé đó à? Sao chẳng giống nhau gì cả? Người đó rõ ràng khác em một trời một vực. Ôi chị chưa nhìn thấy đôi mắt nào đặc biệt như thế!

Không phải là đôi mắt to tròn long lanh mà là đôi mắt vừa dài vừa quyến rũ. Em có biết Lan Lăng Vương trong tứ đại mỹ nam Trung Quốc không? Đó, chính là đôi mắt như thế. Còn sống nữa?

Đang ba hoa đủ điều thì tự dưng chị ta quay ngoắt về phía Từ Di, nhìn cô chăm chăm:

- Anh ta có đi phẫu thuật thẩm mỹ không? Sao sống nữa với trắng vậy? Hừ, thật là ghen tị quá đi mà!

Từ Di nhìn chị ta cười cười, Tú Long của cô tất nhiên phải đẹp trai rồi. Cô còn chưa muốn nói cho chị ta biết, môi của anh rất mềm, rất ấm áp. Một khi đã đặt môi lên làn môi đó, tưởng chừng như không thể dứt ra được.

- Chị gái, chị làm gì thế? Mau xóa bức ảnh đó đi! - Từ Di giật mình khi nhìn thấy ảnh Tú Long trong máy chị gái kia. Chị ta chụp trộm anh lúc nào thế?

- Ày, em yên tâm, chị chỉ để trong máy ngắm thôi, không có làm gì quá quắt đâu!

Cô lắc đầu ngán ngẩm, ừ thì cô với chị ta cùng chí hướng. Ngắm trai đẹp là điều không thể thiếu trong cuộc sống, haha.

Mùi tạp nham trong xe buýt giờ cao điểm suýt làm Từ Di nôn ọe, Tú Long ở bên cạnh không ngừng lo lắng cho cô. Cứ ôm ghì cô ở bên người, sợ cô ngã ra sàn xe lúc nào không biết.

- Từ Di, bám chắc lấy người anh.

Cô gái nhỏ ở bên cạnh khẽ gật gật đầu, từ lúc lên xe thì xe đã chật ních người, đâu còn chỗ ngồi. Anh đứng thì tất nhiên là không sao, nhưng chủ yếu là Từ Di của anh, cô bé còn yếu lắm. Bấy giờ anh mới để ý, trên xe toàn là thanh niên, điều đáng ghét hơn nữa là từ đầu đến cuối họ cứ nhìn Từ Di không rời mắt. Nhân lúc Từ Di đang lơ ngơ, anh vòng tay qua người cô, để cô áp mặt vào trong lồng ngực rộng rãi của mình. Mặc kệ cho cô có nghe thấy tiếng trái tim anh đập rộn rã như "đồng hồ quả lắc" hay không.

Khi xuống xe, người đầu tiên Từ Di trông thấy là mẹ nuôi cô - bà Tuyết Liên, kế đó là người mà cô không ngờ tới - Mạnh Hạo. Anh chàng với vẻ mặt thần thờ, hai tay đút vào túi quần nhìn cô như người mất hồn. Cô thắc mắc, anh ta đến đây làm gì?

Tú Long ôm Từ Di bước qua người Mạnh Hạo, coi như anh ta là không khí. Mấy giây sau, trong không trung vang lên một giọng nói phảng phất nỗi đau thương:

- Long, cậu giỏi thật đấy! Dám trêu người cả tôi! - Nói xong câu đó, anh ta xoay người đi thẳng.

Dáng người cao cao của anh ta hòa vào ráng chiều trông vô cùng mờ ảo và nhạt nhòa. Từ Di cắn cắn môi, ngược mắt nhìn Tú Long thì chỉ thấy anh lắc đầu, đưa tay diu cô bước tiếp. Bà Tuyết Liên vẫn lặng lẽ theo sau hai người. Vào đến nhà, Từ Di còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị cha nuôi dọa cho sợ đến lạnh ngắt cả sống lưng. Cô run rẩy cất lời chào cha. Ông ta chỉ ậm ừ rồi cầm chai rượu bước vào phòng. Từ ngày Từ Di mất tích, ông ta chẳng đoái hoài quan tâm gì. Thậm chí còn hả hê sung sướng vì bớt được một cái miệng ăn.

- Sao người em lạnh thế? Để anh đưa em lên phòng!

Haizz, cô thật chẳng ra sao. Đã có Tú Long bên cạnh, sao cô phải sợ ông ta? Rõ ràng trong mắt ông ta, Tú Long rất có trọng lượng, ông ta không bao giờ dám quát nạt Từ Di trước mặt anh. Phải rồi, anh là thần hộ mệnh của cuộc đời cô, cô phải luôn luôn giữ thần hộ mệnh này ở bên cạnh. Bỗng dưng cô muốn anh nói với cô rằng: "Từ Di, cả đời này anh nhất định sẽ ở bên cạnh em".

Sau khi tìm được người nhà mất tích, Tú Long có báo cho cảnh sát. Họ đến nhà hỏi Từ Di xem có nhớ mặt bọn bắt cóc không? Cô nói lúc đó mình bị uống thuốc mê, không nhớ được gì hết. Khi nhớ ra rồi thì bọn bắt cóc đã đi mất, để lại cô bơ vơ một mình. Nghe đến đó, cảnh sát không điều tra gì thêm. Từ Di cũng nghĩ nên tha hai thằng cha đó, vì họ vẫn còn tương lai ở phía trước, chỉ bằng cho họ một cơ hội làm lại từ đầu. Cô cũng không nói cho anh biết hai người đó học cùng trường với Tú Long, bởi nếu anh biết, anh chắc chắn

sẽ không để nguyên cho họ.

Tối nào Từ Di cũng mang sách sang nhà Tú Long để học cùng anh, vừa tiện hỏi bài, vừa được ngắm "trai đẹp". Nhiều lúc Tú Long có biểu hiện rất dễ thương, ví dụ như có hôm bị cô nhìn nhiều quá mà không làm gì được, anh liền đeo khẩu trang, vừa đeo vừa học bài. Cô chỉ biết ôm miệng cười thích thú.

Tối nay có mưa giông, tiếng mưa rơi ngoài trời to quá khiến cô không thể chú tâm vào bài học nên gấp lại trang sách, ngồi ngay ngắn bên cạnh anh. Còn anh vẫn chăm chú làm bài tập bởi anh sắp đi Đại học rồi, mặc kệ cái kẻ là chuyên gia quấy rối ở bên cạnh.

- Tú Long! Nghe em nói nè, một câu thôi!

Anh hơi ngẩng đầu:

- Nói đi!

- Em... yêu anh!

Cây bút trong tay Tú Long chợt dừng lại, người anh hơi run run, trái tim anh đang nhảy loạn xạ trong lồng ngực, máu trong người lưu thông hình như cũng chậm hơn. Anh đang vui mừng ư?

Từ Di cũng hồi hộp, căng thẳng không kém gì anh, cô lơ đãng rồi sao có thể rút lại được đây? Bây giờ chỉ còn cách ngồi im lặng và chờ câu trả lời từ anh mà thôi.

- Nào, nói cho anh nghe cô bé, em hiểu "yêu" là như thế nào?

Từ Di suy nghĩ từ trên ghế xuống, cô không nghĩ là anh sẽ hỏi cô câu hỏi này. Suy nghĩ nào... suy nghĩ...

- Theo em, yêu là một loại cảm giác hạnh phúc khi được ở bên cạnh người mình yêu, được chăm sóc và bảo vệ người ấy!

Cô trầm ngâm vài giây rồi quay đầu hỏi anh:

- Còn gì nữa không?

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, mỉm cười:

- Anh chỉ có một câu thôi: Yêu là cho đi và không cần nhận lại!

Cô gãi đầu tỏ ý không hiểu, cho cái gì đi mà không cần nhận lại cơ? Trái tim non nớt của cô sao có thể hiểu được câu nói chứa đầy hàm ý của anh? Bực mình quá cô liền đứng dậy và nói thẳng:

- Thế tóm lại là anh có chịu yêu em không?

Nếu cô gái đứng trước mặt anh lớn hơn chút nữa, có lẽ anh sẽ cho cô câu một câu trả lời khác! Sắp tới cô còn thi chuyển cấp, chuyện yêu đương sẽ khiến việc học tập của cô bị sao nhãng. Anh không thể nhận lời cô.

Từ Di nghe anh nói câu đó mặt mũi liền tối sầm lại, nước mắt lưng tròng, trước khi đi còn nói với anh một câu:

- Được rồi! Chúng ta từ nay đường ai nấy đi, anh và em coi như không quen biết nhau!

Cánh cửa phòng anh đóng sầm lại, Từ Di với khuôn mặt nửa buồn bã nửa tức giận chạy vụt ra ngoài. Tú Long sau vài giây đờ đẫn mới giật mình, trời đang mưa sao cô ấy lại bất chấp mà lao ra ngoài như thế?

Bóng dáng nhỏ bé và cô đơn ấy đang hòa mình vào trong màn mưa trắng xóa, anh đã đuổi kịp cô và kéo cô vào trong lòng mình. Tú Long hoảng quá, anh quên mang ô rồi.

- Buông em ra! Anh không nghe em nói chúng ta từ nay đường ai nấy đi rồi hay sao? - Cô vẫy vùng trong vòng tay anh.

- Kệ em, đồ lảm nhảm!

Tú Long kéo cô chạy nhanh vào nhà cô, anh còn đứng trong nhà và chưa có dấu hiệu rời đi. Cô thắc mắc hỏi anh, trong lòng có chút ấm áp, anh nghĩ lại rồi sao? Thế là cô lại tủm tỉm cười thầm.

Dòng suy nghĩ trong đầu cô bị cắt ngang khi anh trùm cái khăn lau đầu to tướng lên đầu cô, nhẹ nhàng vò qua vò lại mái tóc dài bị mưa làm cho ướt sũng ấy. Cô ngỡ ngàng không cất nổi lời, tự nghĩ thấy bản thân mình hẹp hòi quá!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cánh Lưu Ly Rơi

- Từ Di, mau quay về với anh! Tan học rồi em còn muốn đi đâu?

Giọng điệu của anh có phần khó chịu và tức giận, cô khẽ cười vì đang cố tình trêu tức anh. Cái chiêu trò quái quỷ này do bạn thân cô bày ra cũng có tác dụng đấy chứ? Ai bảo anh khiến cô đau buồn trước?

- Mạnh Hạo, chúng ta đi thôi. Mặc kệ anh ấy! - Từ Di cố ý nói to, sau đó còn khoác tay người bên cạnh bước đi.

Cái khoác tay thân mật đó của Tử Di đã làm cho con ghen của anh lên đến đỉnh điểm, anh chạy đến kéo cô tách khỏi người Mạnh Hạo. Anh chàng bắt ngờ quay ra trợn mắt nhìn Tú Long, định giành lại Tử Di nhưng không được vì anh đã đứng chắn trước người cô. Không phải là người yêu của cô thì sao chứ? Dù gì anh cũng là anh trai của cô, cần ngăn cấm cô bé này không được yêu đương linh tinh. Chuyện học hành còn chưa ra đầu vào đâu, tại sao lại dám vớ vẩn?

Tú Long tự độc thoại với chính bản thân mình, anh chàng lấy đó là lí do để ngăn cô đi chơi với Mạnh Hạo.

- Tử Di sắp lên lớp mười rồi! Để nguyên cho cô bé ôn thi, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi cậu không hiểu à?

- Là em tự nguyện! - Tử Di ở sau lưng anh nhút nhát lên tiếng.

Tú Long khẽ nắm mạnh bàn tay cô, kéo cô về phía chiếc xe đạp của anh dựng bên cạnh gốc cây bàng lẳng tít. Anh buông tay ra để cô ngồi lên xe nhưng cô vẫn còn chôn chân ở đó, đầu cúi gằm xuống đất.

- Thấy chưa Tú Long? Cô ấy không muốn ngồi lên chiếc xe đạp cà tàng đó đâu! Tử Di, em xứng đáng ngồi trên xe của anh hơn!

Tú Long nhìn xe đạp của mình rồi liếc tới chiếc siêu xe đắt tiền của Mạnh Hạo rồi không xa đó mà nhếch miệng cười buồn. Anh khẽ gẩy chân trống của chiếc xe đạp rồi lên xe đạp thật nhanh. Tử Di giật mình, anh nghĩ cô là loại người thế ư? Không phải đâu anh, em không như thế! Cô lấy sức đuổi theo xe anh, bỗng dưng anh đạp chậm rồi dừng lại, nhovn miệng cười nói với cô một câu:

- Em có bị hâm không? Đến ngày mà còn chạy thực mạng như thế? Anh đi mua... cho em!

Cô ngớ người, anh biết ư? Anh nhìn thấy ư? Ôi xấu hổ quá, mặt cô đỏ lựng lên. "Đèn đỏ" ời là "đèn đỏ", mày hại tao rồi!

Sau sự việc ngày hôm đó, cô không còn dám bày trò để chêu chọc anh mà ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.

Có lần cô đánh liều hỏi anh:

- Tại sao anh biết hôm đó em... mà mua? - Cô nói ấp úng không rõ ràng nhưng anh vẫn hiểu.

- Em nói gì? Anh nghe chưa thủng...

Mặt cô bắt đầu đỏ lựng lên, một tay đưa lên gãi đầu, một tay vò nhẹ gấu áo. Anh nín cười, trêu cô thế là đủ rồi:

- Một tháng có ba mươi, ba một ngày thì có sáu ngày em không có húng trêu anh, và khi anh trêu lại thì em rất khó chịu, không giống thường ngày. Anh thấy khó hiểu nên đã cất công điều tra, hỏi mẹ anh thì mới biết được đáp án! Em thấy anh giỏi không?

Cô nhìn anh với vẻ mặt bất mãn:

- Sao anh dám tò mò chuyện đời tư của em?!

- Đây là quan tâm, không phải tò mò! - Anh nói một câu cuối cùng với cô rồi lại mãi miết làm bài tập.

Hè năm ấy anh và cô cùng bước vào hai kì thi quan trọng, anh thi Đại học còn cô thi chuyển cấp. Anh giúp cô ôn ngày ôn đêm, lúc nào cũng ngồi vào bàn học cùng cô, tuyệt đối để cô không thi trượt vào ngôi trường cấp ba anh từng học.

Cô cũng nhắc anh học nhưng anh chỉ cười trừ rồi đánh trống lảng sang chuyện khác, cô nghĩ anh ôn kỹ rồi nên không thắc mắc gì thêm.

Cuối cùng cũng kết thúc kì thi chuyển cấp căng thẳng, cô chạy như bay ra phía cổng trường, không ngừng đưa mắt tìm kiếm bóng hình quen thuộc. A, anh đây rồi, cô nhẹ nhẹ bước đến bên cạnh gốc cây bàng nơi anh đứng. Anh đang nói chuyện với một ai đó.

- Cuối tháng này cháu sẽ lên đó, mong ông sắp xếp mọi chuyện giúp cháu!

Tú Long nói chuyện với ai đó mà giọng điệu rất tôn kính, cô chưa thấy anh dùng giọng điệu này nói chuyện với một ai ngoài mẹ anh. Tú Long tắt máy quay ra đằng sau thì bắt gặp ánh mắt khó hiểu của cô. Cô nhanh chóng mở miệng:

- Anh nói chuyện với ai thế? Về việc lên tỉnh thi Đại học à?

- Ừm, đại loại là như thế! Em thi thế nào, có tốt không? - Anh sốt sắng hỏi cô.

Cô gạt ngay những thắc mắc trong đầu, tung từng khoe anh mình hoàn thành bài thi tốt, còn điểm số ra sao thì... cũng không chắc.

Mùa hè năm ấy khi chưa nhận được kết quả thi của cô anh đã gấp gáp lên thành phố Bạch Lãng thi Đại học. Ngày anh lên đường mưa rơi

xối xả, cô nài nỉ xin mẹ cho theo anh lên tận bến xe buýt. Anh lo lắng nói cô không nên ở quá lâu vì người cô sẽ bị nhiễm nước mưa. Cô không chịu nghe lời anh đành chào thua.

Chiếc xe buýt anh cần lên đã đỗ ngay trước mặt, anh lưu luyến ôm cô thay lời tạm biệt, cô lưu luyến muốn ôm anh mãi không rời. Cô có cảm giác rằng sự chia ly này rất lâu, rất lâu sau đó mới có thể gặp lại anh. Cô rất muốn khóc, nhưng tuyệt nhiên không thể rơi lệ trước mặt anh bởi vì anh không muốn cô khóc. Tú Long vuốt nhẹ mái tóc cô, đặt một nụ hôn lên cái trán bừng bừng đỏ rồi dịu dàng nói:

- Bé con, nhớ giữ gìn sức khỏe, anh đi chưa biết bao giờ sẽ về, chỉ mong lúc về sẽ được gặp một cô bé khỏe mạnh hơn bây giờ! Khi nào có điểm nhớ báo cho anh biết, anh đi nhé! - Nói xong câu giả từ, anh cúi xuống xách vali đi khỏi trạm đỗ xe buýt, bóng lưng đó dần mờ nhạt dưới màn mưa trắng xóa.

Cô nhìn theo hình dáng quen thuộc đó mà mắt không chớp, khóe mắt cô hơi cay cay rồi từ đó chảy ra hai dòng lệ dài. Từ Di bất chấp đuổi theo anh, mặc kệ cho mưa tuôn xối xả trên đầu.

Cô ôm chầm lấy người anh, áp mặt vào tấm lưng rộng rãi rắn chắc của anh, vừa khóc vừa nói:

- Tú Long, em yêu anh! Thật đấy! Nếu sau này quay trở lại, anh chưa có người yêu thì hãy nhớ đến em. Em vẫn sẽ luôn đợi anh! - Nói xong câu đó cô buông anh ra, quay mặt chạy đi, nước mắt của cô vẫn tuôn rơi lã chã, nhưng anh không thể nhìn thấy được vì khi đó trời đang mưa.

- Anh xin lỗi! - Tú Long khẽ nói.

- Con yêu con trai mẹ có đúng không? - Bà Tuyết Liên nhẹ nhàng hỏi cô.

Từ Di lúc đấy đang ngồi thẫn thờ bên cạnh khung cửa sổ, thấy mẹ nuôi hỏi vậy liền giật bắn mình. Cô ngại ngùng, không dám nói sự thật:

- Mẹ, anh ấy là anh trai con... con không có!

Bà ấy quả thực là người mẹ rất tâm lý, có thể nhìn thấu được tâm tư của cô, cô chưa kịp mở miệng thanh minh tiếp thì bà ấy đã ôm cô vào lòng:

- Con có muốn nghe mẹ kể chuyện về Tú Long không?

- Có ạ! - Cô phản ứng nhanh nhẹn.

- Thằng bé không phải con ruột của mẹ, mẹ chỉ là một vú nuôi. Tú Long chỉ còn người thân duy nhất là ông nội nó, nó từ bỏ cuộc sống sung sướng bên cạnh ông nó để đi theo mẹ. Mẹ nói như thế nào nó cũng không chịu, còn nói là muốn đến nơi đây để tìm ai đó. Không biết đến bây giờ nó đã tìm được người đó chưa, nó vẫn chưa nói cho mẹ biết!

Cô hoàn toàn bất ngờ, thì ra sự thật là thế, anh vẫn chưa một lần nói với cô. Đối với anh, cô vẫn chưa phải là người quan trọng.

Bà Tuyết Liên nói tiếp:

- À, vì chăm sóc nó từ nhỏ nên mẹ cũng biết khá nhiều chuyện. Có một bé gái tên Thiên Thiên là hàng xóm sát vách nhà Tú Long, hai đứa chơi với nhau thân lắm, thân đến mức còn đôi chuyển sang nhà nhau ở. Năm hai đứa 14 tuổi, bỗng nhiên Thiên Thiên chuyển nhà, không nói một tiếng nào với thằng bé. Thằng bé buồn lắm, buồn đến mức ngày nào cũng ra cái ghế đá nơi công viên mà hai đứa thường ngồi để nhớ về con bé. - Nói đến đây bà Tuyết Liên dừng lại.

Từ Di tò mò, trái tim nhỏ bé của cô hơi nhói đau, chắc người con gái đó dễ thương lắm mới được anh yêu thương nhiều đến vậy. Cô ngẩng mặt lên nhìn bà Tuyết Liên, không hay lúc đó lệ đã dâng đầy trong đáy mắt.

- Cô bé đó có nét rất giống con. Vì thế ngay từ đầu Tú Long đã xin mẹ che chở cho con, mẹ cũng quý trẻ con, lại thấy con đáng yêu nên đã đồng ý.

Lúc này những giọt lệ chực trào trong mắt Từ Di đã lăn nhẹ xuống má, thấm đẫm nỗi đau mới hình thành trong thâm tâm cô. Thì ra là thế, cô hiểu rồi. Thế nhưng tiếp xúc với cô lâu như thế, chẳng lẽ anh không thích cô một chút nào sao?

- Thiên Thiên rất thích hoa lưu ly, thân hình cô bé cũng mong manh như vậy. Chẳng trách thằng bé lại cất công trồng một vườn toàn hoa lưu ly. Mẹ biết, thằng bé rất si tình. Thiên Thiên là tình đầu của Tú Long.

Lúc đó cô nghe thấy tiếng lòng mình vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nỗi Đau Riêng Mình Em

Hạnh phúc của cô hiện giờ là sự tồn tại của anh. Nhưng bây giờ anh đi rồi, hạnh phúc cũng buông tay cô mà trôi xa...

Cô đang cố tỏ ra vui vẻ, cô đang cố gượng cười...

Khi có anh ở bên cạnh, anh vẫn thường chải tóc cho cô, nay anh đi rồi, cô đành tự mình chải tóc...

Khi có anh ở bên cạnh, anh vẫn thường tưới nước cho vườn hoa lưu ly, nay anh đi rồi, cô đành tự mình tưới cây...

Khi có anh...

Cô thôi không nghĩ nữa bởi nước mắt đã rơi. Tự bao giờ cô lại trở thành một người mau nước mắt như vậy? Cô đang nhớ anh ư?

Tiếng chuông điện thoại trong nhà bỗng kêu vang, tâm trí như bừng tỉnh, cô nhanh chân chạy vụt vào trong:

- Em đang làm gì thế? – Là anh, vẫn là chất giọng ấm áp làm yên lòng cô như mọi khi.
- Em... em đang nghịch linh tinh thôi! – Cô đáp ứng.
- Đừng bày trò treu trọc ai đấy, treu anh là đủ rồi... À ừm... em có khỏe không? Không ốm đau bệnh tật gì đấy chứ?
- Tất nhiên là không rồi! Em khỏe lắm, không tin anh cứ hỏi mẹ mà xem! À, anh lên đó thi Đại học chưa? Bao giờ thì về? Mẹ nói anh chỉ ở đó hai ngày thôi mà, bây giờ đã sang ngày thứ ba rồi.
- Anh lên đây không phải để thi Đại học...

Anh bình tĩnh nói, chậm rãi từng từ một. Cô không thể nghe nhầm được, không thi Đại học thì anh lên đó làm gì?

Biết cô bị sốc, anh nói tiếp:

- Xin lỗi, đã không thể nói sự thật với em. Anh lên tỉnh Bạch Lãng có việc, không thể về ngay.
- Vậy bao giờ anh về? Một tuần hay hai tuần? – Cô gấp gáp hỏi.
- Có thể một năm hoặc... nhiều hơn!

Trong lòng cô nghe như có tiếng sấm rền vang, cô không tin vào chính đôi tai của mình, bàn tay cầm ống nghe điện thoại run rẩy:

- Sao lại đi lâu như thế? Anh không nhớ em à?
- Cô bé, anh nhớ chứ. Nhưng anh có việc cần phải làm, không thể ở đó mãi được. Chắc có lẽ khi anh về lại đó, em đã trở thành một thiếu nữ rồi!

Cổ họng cô nghẹn ứ, ngay từ đầu đã xác định anh mà đỗ Đại học sẽ phải xa anh. Nhưng ít nhất là khi anh thi xong, cô sẽ được ở bên anh thêm một thời gian, đằng này anh đi biệt luôn, chẳng để cho cô suốt mướt lần cuối.

- Vậy khi nào em nhớ anh, em có thể lên đó thăm anh không?

Đầu dây bên kia bỗng im ắng lạ thường, cô chột dạ.

- Cô bé hãy ngoan ngoãn ở nhà. Anh hứa sẽ trở về trong thời gian sớm nhất. Lên đây không được an toàn đâu! Vậy nhé, tạm biệt em!

Cô còn chưa kịp nói câu tiếp theo thì anh đã tắt máy. Cảm giác hụt hẫng bao trùm lấy cô, mấy tiếng tút tút trong ống nghe điện thoại như một mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào lòng cô.

Và đó cũng là cuộc gọi cuối cùng từ anh. Từ đó cô không hề nghe tin tức gì về anh nữa.

Có mấy lần cô cũng gắng hỏi bà Tuyết Liên, thế nhưng bà ấy cứ ậm ừ mãi, không nói rõ cho cô biết. Từ Di rơi vào tình trạng chán nản, mãi mới chịu buông xuôi.

Gần đây cha nuôi có bớt dữ dằn hơn trước nhưng thi thoảng cô vẫn bị hù dọa tròn mắt mấy cái bạt tai đau điếng. Những lúc như thế, cô thường nhớ đến ánh mắt ấm áp của anh để khiến bản thân mạnh mẽ hơn.

- Tú Long à, đã nửa năm rồi...

Cô khẽ thì thầm với chính mình bên cạnh khung cửa sổ. Hôm nay trời có rất nhiều sao, không khí cũng thoáng đãng, dễ thở hơn nhiều. Cô lại nhớ anh, liệu anh có nhớ cô như cô nhớ anh không?

Còn anh chàng Mạnh Hạo kia, từ khi Tú Long đi anh ta cứ tưởng mình có cơ hội tiếp cận Tử Di, nào ngờ cũng bị cha mẹ ép đi học xa nhà.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng mấy chốc vườn hoa lưu ly lại trở bông thơm ngát, đem đến cho Tử Di một thứ gì đó hơi mơ hồ, có lẽ đó là kỉ niệm. Hai năm trước, người nào đó đã đến và mang cho cô hạnh phúc. Hai năm sau, người đó không còn ở bên cô nữa và hạnh phúc cũng chẳng tồn tại.

Một nụ cười đẹp nhưng chất chứa bao nỗi buồn, Tử Di đã trở thành một thiếu nữ thực sự nhưng vẻ đẹp của cô không còn trong sáng tươi trẻ. Đó là một khuôn mặt luôn mang chút gì đó u buồn, yếu đuối nhưng vẫn vô cùng quyến rũ và thu hút.

Tử Di không còn sống với cha nuôi, ngôi nhà cô đang ở hiện giờ là nhà của bà Tuyết Liên.

Năm cô mười sáu tuổi cũng chính là lúc thân thể cô phát triển ngày một rõ rệt. Mặc dù cô đã mặc quần áo rộng để tránh ánh mắt soi mói lộ liễu của cha nuôi nhưng vẫn không thoát khỏi móng vuốt của ông ta.

Cái bàn tay dơ bẩn đó vẫn thường xuyên đánh Tử Di vậy mà bây giờ động chạm vào người cô lại nhẹ nhàng không tả xiết. Trong đêm tối, đôi mắt hau hấu của ông ta sáng lên như một loài quỷ dữ. Cô khiếp đảm bật mình ngồi dậy, đập gối vào người ông ta và hét lên:

- Cha nuôi! Cha vào phòng con giờ này để làm gì? Hôm nay con đã làm việc nhà rất chăm chỉ rồi mà? – Cô sợ hãi nói rõ từng chữ.

- Ngoan nào con gái, ban ngày làm việc nhà, vậy ban tối làm việc khác có được không?

- Khốn nạn! Đồ nhân cách thối tha! Tránh xa tôi ra!

Tử Di bất chấp tất cả để vùng dậy, cô cố chạy ra ngoài nhưng bị ông ta nắm chân kéo lại. Bàn tay đã cố bám vào một thứ gì đó nhưng vô vọng. Nước mắt yếu đuối trào ra trong tức khắc, cô nức nở van xin:

- Cha nuôi, con xin cha! Cha hãy tha cho con, con chỉ là một đứa trẻ!

Ông ta không nói gì, bàn tay vẫn đang tìm cách khống chế Tử Di dưới thân mình. Quần áo cô xộc xệch, đầu tóc rối bù, khuôn mặt chìm đắm trong nước mắt, giọng cô lạc đi:

- Mẹ ơi, cứu con, con không gượng nổi nữa rồi!

Tuy nhiên, cô hiểu rõ rằng cô có hét to đến mức nào đi nữa, vẫn không ai đến cứu cô cả. Cuộc đời cô từ nay sẽ chìm trong đêm tối, sẽ mãi mãi không thể thoát khỏi vũng bùn lầy dơ bẩn này được.

Thế nhưng sự trinh trắng của cô vẫn không rơi vào tay cha nuôi. Bà Tuyết Liên thật sự là người mẹ thứ hai của cô, bà đã cứu cô vào cái đêm kinh khủng đó. Từ đó cô sống với bà, hai người tình cảm thấm thiết như mẹ con ruột thịt.

Có mấy lần cô nhìn lên được địa chỉ của Tú Long ở trong quyển sổ ghi chú của mẹ nuôi.

Cũng có mấy lần cô đi lên đó một mình nhưng lần nào cũng chỉ nhận được một câu trả lời:

- Tú Long nào? Ở đây không có ai tên như thế cả?!

Thế nhưng sự cố gắng của cô không phải không có kết quả, năm đó cô ngồi trước sảnh một khách sạn lớn, Tú Long ở trong khách sạn nhưng cô không rõ anh ở phòng nào.

Tối hôm ấy trời đổ cơn mưa lớn đến đêm vẫn không có dấu hiệu dứt, Tử Di đã nhẫn nại chờ nhưng mãi vẫn không thấy anh.

- Cô là ai? Sao cứ đứng ở đây mãi thế? Có định vào thuê phòng không? – Người bảo vệ khách sạn cuối cùng cũng lên tiếng.

- Tôi... cho tôi đứng ở đây một lát nữa thôi! – Cô sốt ruột ngó nghiêng xung quanh.

Mắt cô bỗng sáng bừng nhìn vào chiếc xe ô tô con đang di chuyển đến gần khách sạn. Cửa xe ô tô bật mở, người lái xe chạy vội ra cầm ô che cho hai người nào đó từ trên xe bước xuống.

Thấp thoáng từ xa, cô thấy đó là một nam một nữ. Người con trai mặc đồ đen dáng dấp rất cao, rất chuẩn, người con gái đó thì không thua kém gì, bộ váy đỏ cô mặc trên người đã tôn lên từng đường cong vô cùng quyến rũ. Tóm lại họ sánh bước bên nhau vô cùng hoàn hảo.

Chiếc ô trên tay người con trai từ đầu đến cuối đều nghiêng hơn một nửa về phía người con gái, mưa khiến bà vai, tóc vúi lưng của anh ta ướt đẫm một mảng. Ánh đèn của khách sạn đã khiến cô nhìn rõ những điều đó và tất nhiên không loại trừ khuôn mặt của họ.

Cô đứng sau một lùm cây, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, nước mắt hòa lẫn với nước mưa khiến cô không thể phân biệt được mình đã khóc nhiều như thế nào, chỉ biết lúc đó trái tim cô đau tê tái, cõi lòng cô như đang dần héo rữa:

- Tú Long, tạm biệt! – Nói một câu ngắn gọn, cô nhẹ nhàng quay người bước đi.

Dưới cơn mưa lạnh lẽo, Từ Di bước đi như một người vô hồn, cô đã mất đi anh rồi, một người mà cô yêu quý lại bỏ cô mà đi.

Cũng kể từ đó, cô đã thôi kiếm tìm anh, cô đã để anh vào một góc khuất nào đó trong trái tim và coi đó như một kỉ niệm đẹp. Cô dần trở thành một cô gái lạnh lùng, vô cảm. Không ai có thể chiếm được tình yêu trong cô ngoại trừ anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thành Phố Hoa Bằng Lăng

Có rất nhiều chàng trai tốt theo đuổi Từ Di. Chỉ là rất khó khăn để mở lòng với họ vì trái tim cô tồn tại một vết thương rất khó lành, vết thương đó vẫn thường rỉ máu theo năm tháng. Cô không muốn chữa trị, càng không muốn quên đi.

Gần đây bọn con gái lớp cô đang hâm mộ ca sĩ nào đó, họ mang rất nhiều poster lên lớp. Có mấy lần cô tò mò tới gần xem thì đều bị đám đông xô đẩy, mãi không góc đầu lên được.

Vài ngày sau cô may mắn được xếp chỗ ngồi cạnh một cô bạn là fan cuồng của anh chàng ca sĩ đó:

- Này, các cậu hâm mộ ai vậy? Cho tớ biết tên anh ta được không?

- Tên là Liễu Y Thần! Tớ cho cậu xem mặt anh ấy nhé?

Cô bạn đó vui vẻ lấy tờ poster từ trong cặp ra, đưa tới trước mặt Từ Di:

- Anh ấy nổi từ năm ngoái rồi, cậu nhìn nè!

Từ Di đón lấy tờ poster từ tay cô bạn, đôi mắt của cô sáng lên trong phút chốc rồi đột nhiên tối sầm lại. Cô nắm chặt tờ poster, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

- Cậu... cậu có chắc đây là nam ca sĩ cậu hâm mộ không? – Từ Di run run nói, chưa hay mắt mình đã đỏ au.

- Ày... cậu nói gì kì vậy? Anh Y Thần nổi như vậy, chỉ có mình cậu là không biết thôi!

Là trùng hợp hay ngẫu nhiên? Là đau đớn hay hạnh phúc? Khuôn mặt đó ba năm nay cô chưa hề quên, bóng dáng đó ba năm nay đều đã khắc sâu vào tâm trí cô. Vậy mà đúng một cái, anh bất ngờ xuất hiện trên một tờ poster, đúng một cái, khiến trái tim cô nhói đau vô bờ.

Hạnh Ly – cô bạn fan cuồng đó thấy vẻ bất thường ở Từ Di liền đưa tay hươ hươ trước mặt cô vài cái:

- Sao thế? Đẹp trai quá à? Mà nghe các anh chị khóa trên nói Y Thần là cựu học sinh của trường mình đấy! Ôi tự hào ghê!

Cô nhếch miệng cười, điều này cô biết, biết rất rõ. Cô không nghĩ có ngày anh lại xa vời với mình thế này, giờ nếu đối diện với cô, anh có thêm để ý tới cô dù chỉ là một cái liếc mắt không?

Hỏi thêm mới biết, anh giờ là thần tượng của hàng trăm nghìn fan nữ trên cả nước. Đẹp trai, hát hay, rất quan tâm tới fan. Anh còn được fan dành tặng cho một cái tên “Hoàng tử mùa xuân”. Họ đặt tên như vậy là rất có cơ sở bởi anh rất ấm áp, ấm áp như mùa xuân vậy.

Cô cố gắng hỏi những thông tin về anh, cô bạn tốt bụng kia sẵn sàng thao thao bất tuyệt:

- Ra mắt hơn 10 album, các album được phát hành lúc nào cũng trong tình trạng cháy hàng. Hình như là con nhà có điều kiện bởi mỗi lần anh ghi hình, lần nào cũng là đồ hàng hiệu. Phối hợp quần áo không lố lẹt chói mắt mà rất chất và phong cách. Show nào của anh cũng cháy vé, thậm chí giá vé còn rất đắt. Một con bé nghèo kiệt xác như mình không thể có tiền để tới show của anh được. Mà nè, cậu đúng là một đứa mù thông tin toàn tập đấy, người nổi như thế mà cũng không biết!

Đâu phải cô mù thông tin, anh ra mắt công chúng với cái tên lạ như vậy, cô không biết là phải. Cái tên Tú Long thì ra đã trôi vào dĩ vãng lâu rồi, chỉ riêng cô không chấp nhận điều đó mà thôi.

Tú Long! Giờ em phải gọi anh là Y Thần đúng không?

Đang nghĩ ngợi miên man, cô bạn ngồi bên bồng quay ra nói:

- Không hề có một chút tin tức gì về bạn gái của Y Thần, lại càng không có scandal. Ôi, người như thế không nhiều fan mới lạ!

Cô thấy lòng mình vui vui, chưa có bạn gái thì càng tốt. Thì ra anh đã không còn gắn bó với cô gái mặc váy đỏ cô thấy bên khách sạn năm nào rồi.

- Di, năm nay con định thi vào trường nào?

Bà Tuyết Liên nhẹ nhàng đặt cốc nước cam trên bàn học Tử Di, cô đang ngồi học thấy mẹ hỏi vậy liền trả lời một mạch:

- Dạ, trường Đại học Bạch Lãng!

- Bạch Lãng? Con muốn tới thành phố đó thi? Khá xa đấy con à!

- Không sao đâu mẹ. Con muốn tới đó xem thành phố hoa bằng lăng đẹp tới mức nào!

Cô nói thế nhưng lòng không nghĩ thế, cô muốn đến thành phố đó bởi vì có anh. Hoa bằng lăng có nở đẹp đến cỡ nào cũng không bằng nụ cười tỏa nắng của anh. Cô nhớ anh, nhớ lắm rồi!

Đêm đó cô mơ thấy mình trên tay bế một bé gái, bé gái đó giống cô y như đúc. Lại thấy phía xa xa Tú Long đang chạy lại gần, gương mặt anh rạng rỡ, miệng cười hạnh phúc. Anh dang rộng tay về phía cô, cô vui mừng bế đứa trẻ chạy lại. Nhưng...! Vòng tay anh không ôm cô mà ôm người phụ nữ đứng cạnh cô. Người phụ nữ đó cũng đang bế một đứa trẻ, đứa trẻ đó giống y hệt anh. Ánh trăng trải dài trên mặt đất bỗng chốc như vỡ vụn.

Cô giật mình tỉnh giấc, mồ hôi túa đầy lòng bàn tay. Giấc mơ quái lạ gì thế này?

- Không, đó không phải là sự thật. Nếu đứa bé kia là con của anh, vậy đứa bé trên tay mình là con của ai? – Cô hoảng sợ, lảo đảo một mình như người mất hồn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngày cô nhận được giấy báo trúng tuyển cũng tới thật nhanh. Cảm tờ giấy báo, cô nở nụ cười thật tươi:

- Tú Long! Đợi em nhé!

Thực ra không cần anh đợi cô cũng được, bây giờ chỉ cần tìm được anh, đối diện với anh, anh cho cô một câu trả lời, thế là đủ.

Cô yêu anh. Tình yêu đó đến từ lúc nào cô cũng không hay, chỉ biết đến khi nó như đoá hoa kiều diễm nở rộ trong lòng thì anh đã rời xa.

Nếu ngày đó anh không đến, cô sẽ không yêu anh, sẽ không ngày đêm mong nhớ anh như bây giờ. Đích thị anh chính là kẻ cố tình gây thương nhớ cho cô rồi bỏ đi, tội của anh nặng như vậy, sao cô có thể tha thứ?

**

Kể từ ngày ai đó rời đi, lưu ly chẳng còn nở nữa, dù đã kì công chăm sóc nhưng hoa vẫn chẳng thể hé mầm. Từ đó và mãi mãi về sau...

Thành phố Bạch Lãng nhiều nắng đến lạ, cô ngại ngần bước đi trên từng con phố, ngắm nhìn những dãy nhà chìm trong biển hoa bằng lăng tím mà lòng lâng lâng thoải mái vô cùng.

Phải chăng vì nơi đây có anh? Liệu anh đã từng đi qua con đường này chưa?

Anh đã từng đi qua đây, nhưng là cùng với một người con gái khác. Họ tay trong tay, sánh bước bên nhau dưới ánh nắng ngập tràn. Cô không biết, sẽ không thể biết được những điều đó.

Tử Di bước vào căn phòng trọ mà hoa mắt chóng mặt, cô tự rửa sạch bản thân mình ngốc nghếch đi đầu trần dưới nắng. Giờ thân cô thế cô, bệnh ra đây thì cũng không có ai chăm, tốt nhất là phải chú ý đến sức khỏe của mình nhiều hơn.

- Chào nhé! Bạn cùng phòng! – Cô bạn ngồi trên chiếc giường đối diện Tử Di bất giác lên tiếng.

Từ lúc vào phòng do mệt mỏi quá nên cô đã thiếp đi, chẳng kịp để ý xung quanh. Nghe tiếng chào, cô gắng gượng ngồi dậy, nở nụ cười thân thiện:

- Chào bạn! Bạn tên gì?

- Hà Khanh! Còn cậu?

-

Sau một hồi chào đáp nhau xong, hai người việc ai người đó làm, cả ngày hôm nay đã mệt mỏi lắm rồi. Đặt người nằm xuống, điều đầu tiên cô nghĩ đến là cần tạo dựng mối quan hệ tốt với người bạn mới, như thế mới có thể sống thoải mái. Cô cần tìm một người bạn, như thế mới bớt cô đơn trong những tháng ngày chưa tìm thấy anh.

Buổi tối hôm đó sau khi sắp xếp đồ đạc xong xuôi, cô chợt nhìn thấy cô bạn cùng phòng dán đầy ảnh của ‘‘ca sĩ Y Thần’’ lên mấy bức tường xung quanh. Bất chợt cô thấy lòng mình vui vui, như thế cũng tốt, sáng nào cũng có thể nhìn thấy anh.

Ba năm không phải là khoảng thời gian quá dài nhưng cũng đủ để cô biết mình không thể sống thiếu anh. Cô cứ hoài niệm mãi quá khứ có anh bên cạnh. Để rồi khi chợt tỉnh thì thấy hiện tại quá phủ phàng.

Anh đã trở thành thần tượng của biết bao cô gái. Kiểu tóc thẳng đơn giản anh thay bằng kiểu tóc hiện đại – Mohawk. Những đường nét trẻ trung của thời niên thiếu đã biến mất, thay vào đó là vẻ lịch lãm, cuốn hút của một người có khí chất. Giờ anh đường đường là Liễu Y Thần – một người nổi tiếng thực sự, đâu còn là Tú Long thân thuộc của ngày xưa.

- Cậu có hâm mộ anh ấy không? – Hà Khanh thấy cô ngồi thần người ra thì tò mò hỏi.

- À... Y Thần hả? À ừ có... tất nhiên rồi!

Hâm mộ ư? Cô chưa bao giờ hâm mộ anh, cô chỉ yêu anh mà thôi. Có thể các fangirl khác đã gắn bó với anh trong bao tháng ngày anh mang bên mình những ánh hào quang sáng chói. Còn cô, cô chỉ được bên anh trong lúc anh là một chàng trai giản dị, ấm áp, thân thuộc chứ không xa vời như bây giờ.

- Sắp có show của Y Thần ở gần đây, lâu lắm rồi anh mới đến. Mình phải kiếm một công việc làm thêm nào đó để đến show của anh.

- Nơi Y Thần ở cách xa chỗ này không?

- Hơi xa, đi xe 3 tiếng mới đến.

- Ồ, thì ra thành phố Bạch Lãng lại rộng đến vậy. – Cô chép miệng, như thì thào với chính mình.

Đang ngồi nghịch điện thoại bỗng Hà Khanh đứng phắt lên, đưa cái điện thoại gần sát mặt, mắt chữ A, mồm chữ O:

- Gì đây? Gì thế này? Lại báo lá cái ư? Nói với tôi là không phải như thế đi!

Từ Di bị cô nàng làm cho chán động, vội đứng dậy chạy sang, ngó ngó vào cái điện thoại:

- Tin gì đấy?

- Lộ diện bạn gái ‘‘xinh như mộng’’ của ca sĩ Liễu Y Thần!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gần Ngay Trước Mắt, Xa Tận Chân Trời

Cô cứng đờ người, nhìn chăm chăm vào cái điện thoại trên tay cô bạn:

- Cậu có nhìn nhầm không?

- Nhầm là nhầm thế nào. Thực ra bọn tớ đã nghi ngờ từ lâu nhưng hôm nay nhìn thấy ảnh chụp mới dám tin!

Trong mấy tấm ảnh đều chỉ thấy được nửa khuôn mặt thoáng vẻ lạnh lùng của anh, tay trong tay tình tứ với một bóng hồng. Hai người đang cùng bước vào một nhà hàng sang trọng, chẳng may bị mấy tên paparazzi săn được.

Dù sao cũng tốt, có như thế cô mới bớt mơ mộng. Cô không có gì nổi bật cả, sao có thể gây sự chú ý với anh? Cô gái đi bên anh ngoại hình rất chuẩn, đúng vậy, họ rất đẹp đôi.

Từ Di từ nay sẽ yêu anh trong tiềm thức, trong những giấc mơ và trong quá khứ...

Cô trở về giường, vắt tay trên trán nằm nhìn trần nhà. Hai giọt lệ lặng lẽ trườn qua má cô rồi biến mất dưới làn tóc mây. Đầu cô hơi ngẩng lên để nước mắt chảy ngược vào trong, thế nhưng chỉ có nỗi đau chảy ngược vào trong. Lặng lẽ thấm sâu vào trong tâm can, ăn mòn trái tim yếu đuối của Từ Di.

Cô đưa tay bật nhạc, để bản thân đắm chìm vào những giai điệu buồn...

Có yêu thương nào bỗng hóa thành ngọn gió lang thang sớm khuya...

Làm sao em thôi yếu đuối

Làm sao nước mắt cứ rơi

Nhiều lần chỉ mong được thấy bước anh về trong tiếng cười

Ngày bên anh còn như mới

Mà hơi ấm đã cũ rồi...

Anh không yêu cô, cho tới bây giờ cô đều rất rõ. Thế nhưng cô vẫn tự động viên mình sống thật tốt, cố gắng không để mình bận tâm về điều đó, cố gắng chiếm lấy trái tim anh. Tuy nhiên nếu anh đã có người trong lòng, những cố gắng mà cô tự tạo ra đều phải xóa tan thôi.

Cô đã ở nơi đây hơn một tuần. Không khí ở đây đương nhiên không thể trong lành bằng quê hương cô nhưng cũng có những nét riêng biệt của nó. Bạch Lãng là một đô thị điển hình của sự xa hoa giàu có, hào nhoáng và diêm lệ. Từ Di từng dành một chút thời gian để dạo phố cùng Hà Khanh.

Trong mắt Từ Di, thành phố này ban ngày khiến người ta liên tưởng đến một thiếu nữ có vẻ đẹp dịu dàng, e ấp. Còn ban đêm thì như một kiều nữ khoác lên mình tấm áo váy tulle được đính thêm hàng ngàn ngôi sao tuyệt đẹp trên bầu trời đêm.

Cô đã hiểu, Y Thần thuộc về thành phố này chứ không phải nơi thôn quê giản dị chân chất kia. Anh sinh ra là để tỏa sáng.

Hai người hai thế giới, quả thực không thể đến bên nhau. Cô nhếch miệng cười buồn, ánh mắt tràn đầy sự đau đớn khôn nguôi. Cả đời liệu có thể được ôm anh lần nữa không? Có được chạm lên bờ môi ấm áp đó thêm lần nữa không? Hình như cô đang mơ mộng quá đà rồi, giờ nhìn thấy anh còn khó, nói chi là làm những việc không tưởng đó. Cô chẳng tham lam, chỉ có anh cho cô cơ hội mơ tưởng tới những điều tham lam ấy.

Có rất nhiều người giống cô yêu đơn phương anh, chỉ dám quan sát cuộc sống của anh từ xa, không thể chạm vào, không thể đến gần.

Rào rào!

Ồ, trời lại mưa rồi. Cô mở tung cửa sổ để làn gió mát lạnh ủa vào phòng, trời nổi giông rất to! Từng hạt mưa bị gió thổi hất mạnh vào khung cửa sổ, cô đưa tay đón lấy, mắt nhìn ra ngoài khoảng không vô định.

Kỉ ức bỗng chốc ủa về như chiếc đèn kéo quân, đó là vào một buổi chiều mưa đông rét buốt. Anh đến và sưởi ấm cõi lòng lạnh lẽo của cô. chàng trai với khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt dài và cong như vầng trăng khuyết. Chiếc áo khoác bằng lông thú anh tặng năm đó cô vẫn luôn luôn mang theo người, kiểu cách của nó chưa hề bị lỗi mốt. Cô cười, thì ra anh cũng có để lại cho cô một thứ, đâu phải là không để lại thứ gì.

- Bây giờ đang là mùa hè, cậu có bị dờ hơi không mà cứ ôm khư khư cái áo đó bên người thế? – Hà Khanh đang nghịch laptop trên giường, thấy cô đứng bên cửa sổ liền cất tiếng hỏi.

- À, dù gì trời cũng đang mưa, ôm một chút cho đỡ lạnh.

Thật ra là tâm lạnh, chứ không phải người lạnh.

Sáng chủ nhật, tiếng chuông điện thoại vang lên ینگ ỏi. Cô bắt máy với tâm trạng khó chịu:

- A lô! Ai thế? – Cô quên cả nhìn số.

- Từ Di! Còn chưa dậy hả con? Đã hơn 10 giờ rồi đấy!

Lúc này cô mới cuống cuống ngồi dậy, phản khởi nói:

- Được ngày nghỉ con ngủ nướng một chút. Có chuyện gì hả mẹ?

- Tú Long nó vừa gọi điện về nhà. Mẹ bảo con lên đó học rồi!

Trái tim cô bất giác đập mạnh:

- Anh ấy hỏi về con hả mẹ? Anh ấy còn nói gì nữa không? Có nói muốn gặp con không?

- Nó... không hỏi về con. Là do mẹ tự nói. Từ Di! Con đừng nghĩ nhiều nhé, rồi hai đứa sẽ gặp nhau thôi mà. Con còn đó không?

Cố kìm nén cảm xúc của mình, gạt đi dòng nước mắt chực trào. Cô mỉm cười, gắng giọng nói:

- Con ớn, không sao đâu mẹ. Mẹ yên tâm, nhất định con sẽ gặp được anh ấy!

Cả đời này có gặp anh nữa hay không đó là do duyên phận, mà cô lại không làm chủ được duyên phận. Cái này là do trời định đoạt, nếu ông trời muốn cho hai người gặp nhau, ắt sẽ có ngày tương phùng. Cô vẫn hi vọng.

Cô bạn cùng phòng rủ cô đi làm thêm, mục đích là kiếm tiền tới show của anh. Cô gật đầu đồng ý lia lịa, không đến show của anh thì cũng là tự kiếm tiền nuôi bản thân, đâu có thể để bà Tuyết Liên lo ăn học mãi được.

Ông trời hình như có ưu ái với hai người, công việc họ tìm được đó chính là trông coi một shop quần áo thời trang hàng hiệu. Họ đang cần người gấp. Mà công việc này cực kì nhàn nhã, chỉ có việc chào khách, tiễn khách, dọn dẹp, sắp xếp mọi thứ sau khi khách đi khỏi mà thôi.

Cô có ngoại hình xinh đẹp, nụ cười thân thiện lúc nào cũng nở trên môi nên rất được lòng khách. Cô bạn Hà Khanh kia cũng khá xinh xắn, tuy nhiên không thể thu hút ánh nhìn của người khác bằng Từ Di.

Như mọi hôm, cô đang dọn dẹp lại mọi thứ để ra về bỗng chuông cửa kêu lên hai tiếng. Có khách đến! Đã gần 11 giờ đêm rồi, cửa hàng sắp đóng cửa. Họ không biết sao? Nhưng khách hàng là thượng đế, tất cả nhân viên trong shop vẫn tiếp đón khách như thường.

Cô đang đứng cạnh một giá treo quần áo, quay lưng về phía cửa nên không thể nhìn thấy mặt khách hàng. Chỉ biết vài giây sau khi họ lướt qua, xung quanh mũi cô bỗng vương vấn hương bạch đàn quen thuộc, mùi hương này tựa như đã khảm sâu vào tâm can, thấm sâu vào từng tế bào, khiến cô cả đời này không thể quên được.

Vài giây sau tâm trí mới trở lại trạng thái bình thường. Từ Di quay ngoắt người, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng ai đó. Hai người một nam một nữ đang từng bước đi lên cầu thang kia chính là hai người khách cô cần tìm.

- Tú Long! – Giọng cô nghẹn ngào, kìm nén đau thương.

Anh kia rồi, đang cách cô mấy bước chân thôi! Thế sao cô thấy lòng mình tê dại, đôi chân như bị chôn chặt xuống dưới đất, không sao nhấc nổi! Hà Khanh thấy lạ liền chạy lại, lay nhẹ cánh tay cô:

- Sao lại thần thờ như thế? Đừng nói với mình là cậu thấy người khách kia bảnh bao quá nên bị trúng tiếng sét ái tình nha! Mặt anh ta bịt kín mít hết cả, chẳng biết dung nhan ra sao, khéo bỏ khẩu trang ra cậu lại chạy quên cầm cả dép ấy!

Hà Khanh không nhận ra đó chính là Liễu Y Thần. Cũng phải thôi, anh đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, lại thêm một cái khẩu trang, ăn mặc bình thường, chẳng trách cô nàng không nhận ra.

Riêng Từ Di thì khác, bóng hình yêu dấu đó đã in sâu vào trong tâm trí, cả đời này cô sẽ không thể quên. Cô lẩm bẩm tên anh một mình rồi gạt Hà Khanh sang một bên và chạy theo bước chân anh.

Trên tầng hai chỉ có anh và cô gái mặc đầm đỏ, cô giật nảy mình, đó chẳng phải là người đã đi cùng anh dưới cơn mưa năm đó ư?

Từ Di nấp sau một bức tường, lặng yên nghe họ tình tứ.

- Anh thấy em mặc bộ này đẹp không?

Giọng nói này nghe thật êm tai, Từ Di tự nhủ.

- Em không hợp với màu xanh này đâu, đối với anh, em mãi mãi là một bông hồng nhưng kiều hãnh, cho nên em mặc màu đỏ là đẹp nhất!

Cô quay đầu nhìn chiếc váy yêu kiều trên người cô gái kia, chiếc váy đó có màu xanh nhạt tựa màu hoa lưu ly, chất vải rất mát, giá của nó cũng rất đắt. Cô rất thích nó, nhưng không có tiền mua.

- Nhưng chiếc váy này rất đẹp, anh xem những cánh hoa lưu ly đáng yêu chưa này! – Cô ấy cầm lấy vạt váy, xoay một vòng duyên dáng.

Đúng lúc đó, chợt Tú Long bỗng trầm ngâm lạ thường, ánh mắt anh có chút gì đó bi thương nhưng sau đó lại nhanh chóng biến mất.

- Chiếc váy nào cũng đẹp, riêng chiếc này không đẹp! Anh không thích những cánh hoa đó! – Tú Long đứng dậy, quay người đi sang hướng khác, tiện tay chọn một chiếc váy treo trên mắc đưa cho cô gái đó.

- Ồ, chẳng phải...?

Cô gái đang định nói gì đó, bỗng bị anh đẩy vào phòng thay đồ.

Từ Di nhìn anh trân trân, anh không thích hoa lưu ly? Vậy ba năm trước ai đã đem loài hoa đó chạm đến trái tim cô, ai đã đem loài hoa đó đi vào tiềm thức của cô? Nhất định là anh nói dối!

- Thiên Thiên! Chúng ta phải rời khỏi đây thôi, paparazzi sắp mò tới đây rồi!

Dứt lời, cửa chính dưới tầng bỗng mở tung, bốn năm người vệ sĩ cao to lực lưỡng bước vào. Anh nhanh chóng ôm cô nàng lướt qua cô, để lại hương hoa bạch đàn thoảng thoảng trong không khí. Nước mắt cô lăn dài. Hóa ra khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là anh ở ngay trước mắt nhưng em lại không thể chạm vào.

Họ nhanh chóng rời khỏi shop, để lại sự bàng hoàng cho bao nhiêu nhân viên. Cô vẫn đứng đó, lệ thi nhau tuôn dài trên má.

- Mẹ à, con gặp được anh ấy rồi... Sau này, sẽ không phải gặp nữa... Anh ấy, một chút cũng không muốn nhớ tới con... – Cô vừa nói, vừa lấy tay áo lau nhanh nước mắt, cố giấu đi nỗi đau đang nở rộ trong trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: See You Again

"Tử Di, mau ra đây với anh nào, anh có một thứ rất muốn cho em xem!"

"Tử Di, có chịu nghe lời anh đội mũ vào không hả? Trời thì nắng chang chang mà em lại đi đầu trần."

"Hãy ở lại bên anh, đừng rời xa anh, có được không cô bé?"

"Dù cuộc đời có ra sao, anh vẫn muốn có em ở bên."

Nửa đêm nóng bức, Tử Di giật mình tỉnh dậy trong bao nhiêu kí ức. Đó là kí ức ngọt ngào hay xót xa? Nước mắt chảy dài hai bên má, cô thần thờ nhìn mình trong gương rồi tự hỏi, rốt cuộc những giọt lệ này bao giờ mới ngừng rơi vì anh?

Thì ra tất cả đều là những lời nói gió bay, cô không nên nhớ lại, bởi vì khi nhớ lại, trái tim cô sẽ rất đau.

Những ngày tiếp theo, trên báo liên tục xuất hiện hình ảnh của anh và cô gái đó. Nhưng lần nào tấm ảnh của các tay săn báo chụp được cũng chỉ là nửa khuôn mặt của cô gái, không được chính diện.

Cô không muốn trở thành người lụy tình sau khi mất anh cho nên cô sẽ cố gắng sống tốt. Dù có yêu anh nhiều đến mức nào, bản thân cô cũng phải mạnh mẽ. Bởi không mạnh mẽ thì yếu đuối cho ai xem?

Cuộc sống hiện tại của cô cũng không quá buồn chán. Ban ngày thì đi học, chập tối thì đi làm thêm, buổi đêm thì ôn bài, ngày nghỉ cuối tuần thì lên mạng xem phim, chơi game. Lâu lâu Hà Khanh cũng cắt công "lôi cô" cô ra ngoài bằng được, có điều cô không hứng thú với việc lang thang ngoài đường cho lắm.

- Này này, cậu nhìn xem đằng trước có anh chàng nào đẹp trai chưa kìa!

Theo hướng tay của Hà Khanh, đúng là đằng trước có một anh chàng cao ráo, trắng trẻo, rất ưa nhìn. Cô chỉ liếc mắt qua đó vài giây rồi lại ngó lơ đi chỗ khác. Ồ, đẹp trai thế nào cũng không bằng anh, cô tìm tìm cười.

- Ồ, ăn mặc rất chất, phong thái rất ung dung, đỉnh đặc. Có vẻ anh ta còn độc thân, bên cạnh không có cô nàng nào. – Hà Khanh thầm khen ngợi.

- Này, chẳng phải cậu đã có Đỗ Ninh rồi đó sao? Còn định mơ tưởng đến anh chàng nào khác?

Hà Khanh véo nhẹ vào eo Tử Di một cái:

- Tổ đang định làm mối cho cậu, thấy cậu sắp mắc bệnh tự kỷ đến nơi rồi, suốt ngày tự giam mình trong phòng trọ, chẳng có tí thú vị nào!

- Hừ, mặc kệ tổ!

Hai cô gái đang đi ngáo ngơ trên vỉa hè, bỗng từ đâu xuất hiện một tên côn đồ, trên tay có cầm một con dao găm, chạy nhanh như điện xẹt qua người Tử Di. Loáng một cái, túi xách trên tay cô đã biến mất. Sau vài giây bắt ngờ, cô mới định hình lại được tất cả mọi chuyện đang diễn ra:

- Cướp! Mau đứng lại!

Cô hét lên rồi nhanh chân đuổi theo tên trộm. Anh chàng mà vừa nãy Hà Khanh khen đẹp trai cũng chạy cùng phía với cô, vì chân anh ta dài hơn nên

nhanh chóng đuổi sát nách tên trộm. Bất ngờ tên trộm chạy vào một con ngõ nhỏ tối tăm, cô cũng chạy vào đó không chút sợ sệt vì phía trước còn có một thanh niên trai trắng.

Khi cô đến nơi thì đã thấy anh chàng kia đè tên trộm xuống đất, bẻ ngoắc tay hắn ra phía sau. Cô vui mừng chạy đến nhặt túi xách nằm lăn lóc trên đất, cũng may không mất thứ gì. Cô đang định mở miệng cảm ơn thì anh chàng tốt bụng kia đã lên tiếng:

- Mau gọi điện thoại cho cảnh sát!

Cô gật đầu, rút điện thoại ra và nhanh chóng cung cấp địa chỉ hiện tại cho cảnh sát. Không lâu sau đó, họ đến và áp giải tên cướp về đồn. Lúc bấy giờ khi ra khỏi con ngõ nhỏ không chút ánh sáng, Tử Di mới nhìn rõ trên cánh tay phải của anh ta có vết thương đang chảy máu. Chắc là trong lúc vật lộn với tên trộm, hắn đã dùng con dao găm để đâm anh.

- Ô, tay anh bị thương rồi!

Anh chàng liếc mắt về phía cánh tay của mình rồi nhìn Tử Di:

- Tôi không sao!

Nói rồi anh ta lại lấy lại vẻ điềm tĩnh, sai bước về phía trước. Cô lật đật chạy theo, đi ngang hàng với anh ta rồi nói:

- Anh bị thương là do lấy lại chiếc túi xách giúp tôi. Tôi không biết làm thế nào để cảm ơn anh. Hay là như thế này, anh ngồi ở chiếc ghế đá này đợi tôi năm phút, đừng chạy mất đấy nhé!

Anh chàng ngạc nhiên nhìn hình dáng nhỏ bé của Tử Di chạy thoăn thoắt qua đường rồi biến mất trong đám đông. Anh không nói gì nhưng vẫn ngồi xuống chờ Tử Di quay về. Cô về muộn một phút, tay cầm bông băng và thuốc khử trùng, trên trán bịn rịn mồ hôi. Khi cần hỏi cũng biết cô định làm gì, anh để mặc cho cô chăm sóc cho vết thương của mình. Ừm, bàn tay cô ấy rất mềm mại, cách thức quấn băng cũng rất thành thực và cẩn thận. Bất ngờ anh phát hiện ra mình đang dán chặt mắt vào khuôn mặt cô gái ngồi bên cạnh. Ô, đúng thật là mỹ nữ. Thế nhưng mắt cô ấy buồn quá, đôi mắt đen láy, sâu thẳm thăm thẳm chừng như trong đó chứa một nỗi đau tuyệt vọng, hành hạ tâm can cô ấy.

- Em tên gì thế cô bé?

Tử Di bỗng chốc ngây người, lần đầu tiên gặp Tú Long, anh cũng hỏi cô một câu y hệt, không sai một từ.

- Em tên Tử Di.

Sau khi băng tay xong, cô ngẩng đầu lên nhìn anh chàng cười vui vẻ:

- Thế anh tên gì?

- Thiên Long!

Cô giật mình, lại gặp một người tên Long nữa rồi! Bỗng anh chàng đứng dậy, hỏi mượn di động của cô để gọi xem máy mình đã rơi vào xó xỉnh nào, mấy giây sau, trong túi của Thiên Long vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô bật cười, chắc anh ta bị đăng trí rồi. Anh chàng cũng nhìn cô cười, lộ ra chiếc răng khênh, trông rất duyên:

- Liệu anh có thể đưa em về nhà không?

Người qua đường, sao có thể làm phiền nhau? Cô từ chối một hồi, anh ta mới từ bỏ ý định, trước khi biến mất khỏi tầm mắt cô, Thiên Long nói to:

- See you again!

Anh ta có ý gì? Còn có thể gặp lại nhau nữa sao? Ô, thế nào cũng được. Điện thoại trong tay bất ngờ rung lên, cô bắt máy, giọng nói lạnh lạnh của Hà Khanh dội thẳng vào tai:

- Sao bây giờ mới chịu nghe máy? Cậu có biết tớ lo cho cậu như thế nào không? Về nhà ngay!

- Tớ để điện thoại trong túi xách, không để ý. Được rồi đừng nóng, tớ về ngay đây.

Sau khi về đến nhà, Tử Di lập tức thao thao bất tuyệt về những chuyện vừa xảy ra, Hà Khanh tròn mắt ngạc nhiên. Lập tức hỏi Tử Di cảm giác được tiếp xúc với trai đẹp có thích không? Đã xin số anh ta chưa hoặc anh ta có xin số cậu không?

Tử Di thờ dãi, lặng lẽ cầm cái gối bông phi vào mặt Hà Khanh:

- Cậu im ngay cho tớ, có gì mà phải xúc động như thế chứ?

Thật ra nếu không gặp Tú Long, Thiên Long nhất định sẽ làm cho cô trao đảo tinh thần. Nhưng hiện giờ trái tim cô đã tràn đầy hình bóng anh, đương nhiên không thể có thêm người khác.

Ngu ngốc! Thật hết sức ngu ngốc, Tú Long đâu có yêu cô mà cô cứ nhất nhất hướng về anh? Đó chẳng phải là tự mình đa tình đó sao? Cô cười, một giọt lệ đáng tràn qua khóe mi. Tú Long, anh hãy nói cho em biết, em nên tiếp tục yêu anh hay dừng lại đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thiên Long

Tình yêu, hóa ra là đau đớn như thế. Cô ngàn trăm lần vẫn không hiểu tại sao anh lại không cần đến cô nữa. Có lẽ anh đã chán ghét cô và bên cạnh anh đã có người khác.

Cuộc đời sinh viên khá tẻ nhạt. Cô lúc này chẳng muốn thứ gì ngoài sự yên bình nhưng về ngoài nổi bật lại khiến cô không được như mong muốn. Trong trường Đại học có rất nhiều anh chàng say mê Tử Di, tìm mọi cách cura cầm cô nhưng vô ích. Họ đến với cô chỉ vì nhan sắc, hơn nữa lại không có sự chân thành. Nếu thích cô thật sự, họ đã chẳng bỏ đi nhanh đến thế.

Có một lần Tử Di vướng vào một vụ lùm xùm với cô nàng hot girl của lớp bên cạnh. Cô nàng đó nói Tử Di cướp "bồ" của cô ấy. Tử Di vô tội tất nhiên không thêm đêm xia đến chuyện đó.

- Tử Di! Có phải mày đã cho anh ấy uống phải thứ bùa mê thuốc lú gì không? Ở mày có điều gì mà anh ấy lại say mê đến như vậy?

Tử Di đang ôm mấy quyển sách đi trên sân trường, bỗng bị cô nàng đó xông ra đứng chắn trước mặt và hét gào.

- Thứ cô cần, tôi không muốn. Từ trước tới nay tôi chưa từng giành giật của ai thứ gì. Tình yêu thì càng không, cô đừng vu khống cho tôi nữa. Để tôi yên đi!

Cô lại lách qua người cô nàng đó và đi thẳng ra cổng trường. Để lại phía sau lưng là nỗi tức giận đang bốc lên ngàn ngút. Diễm Oanh - cô nàng gây sự với Tử Di nghiêng răng ken két:

- Mày cứ chờ đấy, tao không để yên cho mày đâu!

Mấy ngày hôm nay trôi qua trong yên bình, tưởng vụ việc đó đã được ngu yên nào ngờ hôm nay lại bất chợt dậy sóng. Mới sáng sớm đã có người chạy vào lớp cô báo tin:

- Tử Di, hôm nay con bé Diễm Oanh đó kéo người đến đánh ghen đấy. Cậu mau trốn đi!

- Cậu lòi ở đâu ra cái thông tin đó?

- Con bé đó tự động loan tin khắp trường, ai ai cũng biết rồi.

- Ờ...

Cô chỉ ở một tiếng vu vơ như vậy, thực sự cũng không hoang mang cho lắm. Nhà Diễm Oanh nhiều tiền, thuê được xã hội đen đi đánh người, cô có trốn đằng trời cũng không thoát, lo sợ cũng không có ích gì, chỉ bằng mặt đối mặt, một trận là chấm dứt.

Buổi học kết thúc, ngoài cổng trường đã chật kín người. Chắc là họ đang đón chờ xem Tử Di bị đánh tang thương thế nào đây.

Điện thoại bỗng đổ chuông liên hồi, là Hà Khanh gọi:

- Con bé ngốc nghếch kia! Cậu vẫn ở trong trường hả? Có mau trốn đi không? Tớ đang ở ngoài cổng trường, mau chạy ra đây!!

- Người của cô ta đâu đâu cũng có, cậu nghĩ là trốn được à?

Hà Khanh nghe Tử Di nói, bèn nhìn quanh một lượt, đâu đâu cũng có một vài anh chàng cao to, đầu xanh đầu đỏ.

- Trời ơi Tử Di, làm sao đây. Cậu... - Hà Khanh chưa kịp nói nốt câu, cô đã tắt máy.

Tử Di trên tay vẫn ôm chặt mấy cuốn sách, bình tĩnh đi ra cổng trường. Diễm Oanh đang đứng khoanh tay, dựa người vào cây bằng lăng ngoài cổng nhìn Tử Di. Cô chẳng hề nao núng và hoảng sợ, vẫn đường đường chính chính lướt qua cô ta.

Người của Diễm Oanh đương nhiên đã giữ Tử Di lại.

- Sao? Con nhỏ cứng đầu này, mày vẫn chưa sợ à?

Cô nhìn Diễm Oanh với vẻ mặt mới:

- Mọi việc đã đi quá xa rồi. Dừng lại thôi.
- Trả anh ấy lại cho tao. Tao sẽ tha cho mày.
- Tôi không hề cướp anh ta từ cô nên không có nhiệm vụ phải hoàn trả.

Diễm Oanh nhanh như cắt, bỗng chốc lao vào tát Từ Di một cái. Từ khoe miệng cô bỗng chảy ra một dòng máu tươi. Cô cũng không vừa, nhanh chóng trả cho cô ta cái tát đó. Người của Diễm Oanh xông vào, kéo cô ngã dúi dụi xuống đất. Mấy tên đàn ông kia cạy đồng hiêm yếu, đường đường là trang nam nhi mà lại đi bắt nạt một đứa con gái yếu ớt, không biết xấu hổ. Cô nhìn bọn chúng với ánh mắt thù hận, lấy sức đứng dậy bằng được.

- Lũ khốn nạn, chúng mày không có dây thần kinh xấu hổ sao?
- Câm miệng! Đánh tiếp cho tao! - Diễm Oanh ra lệnh.

Bọn tay sai quây kín xung quanh Từ Di, có một tên cầm đầu giơ tay lên tát Từ Di, cô vẫn mở to đôi mắt, không chút sợ sệt. Khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện nhiều dấu tay đỏ ửng. Cô bị chúng đá, đấm, thậm chí là dùng gậy gõ đánh vào người. Cô nằm co ro dưới đất, đầu tóc bù xù, quần áo nhăn nhúm, trên mặt có vài vết xước. Một lúc sau không chịu được nữa, miệng cô bỗng trào ra một ngụm máu tươi. Thế nhưng, chúng vẫn không chịu ngại tay.

- Dừng tay, định đánh chết con nhà người ta sao? - Một giọng nam rần rờ vang lên.

Bọn tay sai tản ra hai bên, ánh nắng chói lòa của chiều hoàng hôn bỗng chốc rọi thẳng vào mặt. Cô nhắm mắt nhìn người con trai đang bế mình trên tay.

- Khụ... anh là... Thiên... Long?

Anh cười, một nụ cười tỏa nắng:

- Thì ra cô bé vẫn nhớ anh. Bây giờ em đừng nói gì nữa nhé. Nghỉ đi, anh sẽ đưa em vào viện, em bị thương nặng rồi.
- Tại sao anh lại... - Chưa kịp nói dứt lời, cô đã thiếp đi trên bờ vai vững chắc của anh.

* * *

Trong phòng bệnh trắng toát, cô nằm mở to mắt nhìn trần nhà, đau thương không cách gì thể hiện. Những lúc như này, cô luôn nhớ Tú Long vô bờ bến.

Cánh cửa phòng bật mở, Thiên Long bước vào cùng một bó hoa hồng xanh đẹp thanh khiết.

Anh lặng lẽ ngồi bên kể cho cô nghe toàn bộ sự việc. Thì ra Diễm Oanh là cô em gái bất trị của anh. Mấy hôm trước nó có hỏi xin anh một ít tiền, anh liền cho nhưng không ngờ đến nó lại dùng tiền vào việc thuê người để đánh người. Hôm nay đang trong giờ làm việc, bất ngờ anh nhận được điện thoại cầu cứu của một người lạ. Thiên Long rất bất ngờ khi người gặp nạn đó lại là cô - người con gái xinh đẹp hiền lành.

- Sau lần đầu tiên gặp em, anh đã cố gắng liên lạc với em nhưng không được. Tại sao thế?
- À, sau đó mấy hôm em bị mất máy nên thay luôn số. Xin lỗi anh nhé!

Anh lấy điện thoại của cô bấm bấm một lát rồi để lại chỗ cũ. Cô liền giật giật tay áo anh, nói nhẹ:

- Sao lại đưa em vào bệnh viện này làm gì? Tiền viện phí rất đắt đỏ, em là sinh viên, không có tiền đâu.
- Ồ hay nhỉ? Em gái anh gây ra lỗi lầm này, anh phải chuộc lỗi thay nó chứ. Em cứ yên tâm dưỡng sức, mai mà khỏe rồi anh sẽ cho em xuất viện.

Tối hôm đó, sau khi Thiên Long đã ra về, cô liền thay quần áo bệnh nhân, gấp gọn chăn gối rồi xuất viện. Mới sáng sớm hôm sau, điện thoại của cô đã đổ chuông, trên màn hình hiển thị tên người gọi: "anh Long". Gì đây? Từ trước tới nay cô làm gì lưu tên ai như thế này?

"Từ Di! Sao xuất viện mà không nói cho anh biết một tiếng. Làm cho anh mất công tới bệnh viện. Cho anh địa chỉ nhà em!"

"Cho anh làm gì?" - Cô hỏi với một giọng ngái ngủ.

"Nhanh lên, anh không tới đốt nhà em đâu mà sợ... "

Một lúc sau có tiếng gõ cửa dồn dập, Thiên Long đến và mang theo đồ ăn sáng. Anh ngồi xuống cạnh cô và nhìn cô một lượt từ đầu tới chân. Thấy tình hình có vẻ ổn, anh mới cười an tâm.

- Đừng nhìn anh chằm chằm như thế. Mau ăn sáng đi rồi anh chờ đi học.
- Em tự đi được, anh mau đi làm không kéo muộn. - Cô từ chối.

- Do em gái anh nên em mới thành ra như thế này, khi nào em bình phục hẳn anh mới thấy nhẹ nhõm. Vì vậy từ hôm nay anh sẽ là người chăm sóc cho em. Em không được từ chối. Ok?

Anh chàng này đúng là bám dai như đĩa, Từ Di có từ chối cũng không thoát được. Sáng sớm anh ta đã án ngữ ở trước cửa, giờ tan học thì đỗ xe ngay trước cổng trường. Còn nữa, tối nào Thiên Long cũng đòi gọi skype với cô. Trừ tối ngày cuối tuần thì không gọi vì anh ta luôn luôn rủ cô ra ngoài vui chơi.

Từ Di cũng dần dần chấp nhận sự có mặt của Thiên Long trong cuộc sống của mình. Không hiểu lúc nào cô đã hoàn toàn phụ thuộc vào anh. Mọi thứ sẽ trở nên rất tẻ nhạt nếu như không có sự hiện diện của anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Anh

- Khanh, hôm nay không đi chơi với Đỗ Ninh à? - Từ Di vừa ngồi chơi game vừa hỏi cô bạn thân.

Hà Khanh đang ôm gối nằm bẹp dí trên giường, mặt mũi buồn như đưa đám. Cô đáp một tiếng mệt mỏi:

- Không, anh ấy bận rồi. Gần đây lúc nào anh ấy cũng bận. Cậu nói xem, bận gì mà không thể nhắn tin hỏi thăm mình một tiếng chứ? Mình gọi điện thì cần nhân, khó chịu. Thật không thể chấp nhận được. - Nói xong, cô nàng vùi đầu vào chăn khóc nức nở.

Từ Di đành đặt laptop sang một bên, tới gần và dỗ dành cô bạn.

- Đừng khóc nữa. Mình với cậu ra phố đi dạo cho khuây khỏa nhé?

Đã hơn 10 giờ đêm, thời điểm này chính là "giờ vàng" của những "dân chơi". Họ thường tụ tập để đua xe hay đến các quán bar nổi tiếng trong thành phố nhằm tìm đến những thú vui hoan lạc.

Trên vỉa hè, có hai cô gái đang lặng lẽ tản bộ, một cô cúi gằm mặt xuống đất, hai tay đều đút vào túi, cô còn lại mặt mày ủ rũ, hai tay buông thõng.

Điện thoại trong túi Từ Di bỗng rung nhẹ một nhát, là tin nhắn từ Thiên Long. Giờ này anh vẫn còn ngồi bên đồng tài liệu, chắc chợt nhớ đến sự tồn tại của cô nên nhắn tin hỏi thăm đây. Cô mở ra xem nhưng quên trả lời.

- Cậu sướng thật đấy. Tuy chưa chính thức yêu anh Long nhưng được anh ấy chăm sóc, quan tâm như người yêu thật sự vậy. Còn người yêu tở thì... haizz... - Khanh thở dài ảo não.

Từ Di im lặng, ánh mắt nhìn xa xăm. Có lẽ Hà Khanh không hề biết, cô chỉ coi Thiên Long như một người anh trai, không hơn không kém. Trái tim này đã tràn ngập hình bóng của Từ Long, một khắc cũng chẳng hề mờ phai.

Loáng một cái, hai người đã đi bộ đến quán bar nổi tiếng và đẹp nhất thành phố. Một chiếc xe máy phân khối lớn chạy nhanh như xé gió qua bọn họ. Từ Di nheo mắt nhìn người ngồi trên xe. Sao quen thế nhỉ?

- Anh Ninh! - Hà Khanh bên cạnh hét to. Biết ngay là cô nàng sẽ nhận ra anh chàng kia nhanh chóng mà.

Khanh kéo Từ Di chạy đến gần quán bar đó, núp trong bụi cây cách đó mấy bước chân.

Bên cạnh Đỗ Ninh có một cô gái mặc váy ngắn cùn cọt, mặt trát đầy son phấn, dáng điệu thật là lút và trơ trẽn. Hà Khanh nóng mắt liền gọi điện thoại ngay cho Đỗ Ninh. Lúc này anh chàng đã ôm eo cô nàng kia đi vào trong.

Tín hiệu được kết nối, đầu máy bên kia là chất giọng khàn khàn của Đỗ Ninh, xung quanh còn pha chút tạp âm, nhốn nháo khó nghe:

"Anh đang làm gì đấy?"

"Muộn thế này mà em còn gọi à? Anh đang ngủ thì bị em đánh thức đấy!"

"Thật sao? Vậy thì anh ngủ tiếp đi."

Sau khi tắt máy, nước mắt Hà Khanh ngay lập tức tràn ra, Từ Di liền kéo cô bạn ra khỏi bụi cây, lấy tay lau nước mắt cho cô rồi nói:

- Cậu có muốn vào đó không? Hay là đi về, dù sao anh ta cũng không xứng với cậu nữa...

- Tở phải vào đó vạch trần bộ mặt giả dối của anh ta. Cậu ở đây chờ tớ!

- Không được, chúng ta cùng vào. - Từ Di kiên quyết.

Trong quán bar đèn màu ảo diệu, các cô gái ăn mặc hết sức quyến rũ và gợi cảm. Chỉ có riêng hai cô gái này là ăn mặc giản dị - quần lửng và áo sơ mi. Họ như lạc lõng, cô quạnh giữa đám đông đang điên cuồng nhảy theo những điệu nhạc.

Không thấy Đỗ Ninh ở đây, chắc chắn anh ta đã vào trong phòng kín. Hai cô gái lại tiếp tục công việc tìm kiếm, đến lúc họ đang chuẩn bị buông xuôi thì cánh cửa trước mặt bật mở, có hai ba người từ trong đó bước ra. Mấy người đó là bạn thân của Đỗ Ninh, Hà Khanh đã gặp qua vài lần. Cô không ngại ngần kéo tay Từ Di chạy thẳng vào đó. Đỗ Ninh đang ôm trong lòng một người phụ nữ. Trên ngón tay thon dài còn kẹp một chiếc thuốc khói bay nhạt. Khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc. Hà Khanh lặng người, chưa bao giờ cô thấy anh buông thả như bây giờ.

Anh chàng hình như chưa biết đến sự có mặt của người yêu. Mắt vẫn ngó lơ đi hướng khác. Hà Khanh một mình bước đến trước mặt Đỗ Ninh, lệ tuôn dài trên má. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh tuyệt vọng. Khoảnh khắc Đỗ Ninh nhìn thấy Hà Khanh, trong mắt anh bỗng dâng lên một nỗi hoang mang khó tả.

Anh ta bật dậy, kéo tay Hà Khanh chạy vụt ra ngoài cửa. Từ Di bất ngờ, định chạy theo thì bị một bàn tay mạnh mẽ kéo lại, cô vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi. Cánh cửa phòng bị đóng sầm lại, trong này ánh sáng so với ngoài kia thì mờ ảo hơn rất nhiều.

- Buông tôi ra. Các người bị điên rồi!

Từ Di ra sức giằng co với lũ đàn ông không rõ mặt mũi ra sao này. Xung quanh cô là tiếng cười đùa châm chọc, là những tên đàn ông đốn mạt. Bọn họ vừa chơi "thuốc" xong, chắc chắn là do tác dụng của thuốc nên mới ra nông nổi này. Cô biết cầu cứu ai bây giờ, người chân yếu tay mềm như cô thì sao có thể làm gì trong trường hợp này.

Bọn chúng định giờ trò đùa, kìm ức kinh hoàng năm 16 tuổi lại nhanh chóng ập về. Cô gào khóc nức nở, liên tục van xin. Nhưng lũ đàn ông này như những con thú dữ bị khát máu, quần áo của cô bị chúng xé rách nát, tơi tả. Đúng lúc cô đang định cắn lưỡi tự tử thì cánh cửa phòng bật mở, ánh sáng từ bên ngoài hắt vào. Từ Di kiệt sức nằm lịm đi trên sàn nhà, chỉ thấy xung quanh có tiếng đánh đập huỳnh huých, nặng nề.

Vài giây sau, toàn bộ người cô được bao bọc bởi một chiếc áo khoác ấm áp. Cô ngửi thấy hương thơm của người ấy, nghe thấy tiếng đập của trái tim người ấy, mạnh mẽ và rõ ràng. Cô có bị nhầm lẫn gì không? Có đang mơ không? Người ấy đang ở đây? Đang bế cô trên tay ư?

Từ Di cố mở mắt ra để nhìn rõ người đang bế mình, nhưng bất lực, cô đã nhanh chóng chìm vào cơn mê. Trong cơn mê, giọng nói thân thương của người ấy vẫn vang vọng bên tai, tựa như từ miền ký ức xa xôi nào đó vọng về: "Cô bé! Đừng sợ, đã có anh ở đây rồi!"

Ba giờ sáng, cô bất ngờ tỉnh dậy trên giường bệnh và chạy một mạch ra ngoài cửa. Mắt mờ màng nhìn dãy hành lang vắng ngắt lạnh tanh của bệnh viện, cát giọng khàn đặc:

- Anh Long... anh Long...

- Từ Di, sao lại chạy ra đây? Em gọi gì anh thế? Anh ngồi ngay bên cạnh giường bệnh mà, em không thấy sao?

Cô không nói gì, lại thiếp đi trong vòng tay của Thiên Long. Có lẽ tâm trí cô đã quá mệt mỏi rồi.

- Thiên Long, ngày hôm đó là anh đã tới cứu em và đưa em tới bệnh viện à?

- Ừm, là anh. Ngay sau khi nhận được cuộc gọi từ Hà Khanh, anh đã lập tức lái xe đến đó. Em không tin à?

- Anh dùng nước hoa hãng nào?

- CK - Calvin Klein Man EDT. Em thích không? Anh mua cho em một lọ nhé?

Cô không nói gì. Trong lòng như có đóa hoa lưu ly đang nở rộ. Cô biết người đó sẽ là anh mà. Hương thơm bạch đàn đã khiến cô nhận ra anh.

Thì ra... anh vẫn luôn ở đây, sát bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Em Là Cánh Hoa Lưu Ly

Bắt đầu từ hôm Từ Di xảy ra chuyện, Thiên Long lại càng quan tâm đến cô hơn nữa. Cho đến một hôm, anh bất ngờ nói lời tỏ tình. Cô bối rối:

- Em gái anh không muốn em làm người yêu anh đâu! - Cô ngượng ngừng nói, hai bàn tay đan chặt vào nhau.

Thiên Long nhìn thấy, nhẹ nhàng lấy tay mình đan vào đó, thì thầm bên tai cô:

- Diễm Oanh không có quyền quyết định chuyện tình cảm của anh. Đồng ý ở bên anh nhé, cô bé?

Trước mắt cô như phủ một lớp sương mù, hình bóng Tú Long thấp thoáng mờ nhạt trong đó. Cô mơ màng nhìn Thiên Long, gật đầu nhẹ một cái.

* * *

Hơi ấm của Tú Long đã trở về với cô vào mấy ngày trước và cô vẫn không ngừng nhưng nhớ anh, liên tục lên mạng cập nhập thông tin về anh.

Hai ngày nữa, anh sẽ đến nơi đây để biểu diễn.

- Liễu Y Thần - nam ca sĩ tài năng với khuôn mặt đẹp tựa tranh vẽ... - Thiên Long chưa kịp đọc nốt tiêu đề của bài báo thì Tử Di đã nhanh tay tắt máy.

Anh choàng tay qua cổ cô, cười cười:

- Hóa ra em cũng có thần tượng cơ đấy, vậy mà bấy lâu nay anh lại không biết!

Cô đánh trống lảng, đứng dậy khỏi ghế, nghiêm mặt hỏi anh:

- Hôm nay anh tan làm sớm nhỉ? Biết mấy giờ rồi không? Sao còn chưa chịu về nhà nghỉ ngơi?

- Anh phải ở qua đây thăm người yêu của anh chứ. Từ sáng tới giờ chưa được nhìn thấy em rồi.

Cô đẩy anh ra khỏi phòng trọ, đóng cửa lại rồi thở dài một tiếng. Cô và Thiên Long đã yêu nhau hơn một tháng rồi, thế nhưng cái thứ tình cảm nam nữ trong cô vẫn chưa xuất hiện. Cô chưa từng chủ động ôm anh, không cho anh hôn mình, hai người chỉ dừng lại ở cái nắm tay hồ hững. Vậy mà anh không hề trách cô, tình yêu anh dành cho cô lại ngày một nồng nhiệt. Biết làm thế nào đây, cô đành phó mặc cho thời gian trả lời.

Ngày một, ngày hai... cô đếm từng ngày trôi qua. Cuối cùng ngày cô mong đợi nhất cũng đến. Tử Di cầu mong cho sáng nay thức dậy trời đừng mưa, nhưng ông trời tuyệt nhiên vô tình, đem đến một cơn mưa rào rét mướt, hệt như cơn mưa năm ấy.

Dự đoán của cô quả không sai, fan của anh đội mưa đến xem show của anh rất đông. Cô và Hà Khanh chặt vật mãi mới mua được vé, họ chỉ mua được vé hạng thường, ngồi ở hàng ghế cách anh rất xa.

Sân khấu biểu diễn vẫn chưa sáng đèn, chỉ có vài ba quảng sáng nhỏ. Mọi người đang rất hào hứng, trên tay cầm vô số băng rôn in hình của Liễu Y Thần, ánh sáng của gậy cô vũ như thấp sáng cả bầu trời đêm mưa. Nhìn thấy anh được mọi người yêu mến quả sức tưởng tượng, tâm trạng của cô bỗng thay đổi đáng kể.

Liễu Y Thần xuất hiện, fan bỗng hú rầm trời, cô giật mình suýt nữa làm rơi chai nước khoáng trên tay. Hình như họ còn "cuồng" anh hơn cả cô. Hà Khanh ở bên cạnh mắt sáng rực, miệng cũng hò hét theo mọi người. Nhưng khi anh cất tiếng, phía dưới không hề có một tiếng động.

- Xin chào mọi người, tôi là Liễu Y Thần. - Anh cúi gập người chào tất cả.

Trong khi ai ai cũng háo hức, đứng ngồi không yên thì cô chỉ ngồi lặng một chỗ. Ánh đèn sân khấu chiếu vào mắt cô long lanh, hình như là nước mắt. Trong làn nước mắt đó, hình ảnh anh ngập đầy dần choán cả đầu thương, đối với cô bây giờ, đau buồn đã tạm tan biến.

Người bên trong cánh gà mang ra cho anh một chiếc ghế, anh ngồi xuống rồi nói, rất khó để nhìn thấy rõ mặt anh, cô cách xa anh quá.

- Hôm nay tôi sẽ dành tặng cho mọi người một bài hát mới do chính tôi sáng tác.

Anh chỉnh lại micro, khi giọng hát của anh bắt đầu lan tỏa, cô cảm thấy mình như được trở về quá khứ, nơi ấy đầy ắp những kỉ niệm ngọt ngào và xót xa

- Đây cô bé, em có thấy gì ngoài kia không?

Đằng kia là những đóa hoa lưu ly bé bỏng, cánh hoa mỏng manh bay trong gió.

Em xinh đẹp tựa như cánh hoa đó, đơn độc và đáng thương.

Anh muốn chạm vào nhưng tất cả lại hóa tro tàn.

Vì tình yêu của anh chưa đủ lớn hay vì số phận không an bài cho đôi ta...

Bao năm qua, một phút cũng chưa hề quên em..

Bao năm qua, những cánh hoa lưu ly vẫn bay ngang qua kí ức của anh...

Từ sinh một đời anh đâu sợ, chỉ sợ kiếp này không thể bên em.

Di dời tình yêu đã từng chớm nở

Anh đem gửi gắm vào những cánh hoa

Yêu đương một thời đánh trôi vào quên lãng...

Em là người sẽ khiến trái tim anh không thể lãng quên...

Đây là bài hát anh dành cho ai, tại sao lại bị thương đến thế? Cô cứ nghĩ nó sẽ mang một giai điệu tươi vui, nhưng không, nó u buồn, thê lương đến mức đáng sợ. Chất giọng của anh quả là phù hợp với bài hát này.

Bài hát kết thúc, anh bỗng ngồi lặng đi vài giây, đôi mắt như đang chìm đắm trong tâm tư và rồi chợt bừng tỉnh, khẽ chỉnh lại micro rồi cười cười:

- Đây là bài hát tôi dành riêng cho người con gái đặc biệt ấy. Tôi không chắc cô ấy có ngồi ở đây nghe tôi hát không, nhưng tôi vẫn luôn mong cô ấy hiểu được ý nghĩa của bài hát này, cảm nhận được tình yêu mà tôi dành cho cô ấy. Bài hát này có tên là: Em là cánh hoa lưu ly.

Khán giả ở dưới bỗng xôn xao cả lên, đây là lần đầu tiên Y Thần thừa nhận tình cảm của mình với một cô gái. Nhưng cô gái may mắn đó là ai?

Tất cả chỉ dừng lại ở một dấu chấm hỏi. Khi mọi người ra về hết, Từ Di vẫn ngồi ngây ra đó, mặc kệ cho Hà Khanh bên cạnh giục liên tục.

- Tổ phải vào đó gặp anh ấy!

- Gặp ai? Liều Y Thần á? Cậu điên rồi!

- Tổ không điên! - Cô quả quyết nói rồi đứng phắt dậy.

Từ Di băng qua hơn ba mươi hàng ghế dài, cô mới leo được sân khấu, mở cánh cửa phòng chờ diễn, lúc này trong đó chỉ còn vài người giúp việc.

- Cô tìm ai? - Một nam thanh niên cất tiếng hỏi.

- Tôi tìm ca sĩ Liều Y Thần.

Về mặt của anh chàng lộ rõ vẻ khinh bỉ, anh ta như có ý nói "Cô là ai mà đòi gặp Liều Y Thần?"

- Anh ấy vừa lên xe đi về rồi!

Cô liền hốt hoảng chạy thục mạng ra ngoài đường. Có lẽ cô quên mất trời đang mưa, mưa rơi xối xả xuống tóc, xuống người. Cô vẫn không ngừng kiếm tìm một bóng hình dù biết bóng hình đó sẽ chẳng thể xuất hiện trong tầm mắt.

Nhưng...! Người đàn ông cao lớn xa xa đang bước lên chiếc xe sang trọng đó chẳng phải là anh sao? Từ Di vui mừng đến nỗi quên băng đi không gian và thời gian, cô lao đi như xé mưa xé gió trong màn đêm.

Chiếc xe đó lướt nhanh trên đường, cô vẫn cố đuổi theo cho đến khi không còn gượng nổi nữa, thân hình mong manh đó bất lực ngã khụy dưới cơn mưa tầm tã lạnh giá. Mắt dõi ra xa, miệng thì thầm một câu yếu ớt:

- Tú Long... đợi em...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chào Em, Tử Di

- Tội qua sao anh gọi mãi không nghe máy? - Thiên Long hỏi, tuy anh rất giận nhưng vẫn không thể nặng lời với cô.

- Anh phải biết là trong đó rất ồn ào.

Cô nhẹ nhàng trả lời, tay không ngừng ấn nhẹ vào thái dương, sau đó đứng dậy đi lấy cốc nước. Một vòng tay rộng lớn đã nhanh chóng ôm lấy cô, ghì chặt cô vào lồng ngực.

- Em sao thế? Anh đã làm gì sai khiến em không thoải mái à? - Thiên Long cúi đầu hôn vuốt tóc dài mượt mà của cô, khẽ đắp mình trong hương thơm dịu dàng ấy.

Từ Di đứng ngây ra, đầu óc rối bời nhưng vẫn không quên gỡ tay anh ra khỏi người mình.

- Em xin lỗi. Chúng mình nên dừng lại thôi.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh buông lời chia ly. Và không ngôn từ nào có thể diễn tả được ánh mắt đau thương của Thiên Long trong giây phút đó. Bởi anh đang phải đối mặt với điều mà chính bản thân mình lo sợ nhất. Anh sợ mất cô, rất sợ!

Làm sao cô có thể bình tĩnh nói ra những lời băng giá đó? Cô quả thực là người máu lạnh nhưng lại khiến anh không thể không yêu.

- Tú Long! Cái thằng Tú Long đó có phải đã khiến em muốn ruồng bỏ anh không? Em nói đi! - Thiên Long ôm lấy bả vai cô, lắc mạnh.

Cô ngạc nhiên:

- Sao anh lại biết tên anh ấy?

- Đúng rồi phải không? Thì ra là thế, được rồi, anh sẽ tìm tên đó rồi làm sáng tỏ mọi chuyện!

- Anh điên rồi!

Cô gạt phắt tay anh ra, bây giờ thì về giận dữ đã thật sự xuất hiện trên mặt cô:

- Em thừa nhận em là người hoàn toàn sai khi làm anh tổn thương, em cứ ngỡ anh sẽ thể chỗ được người ấy! Nhưng không... điều đó là không thể! Anh hận em cũng được, căm thù em cũng được, chỉ mong anh đừng làm điều gì dại dột. Xin anh đấy, Thiên Long! Tình yêu là thứ không thể ép buộc. - Cô nói, nước mắt rơi lã chã.

Nhìn thấy cô khóc, lòng anh bỗng mềm nhũn ra, anh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên những giọt lệ ấy, nặng trĩu xót xa. Anh đưa môi mình tìm môi cô, vừa chạm đến bờ môi mềm mại ấy, cô chợt giật mình rồi đẩy anh ra xa, chạy nhanh ra ngoài.

Từ Di lang thang trên vỉa hè, thi thoảng cô ngược nhìn bầu trời mà lòng buồn rười rượi. Cõi lòng cô đang trôi dạt lênh đênh không bến bờ, chẳng biết đâu là điểm dừng chân.

Từ nhỏ cô đã thiếu thốn tình cảm của cha mẹ, tìm được Tú Long là điểm tựa cuối cùng thì anh cũng chẳng còn ở bên. Hồi đó cô cứ ngỡ quãng đời còn lại của mình dù chơi với đến mức nào, chỉ cần có anh ở cạnh thì sẽ không phải sợ điều gì nữa. Nhưng cuộc đời bất trắc, con người ta nào lường trước được tương lai.

Dòng suy nghĩ miên man đột ngột bị dừng lại bởi hình ảnh chấn động: có một cô gái đang đứng chôn chân giữa đường quốc lộ!

Cô ta có vấn đề về thần kinh sao? Không nghĩ ngợi nhiều, Từ Di băng nhanh qua đó, khẽ đẩy cô ta ra khỏi tay từ thần trong mấy giây. Hai người bị ngã nằm đè lên nhau, cô ta vẫn tro ra như đá, Từ Di đành nâng cô ta dậy rồi hỏi han đủ điều nhưng người này vẫn nhìn cô bằng một ánh mắt rất kì lạ.

Loáng một cái, một chiếc xe sang trọng phanh gấp lại bên lề đường, một toán vệ sĩ mặc áo đen bước ra từ đó. Họ đến trước mặt cô rồi cung kính:

- Cảm ơn vì đã cứu cô chủ của chúng tôi. Chúng tôi có thể mời cô đến nhà...

Họ chưa kịp nói hết câu, cô đã xua tay nói lời từ chối. Nhưng đến cuối cùng cô vẫn bị bọn họ "mang" về nhà để báo đáp.

Trên đường đi, một người tầm tuổi trung niên ngồi cạnh miệng không ngừng giải thích:

- Xin lỗi vì đã làm phiền cô, nhưng đây là truyền thống của nhà chúng tôi. Nhất định phải báo đáp ân nhân của mình dù người đó có từ chối. Ông cố nhà chúng tôi đã đặt ra điều lệ đó, đời nào cũng phải tuân theo.

Cô gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Cô Thiên Thiên đây là con gái cưng của ông chủ. Đạo này cô ấy hay bày trò nghịch ngợm khiến mọi người rất mệt mỏi, cũng may có cô ra tay kịp thời. Thật sự rất cảm ơn cô!

Cô chỉ cười một tiếng nhẹ, sau đó bất chợt liếc qua kính chiếu hậu thì thấy Thiên Thiên ngồi ở hàng ghế trên đang nhìn chăm chăm vào mình. Bỗng chốc da gà của Từ Di nổi hết cả lên, ánh mắt đỏ chứa đầy sự căm thù và tức giận. Cô chỉ mong ra khỏi chiếc xe chứa đầy "ám khí" này ngay lập tức. Và không lâu sau đó, chiếc xe được dừng lại bên lề đường.

Bọn họ mời cô xuống xe, đập vào thị giác của Từ Di là một căn biệt thự mang màu xám u tối. Nhưng từ hai bên cổng lại được trồng toàn là hoa lưu ly, xanh mát, tươi sáng đối lập hoàn toàn với tông màu của căn biệt thự. Nhưng kiểu kiến trúc ở nơi đây thật quen thuộc khiến cô không cảm thấy xa lạ.

Cô tiểu thư Thiên Thiên kia vẫn lặng lẽ theo sát cô, Từ Di dừng lại, nhường cô ta đi trước. Cô ta khó chịu vùng vằng đi vào trong nhà, cô chỉ biết cười

túm tím, Thiên Thiên nghĩ cách quả là kì lạ.

Người đàn ông vừa nãy ngồi trò chuyện với cô mời cô ly nước mát, cô nhận lấy rồi uống một ngụm.

- Mời cô ở lại đây ăn tối với chúng tôi, cậu chủ ngỏ lời rất muốn gặp cô. - Dứt lời đặt vào tay cô một cái phong bì dày cộp.

Cô sững sốt, đặt cái phong bì lên bàn:

- Ăn tối thì tôi đồng ý, nhưng cái này thì tôi không thể nhận. Nếu ông bắt ép tôi thì tôi xin ra về. - Cô dứt khoát.

- Nhưng...

- Cô ta không lấy thì thôi, việc gì phải lằng nhằng. - Thiên Thiên đứng trên tầng nói vọng xuống.

Hừ, thì ra cô ta lại đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy. Cô hậm hực đứng dậy định ra về thì Thiên Thiên lại phóng từ trên tầng xuống, chặn đứng trước mặt cô:

- Ân nhân, định đi đâu thế? - Cô ta hỏi một cách thật vênh váo.

- Đi về.

Từ Di đi lướt qua người Thiên Thiên thì bị cánh tay bị cô ta túm chặt lại.

- Muốn gì đây? - Từ Di hỏi.

- Ở lại đây ăn tối cùng chúng tôi. Nhé?

- Tôi có việc rồi. Hẹn cậu chủ các người khi khác.

- Không được, anh ấy về rồi! - Thiên Thiên nói, gương mặt rạng rỡ nhìn ra phía cửa, cánh cổng khi đó cũng đồng thời mở rộng, một chiếc xe Maybach từ từ tiến vào.

Chiếc xe dừng lại ở giữa sân, Từ Di nháp nhồm đứng giữa nhà nhìn ra phía đó. Thiên Thiên đã nhanh nhẩu chạy ra mở cửa cho người ngồi trong xe, chắc đó là bố cô ta.

Ông ta bước ra, quay lưng về phía Từ Di, dáng dấp trông rất trẻ trung và đầy sức sống, nếu không biết, người khác sẽ nhầm đây là một thanh niên trai tráng. Thiên Thiên kia rất yêu quý cha mình, nhồm người lên ôm lấy cổ ông ta một cái vô cùng triu mến.

Từ Di thôi không nhìn nữa, quay lưng đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế cúi gằm mặt xuống đất.

Chưa đầy hai phút sau...

- Giới thiệu với anh, đây là ân nhân của em! - Giọng Thiên Thiên lạnh lót vang lên.

What? Anh á? Cô ngạc nhiên, ngừng mắt nhìn về phía cửa.

Ánh chiều tà cuối hoàng hôn xuyên qua cửa kính, rọi thẳng vào đôi mắt buồn của cô. Anh đứng ngược sáng, bóng in nghiêng nghiêng trên sàn nhà, cao ngạo, lạnh lùng.

Cô đứng lên, chỉnh lại vạt áo, gật đầu mỉm cười chào anh.

- Giới thiệu với cô, đây là Tú Long - chồng sắp cưới của tôi, anh ấy rất cảm kích cô vì đã cứu tôi. Hai người mau làm quen đi. - Thiên Thiên nói, ánh mắt khi đó hiện lên tia giễu cợt.

Còn anh vẫn đứng trơ ra như đá nhìn cô chăm chú. Cô không ngại ngần, bước tới gần anh, đưa tay ra, nở nụ cười trong veo:

- Chào anh, Tú Long.

Anh giật mình, nhanh chóng đưa tay ra nắm lấy tay cô, nở nụ cười xa lạ:

- Chào em, Từ Di.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện 1: Tâm Sự Của Tú Long

Tôi và Thiên Thiên vốn là thanh mai trúc mã, hồi đó chúng tôi chỉ là những đứa trẻ, chẳng phân biệt được thích và yêu. Cứ nhìn thấy đối phương là vui sướng hết thảy, cứ nghĩ rằng sau này mình sẽ lấy đối phương làm vợ, làm chồng. Cuộc sống trôi qua trong bình yên cho đến năm tôi 13 tuổi, Thiên Thiên 12 tuổi.

Thiên Thiên chuyển nhà, chỉ để lại cho tôi một mảnh giấy nhỏ, cô ấy viết: "Tú Long, sau này nếu có gặp lại, em nhất định sẽ lấy anh làm chồng. Tạm biệt, hẹn gặp anh ở tương lai".

Lúc ấy tôi đã lạng người đi, thoáng thấy bản thân đang mất mát một điều gì đó rất quan trọng. Đúng, đó là một cô gái gắn liền với tuổi thơ êm đềm của tôi. Tôi sẽ không để vụt mất cô ấy, sẽ gặp lại cô ấy nhanh thôi.

Hai năm sau, tôi cũng chuyển nhà đi nơi khác, đó là một nơi rất yên bình, khác xa thành thị ồn ào. Ở đây rất hợp để trồng hoa lưu ly - một loài hoa mà Thiên Thiên yêu thích.

Đang lang thang trên đường phố, bỗng tôi nhìn thấy một bé gái trông rất giống Thiên Thiên. Vậy là tôi liền lân la tới bắt chuyện với cô ấy bằng việc hỏi đường. Bé gái ấy tên là Từ Di, năm nay 12 tuổi.

Nhìn gần, lại không có nét nào giống Thiên Thiên cả. Cô ấy rất thuần khiết, tuy nhiên đôi mắt lại quá u buồn, tôi cảm thấy mình như rơi vào vực thẳm trong đôi mắt ấy, không có cách nào thoát ra nổi. Ban đầu, tôi cảm thấy Từ Di thật khó gần vì cô ấy thật ít nói và trầm tính. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc với cô bé, bản chất thật sự của cô ấy đã làm thay đổi suy nghĩ của tôi.

Tôi biết, mỗi người ai ai cũng mang trong mình một thương tổn nào đó mà không thể nói ra, như Từ Di này, em ấy chỉ đơn độc một mình, chẳng có ai chăm sóc, quan tâm. Tôi cảm thấy em đáng thương, cơ nhỡ không nơi nương tựa tự nhiên lại nảy sinh ham muốn được chở che cho em.

"Từ Di à, đồng ý làm em gái của anh nhé? Kiếp này anh sẽ bảo vệ em."

Tôi đã tự nhủ với mình như thế, đã nghĩ là sẽ làm được thế.

Ngày Từ Di và Ngọc Bích xô xát với nhau, em bỏ học, mất tích. Tôi rất đau lòng khi thấy em nằm ngất cạnh bia mộ mẹ em, vẻ mặt đau khổ, đôi mắt nhắm nghiền, vết máu khô chảy dài từ đỉnh đầu xuống tận cổ càng khiến tôi thương em nhiều hơn.

Tôi đã hôn lên đôi môi không chút sinh khí ấy với hi vọng là sẽ xóa tan phần nào đó nỗi đau đớn đang ngự trị trong trái tim em. Tôi thật đáng trách vì đã không bảo vệ em thật chu toàn.

Rồi bất chợt một ngày, ông trời lại mang em đi xa tôi, ngày ấy tôi chẳng hoang mang hay lo âu mà là sợ hãi, sợ hãi tột độ. Em lại biến mất, cõi lòng tôi lạnh ngắt tái tê. Xưa nay tôi chưa từng thế, dù là khi Thiên Thiên chuyển đi.

Từ Di, Từ Di. Cái tên này cứ vang mãi trong tiềm thức.

Tôi lặng lẽ ở bên em trong từng ấy năm, sống hạnh phúc trong từng ấy năm. Nhưng lại chẳng nhận ra trái tim mình đã có em. Vẫn đinh ninh rằng trái tim này chỉ có mỗi Thiên Thiên mà thôi.

Hồi nhỏ, Thiên Thiên rất thích nghe tôi hát. Cô ấy nói tôi hát rất hay, sau này nhất định phải làm ca sĩ. Và sau này lớn lên, tôi vẫn áp ù lời Thiên Thiên nói, sẽ trở thành ca sĩ, sẽ dùng giọng hát của mình để tìm ra cô ấy.

Ngày tôi rời bỏ Từ Di, em ti tê khóc trong lòng tôi, sao tôi thấy trái tim mình nghẹn ngào không thở nổi. Vì lý do gì đây? Tôi đang hối hận vì quyết định của mình ư? Không, Thiên Thiên đang đợi tôi ở nơi nào đó. Tôi phải đi tìm cô ấy, Từ Di không thể quan trọng bằng Thiên Thiên. Nghĩ thế, tôi tàn nhẫn dứt áo ra đi.

Trong màn mưa trắng xóa, tiếng khóc của Từ Di cứ xa dần, tan biến vào không trung, tôi đã bỏ quên nỗi đau của em, bỏ quên những gì chúng tôi đã từng có với nhau. Em chỉ là một phần nhỏ bé nào đó trong ký ức của tôi, hình ảnh của Thiên Thiên vẫn choán đầy trong tâm trí. Đến một lúc nào đó tôi sẽ quên Từ Di thôi, nhất định là thế.

Khi tôi lấy nghệ danh là Liễu Y Thần và trở nên nổi tiếng, tôi đã tìm được Thiên Thiên. Cô ấy đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, đôi mắt biết nói và nụ cười tươi rói như ánh mặt trời đã làm tôi thức tỉnh. Người con gái tôi yêu đây rồi, không cần phải tìm đâu nữa. Cô ấy sẽ là người sưởi ấm trái tim tôi trong những ngày tháng tối, cuộc sống màu hồng dường như đang trải ra trước mắt.

Thiên Thiên không còn yêu hoa lưu ly, loài hoa cô ấy thích chính là loài hoa hồng đỏ thắm kiều sa. Cô ấy nói về đẹp của lưu ly trông thật tẻ nhạt, không có sức sống. Từ bỏ tôi đã tạm bỏ quên những ký ức ngọt ngào nhất về loài hoa lưu ly.

Thiên Thiên và tôi ngày đêm ở bên nhau, không phút nào rời xa, tuy là thế nhưng càng ngày tôi càng thấy mệt mỏi. Thấy trái tim mình bỗng ủ rũ, héo mòn. Cô ấy không phải người con gái tôi yêu. Sự nồng nhiệt của cô ấy, chất giọng nồng nực ngọt ngào đều khiến tôi đau đầu. Tôi còn chưa kể đến bản tính trẻ con của cô ấy, tất cả gộp lại đều làm tôi muốn trốn tránh tất cả.

* * *

Hai năm sau, Từ Di tới thành phố Bạch Lãng học, chẳng cần mẹ thông báo tôi cũng đã biết rõ. Cũng lâu rồi không được thấy em, Từ Di nhỏ bé đáng thương của tôi...

Tôi cài trang đi tìm em vào một ngày nắng gắt rồi thấy em lang thang dưới tán bằng lăng tím ngắt. Cô bé nhỏ nhắn tinh nghịch ngày nào đã trở thành thiếu nữ thật sự. Mái tóc dài đen nhánh khiến cho khuôn mặt trắng ngần của em càng thêm nổi bật, đứng từ xa vẫn thấy được tia sáng long lanh trong đôi mắt em khiến tôi bồn chồn đến lạ.

Em không trang điểm, ăn mặc giản dị nhưng vẫn thu hút được vô số ánh nhìn. Vẻ đẹp của em thật trong lành và dịu dàng, lúc nào cũng là làn suối êm dịu chảy nhẹ qua trái tim tôi.

Từng ngày, từng ngày theo dõi em như thế lại khiến trong tôi nổi lên một ham muốn mãnh liệt: Mang em về bên tôi, yêu em và cưới em làm vợ.

Tôi chụp trộm Từ Di lúc em cười, lúc em ngồi ngẩn thơ một mình, lúc đi dạo trên phố hay những lúc em chống tay ngồi cạnh cửa sổ. Cuốn album tôi dành riêng cho em ngày một dày lên, tôi đã đặt mật khẩu cho cuốn album thật cẩn thận.

Tôi tạm xa em vào những ngày nắng và trở về nhà sau một tuần dài. Ngay sau đó lại nhận được tin, em bị người ta đánh phải nhập viện. Ai dám động vào em? Nhưng em hiền lành chân chất như thế, ắt phải có khuất tất nào đó. Từ Di, đừng sợ, anh sẽ đến bên em đây.

Nhưng... tôi đang làm gì thế? Bắt cả hai tay sao? Yêu Thiên Thiên trên danh nghĩa và yêu đơn phương Từ Di ư?

Tôi quả là một kẻ tồi tệ, đem đến hi vọng cho người này và reo rắc nỗi đau khổ cho người kia. Trái tim tôi vô cùng rối bời, hai người con gái, hai khoảng kí ức đều khiến tôi nhầm lẫn. Thuở nhỏ tôi thích Thiên Thiên, nhưng lớn lên tôi lại yêu Từ Di. Tôi đã sai, sai thật rồi.

Yêu và thích là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Thích bằng mắt, còn yêu bằng tim. Tôi đã để trái tim mình trôi dạt lênh đênh không bến đỗ, để lỡ rất nhiều thời gian ở bên em, để lỡ duyên phận trời cho, để lỡ rất nhiều thứ vô giá... Mọi thứ tất nhiên không thể quay lại, nhưng tôi sẽ tự mình sửa chữa tất cả.

* * *

Tối hôm ấy, tôi có đi ngang qua một quán bar nổi tiếng gần nơi em ở. Đã hơn 10 giờ đêm rồi nhưng sao nhác thấy bóng người giống em thế kia? Tôi chợt dạ lại gần, đúng là em rồi.

Hình như em và cô bạn bên cạnh đang lên lút làm chuyện gì rất mờ ám, cứ thấy chốc chốc lại ngó ngó vào bên trong quán bar. Không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhỉ? Cứ ngồi đợi ở đây xem, nghĩ thế tôi liền tìm một chỗ ngồi sạch sẽ, nấp sau bụi cây ven đường.

Ba mươi phút trôi qua, em vào đó vẫn chưa thấy ra. Tim tôi chợt đập liên hồi trong lồng ngực, linh tính của tôi mách bảo em gặp chuyện chẳng lành.

Tôi kéo mũ trùm kín đầu cùng chiếc khẩu trang đen bịt kín mặt và dắt theo mấy tên vệ sĩ đi vào quán bar. Nhìn quanh ngó ngược cũng chẳng thấy bóng dáng em, em đâu rồi?

Bỗng nghe thấy tiếng lộn xộn cuối hành lang, tôi xông thẳng đến, cánh cửa căn phòng đó đóng chặt, chỉ le lói một chút ánh sáng yếu ớt. Tôi lùi ra sau để đám vệ sĩ phá cửa mặc cho bảo vệ quán bar đang kéo đến.

Chiếc lắc chân nhỏ xíu long lánh được đeo trên cổ chân em đã khiến tôi phát hiện ra em, nó vang lên từng tiếng như khấn cầu tôi cứu chủ nhân nó. Em nằm bệt dưới đất, xung quanh là lũ đàn ông ô nhục, quần áo của em đã bị chúng xé gần hết, chỉ còn thân hình nhỏ bé run rẩy, sợ sệt không ngừng. Tôi đau đớn khôn cùng, lao đến và ôm lấy em, hôn lên trán, mắt em. Thầm nói: "Đừng sợ, đã có anh ở đây rồi".

Em nằm gọn trong lòng tôi, mặt hơi ngừng lên, đôi mắt đang khép hờ khẽ chảy ra hai hàng lệ dài, em nheo mắt nhìn tôi, miệng thì thảo yếu ớt: "Anh..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ngoại Truyện 2: Nên Nhớ Hay Là Quên?

Từ Di. Ngay lúc bế em trên tay, em có biết tôi đã nghĩ gì không? Tôi chỉ mong có thể đường đường chính chính mang em rời khỏi nơi đây, bảo vệ, chăm sóc em và cho em một cuộc đời ấm no. Nhưng tất cả chỉ có thể, tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn em hạnh phúc.

Ngồi trên ghế sofa, ôm chặt em trong lòng mà trái tim không ngừng rỉ máu. Trong lúc hôn mê mà em vẫn thì thầm tên tôi, từ đôi mắt nhắm nghiền khẽ chảy ra một giọt lệ, long lanh, trong suốt.

Bạn em quay trở lại, tôi đặt em trên ghế sofa sau đó đứng ở một góc khuất, để cô bạn Hà Khanh và anh chàng Thiên Long dìu em đi khỏi quán mới yên tâm thờ phào nhẹ nhõm.

Thiên Long chắc hẳn là người thích em nhiều lắm. Bởi lúc nào anh ta cũng quần quanh bên em, cản trở công việc tôi ngắm nhìn em hàng ngày. Tôi biết tôi không có quyền gì cấm cản cả, nhưng sao tôi thấy cả người nóng ran thế này. Anh đang ghen đấy Từ Di à...

Hôm ấy trở về nhà tôi đã uống rất say, ôm chầm lấy Thiên Thiên và hôn cô ấy đắm thiết, và đó cũng chính là lần đầu tiên tôi thân mật với cô ấy như vậy. Tất cả là do Thiên Thiên nói cho tôi biết. Không chỉ dừng lại ở đó, cô ấy còn khóc nức nghẹn ngào và hét lên: "Nếu đêm qua anh chỉ ôm và hôn em thôi thì em đã rất hạnh phúc, nhưng sao anh lại không cho em hạnh phúc lấy một lần? Lại gọi cái tên Từ Di khi ở bên em? Con hồ ly đó là ai? Là ai?!"

Tôi sững sờ, trầm nghĩ tại sao bản thân lại bị ồ ỉ đến thế? Tôi chỉ lặng lẽ nhìn cô ấy khóc, lặng lẽ nhìn cô ấy xỏ xả mắng vào mặt mình. Bỗng nhiên Thiên Thiên lao đến ôm tôi, càng khóc to hơn: "Tú Long, anh biết em yêu anh nhường nào mà, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, anh đừng bỏ em, đừng yêu ai khác ngoài em cả. Đạo gần đây anh rất khác, thỉnh thoảng thì ngẩn ngẩn ngơ ngơ, lúc thì lại ngồi cười một mình, đôi mắt anh nhìn em lại không âm áp như trước. Anh làm sao thế? Nếu em phát hiện ra ngoài em anh còn có ai khác. Em sẽ rất rất đau..."

Tôi cười khềnh, tôi có thể bỏ cô ấy được sao? Nếu làm được chuyện đó trái tim tôi sẽ chẳng phải rồi bởi như bây giờ. Chuyện kết hôn với cô ấy đã được gia đình hai bên định sẵn, thậm chí là định sẵn từ khi chúng tôi còn nhỏ. Việc cô ấy xuất hiện trước mặt tôi sau bao năm cũng chỉ là do đến lúc cần xuất hiện mà thôi.

Ông tôi và ông cô ấy vốn là bạn hữu thân thiết, năm xưa trước khi ông cô ấy ra đi, đã nhắn nhủ rằng rất muốn hai nhà trở thành thông gia với nhau. Ông tôi vốn là người trọng chữ tín, từng ấy năm chưa bao giờ quên, khi tôi sinh ra, hai năm sau Thiên Thiên xuất hiện, việc đính ước được thực hiện nhanh chóng.

Tôi choáng váng, nghiêm túc hỏi ông nội rằng việc kết hôn với cô ấy có thể hủy được không? Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ làm trái ý ông, đây là lần đầu tiên. Sự thất vọng dâng đầy trong mắt ông, ông nhìn thẳng vào mắt tôi một lúc lâu, sau đó lại quay đi không nói một câu nào.

Không lâu sau ông lâm bệnh nặng, gần như muốn buông xuôi tất cả. Trong lúc hôn mê, ông nói với tôi rằng, nếu tôi không chịu kết hôn với cô ấy, ông sẽ không thiết sống nữa. Tôi là phận con cháu, đâu có thể vì chuyện riêng mà bất hiếu với ông, đành gạt đầu dứt khoát, hứa với ông sẽ làm tròn bổn phận của mình.

Đó là đầu đuôi câu chuyện, nếu tôi có thể làm chủ được số phận của mình, tôi đã không phụ em lâu như vậy, đã không để em đau lòng như vậy. Từ Di, lời hứa năm xưa em hãy quên đi, bởi có lẽ cả đời này anh sẽ vĩnh viễn chẳng thực hiện được.

Muốn quên đi một người đâu phải chuyện một sớm một chiều, huống chi là tình cảm dành cho em lại sâu đậm đến thế. Tôi phải dành bao lâu đây?

Rời xa nơi có em, trở về đứng với vị trí của mình. Tôi lại biến thành một người lạnh lùng, lãnh đạm. Thiên Thiên vẫn quần quanh ở bên. Cuộc sống âm ỉ nhưng cứ thế mà trôi qua.

Rồi một ngày lại nhận được tin, có show diễn gần nơi em ở. Lúc đầu tôi thấy rất vui, vui vì lại được nhìn thấy em rồi. Nhưng lập tức lại cười buồn, nhìn thấy nhưng em đâu có thể là của riêng tôi.

Và ngày ấy trời đổ mưa rất to, sau khi biểu diễn xong, tôi lập tức lên xe về khách sạn. Giờ này em đang làm gì nhỉ? Liệu có nhớ tôi như tôi nhớ em không? Tôi ngả đầu trên ghế, nhắm mắt lại, nghe thấy bên tai tiếng em thất thanh gọi tên. Haha, tôi nhớ em đến nỗi bị ảo giác rồi sao?

"Tú Long, Tú Long"

Ảo giác nhưng sao lại sống động như thật vậy? Tôi quay lại nhìn, chỉ thấy sau lưng là màn mưa trắng xóa.

Thiên Thiên tìm thấy album ảnh của em, cô nàng gần như phát điên. Đồ đạc trong phòng tôi đều bị đập hỏng, những tấm hình trong album đều bị xé tan. Tôi vừa về đến nhà liền bị cảnh này làm cho thất kinh. Nhanh chóng sai người kéo cô ấy ra khỏi phòng mình. Thiên Thiên vẫn không ngừng đập phá, gào thét ở ngoài.

"Anh có ra đây cho tôi không? Con hồ ly đó có phải là Từ Di của anh? Anh yêu nó, anh si mê nó đến vậy cơ à? Anh không đếm xỉa đến tình yêu của tôi? Được thôi, cứ tiếp tục đi, nhưng hai người sẽ không bao giờ đến được với nhau đâu! Tú Long à, anh sắp là chồng của tôi rồi, sắp là cha của con tôi rồi! Từ Di à, cô cứ ngồi đó chiêm ngưỡng hạnh phúc của chúng tôi đi. Hahaha."

Cô ta điên thật rồi.

Tôi giam mình trong phòng cả ngày, lấy băng dính dán lại tất cả những tấm hình bị xé vụn. Khẽ chạm lên khuôn mặt đáng yêu ấy, lên đôi môi phớt hồng như cánh anh đào ấy mà tim đau khôn tả.

Và càng đau hơn nữa khi chính tay tôi đốt những tấm hình ấy, ngọn lửa bùng lên mãnh liệt, chiếm trọn nụ cười em, phút chốc biến thành tro tàn. Tôi mở cửa phòng, Thiên Thiên đầu tóc rối bù, gương mặt lấm lem nước mắt xông vào phòng, nhìn thấy đám tro trên sàn nhà liền cười phá lên: "Sao anh phải vất vả ngồi đốt thứ này trong phòng cả ngày? Có mệt không? Chúng ta cùng xuống nhà ăn cơm nào". Nói rồi cô ta ôm lấy cánh tay tôi, trưng bộ mặt ngây thơ hiền lành nhìn tôi.

Tôi rút tay mình ra khỏi tay cô ta, lạnh lùng nói: "Hãy để cô ấy được yên". Nếu tôi không đốt những tấm hình ấy, chưa biết Từ Di sẽ gặp phải chuyện gì

từ Thiên Thiên.

Cũng may việc này không đến tai ông nội. Thì ra cô ta cũng biết nghĩ cho tôi một chút.

Hôm qua tôi với Thiên Thiên lại cãi nhau, cô ấy rất tức tối vì tôi quyết định thay đổi ngày đính hôn. Buổi chiều đang trong giờ làm, lại nhận được cuộc gọi từ vệ sĩ: "Cậu chủ, cô chủ hôm nay chạy lung tung ra ngoài đường tính tự sát, may có một cô gái ra tay cứu giúp, may mà không bị làm sao ạ". Tôi thở phào: "Giữ ân nhân lại, chiều nay mời cô ấy về nhà ăn cơm cùng chúng ta".

Nắng xế chiều sao mà chói chang quá, tôi bước xuống xe, để Thiên Thiên ôm lấy cổ mình rồi thân mật đi vào. Thoáng thấy cô gái ân nhân ngồi trong nhà, cô ấy quay lưng lại phía chúng tôi, mái tóc dài qua lưng mượt mà óng lên dưới nắng. Đáng vẻ xem chừng nhỏ bé vậy mà lại cứu được Thiên Thiên.

Tiếng giới thiệu của Thiên Thiên lành lút vang lên. Cô ấy quay người lại. Đôi mắt buồn vô tình làm trái tim tôi xốn xang. Tôi đã nghi ngờ ngay từ đầu, thầm mong người này không phải em, nhưng tuyệt nhiên lại là em.

Em làm gì ở đây? Sao lại đến một nơi xa xôi thế này?

Từ Di lặng nhìn tôi, đôi môi mấp máy, cuối cùng cũng thốt ra một câu: "Chào anh, Tú Long".

Giọng em nghe vừa thân thương, vừa xa lạ, khẽ đánh thức tâm trí tôi. Tôi cũng chào lại em. Đưa tay ra bắt tay em, bàn tay nhỏ nhắn ấy nằm trọn trong lòng tay tôi như những năm về trước, vườn hoa lưu ly bỗng dập dờn hiện về trong kí ức... Em vẫn là cô bé Từ Di đáng yêu ngày nào còn tôi vẫn chỉ là một chàng trai mới lớn thâm thương trộm nhớ em mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tương Phùng

Tú Long vẫn nắm chặt tay Từ Di không buông, cô thoáng bất ngờ, ngừng mắt lên nhìn anh, cố thu tay về nhưng chẳng được. Cô đành lên tiếng:

- Anh...

Người đang nắm chặt tay cô chợt giật mình buông tay ra, lúc ấy anh mới lấy lại được vẻ bình thản trên khuôn mặt mình, cười nói với cô:

- Cảm ơn em vì đã cứu Thiên Thiên. Nếu không có em chưa biết cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Anh muốn mời em ở lại dùng cơm cùng với bọn anh. Mong là em đồng ý!

Anh nhấn mạnh câu cuối, ngữ điệu như muốn cô không được từ chối. Nhưng bây giờ mặt dày ở lại, nhìn hai người bọn họ tình tình tứ tứ trên bàn ăn sao? Cô không dám tưởng tượng!

Điện thoại reo lên từng hồi trong túi, cô xin phép ra ngoài cửa nghe máy, là một dãy số lạ, chưa kịp mở miệng ra thì bên kia đã oang oang:

- Từ Di! Cô đang rúc ở xó xỉnh nào đó hả? Có mau về đây cho tôi không? Cô đã làm gì khiến anh trai tôi ra nông nổi này? Cô chết chắc với tôi rồi!

Từ Di cau mày:

- Diễm Oanh à? Cô nói Thiên Long làm sao cơ?

- Cô cứ về đây thì biết!

Nói rồi Diễm Oanh tắt máy.

Từ Di bức mình nhét điện thoại vào túi. Bây giờ bắt xe về nhà cũng phải mất ba tiếng nữa, tức là chín giờ tối. Ôi... cô ôm đầu, tại sao lại dờ dơi chạy đến nơi khi họ có gậy này làm gì cơ chứ! Cô mất trí đến nỗi bắt nhầm tuyến xe khách, ngồi trên xe những mấy tiếng rồi đến tận nhà anh. Bệnh tương tư của cô quả thật nặng lắm rồi!

Từ Di quay vào nhà, ngượng ngùng nói:

- Xin lỗi hai người, tôi có việc phải về gấp. Hẹn hai người khi khác.

- Việc quan trọng lắm à? Bây giờ bắt xe về cũng rất khó. Hay để anh chờ em về. - Tú Long lên tiếng.

Mí mắt cô giật giật, trái tim đập mạnh hơn bình thường lồng ngực. Có thể sao?

- Không được. Nhà em cách đây tận ba tiếng đi xe... - Nói rồi cô quay người đi ra cửa.

- Thế thì càng phải đưa em về.

Tú Long chạy nhanh ra lấy xe, Thiên Thiên đứng chặn trước mặt anh, giọng giận dỗi:

- Anh định đưa cô ta về rồi để em ở nhà một mình, ăn cơm một mình sao? Không được! Em không chịu đâu!

- Cô ấy dù sao cũng là ân nhân của em. Em hành động như thế coi có được không? Ở nhà đợi anh.

Thiên Thiên vẫn không chịu tránh ra. Tú Long đành gọi người ra kéo Thiên Thiên vào nhà.

Trên đường đi, Từ Di ngồi yên trên ghế phụ, mắt nhìn xa xăm. Một phần vì quá bất ngờ, một phần lại vì quá hạnh phúc, dường như được ở cạnh anh với khoảng cách gần thế này, đây là điều cô chưa từng nghĩ đến.

- Mấy năm nay em sống có tốt không? - Giọng anh trầm mặc vang lên, phá tan bầu không khí căng thẳng.

Cô nhìn anh đầy nhớ nhung và dịu dàng, anh điển trai hơn xưa, cao hơn xưa và cũng chín chắn hơn xưa rất nhiều. Đã mấy năm rồi, đã mấy năm rồi nhưng nghe anh nói sao nhẹ nhàng thế? Anh có biết cô đã sống đau buồn như thế nào trong cái "mấy năm" đó không?

Một giọt lệ nhanh chóng trào ra từ khóe mắt, đó chính là nỗi đau được tích tụ theo năm tháng không cách nào xóa tan. Ngay lúc này đây, cô muốn được lao vào lòng anh mà khóc nức nở, muốn tựa đầu vào bờ vai vững chãi kia mà ngủ quên trong giây lát. Nhưng nào có được, bởi anh giờ đã là chồng chưa cưới của người ta, đã không còn là của riêng cô từ lâu rồi!

- Em... sống rất tốt, vô cùng tốt... Còn anh?! - Nghe giọng cô nghẹn ngào, rõ ràng là sắp khóc.

Bàn tay anh nắm chặt vô lăng, lông mày nhíu lại, giọng nói có phần dịu đi:

- Rõ ràng là em nói dối, nếu muốn trách, muốn mắng chửi gì anh thì hãy nói ra hết đi. Từ nhỏ đến giờ có bao giờ em giấu anh điều gì..

Cô nhắm nghiền mắt, tay úp lên mặt, nước mắt trào ra từ kẽ tay, cô lắc đầu quây quây:

- Em... không... nói... dối... - Cô bắt đầu khóc nhiều hơn, khi ở bên anh, cô chẳng thể giả vờ mình là một người mạnh mẽ.

Anh dừng xe bên lề đường, gỡ bàn tay đang ôm lấy mặt của cô rồi lau nước mắt cho cô.

- Anh làm gì thế? Mau lái xe đi tiếp đi!

Cô gạt tay anh ra khỏi mặt mình. Lúc này nửa người anh đang nghiêng hẳn sang ghế cô, hai khuôn mặt gần sát nhau đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, hương hoa bạch đàn tỏa ra từ người anh đánh thức nỗi đau sâu thẳm trong lòng, nước mắt Từ Di càng tuôn nhiều hơn, nhìn anh ngơ ngác.

- Anh xin lỗi!

Dứt lời, bờ môi anh sà xuống tìm môi cô, người cô run lên từng hồi, hai tay nắm chặt lấy vai áo anh. Môi anh chạm vào cánh môi mềm mại mà mát lạnh của cô, hơi thở nồng ấm toát ra từ khuôn miệng của anh như khiến cô tê dại, lưỡi anh thuần thục cuốn lấy lưỡi cô, ngọt ngào, mang theo sự ướt át. Bàn đầu anh còn nhẹ nhàng, về sau lại điên cuồng chiếm hữu khiến cô không kịp trở tay. Anh đẩy vò bờ môi cô thật lâu, sau đó mới chịu buông. Cô thờ lầy một hơi, vừa nãy anh hôn cô quên mất cả việc thở!

Anh quay người ngồi nghiêm chỉnh trên ghế lái, khởi động xe rồi lại lao nhanh trên đường quốc lộ. Thành phố đã lên đèn, trái tim cô cũng như được sống lại.

- Chúc mừng anh! - Lâu sau đó cô mới thốt lên một câu nói khó hiểu.

- Chúc mừng?! Gì?

Tất nhiên là anh không hiểu.

- Anh định làm đám cưới ở đâu? Có định mời em đi dự không? Anh là anh trai của em, dù sao đó cũng là chị dâu của em.

Trái tim anh nhói đau. Cô đang nói gì thế?

- Em đừng nói nữa. Anh với cô ấy sau này chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Anh không hề yêu cô ấy.

- Nhưng anh cũng là chồng của người ta rồi. Sau này anh sẽ có con, em sẽ có cháu để bế đúng không? - Cô cười đau khổ, nhớ lại giấc mơ trước đây,

anh giăng tay chạy về phía một người phụ nữ, trên tay cô ấy bế một đứa bé giống hệt anh.

- Em trật tự đi, paparazzi đang đuổi theo chúng ta. Anh bắt cẩn quá! Không để vệ sĩ đi theo để cắt đuôi bọn họ.

Cô nhìn qua kính chiếu hậu, đằng sau xe anh quả thực có hai chiếc xe đang bám đuôi.

- Bọn họ định theo đến bao giờ hả anh? - Cô lo lắng.

- Theo đến bao giờ tùm được anh thì thôi.

Cô sùng sốt, họ mà chụp được ảnh cô và anh đi cùng nhau thì cô chỉ có nước đập đầu vào đầu phụ mà chết đi thôi. Việc này sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của anh, đến tiền đồ của anh!

- Anh là ngôi sao lớn, tại sao lại hạ mình đưa một con bé vô danh tiểu tốt như em về làm gì. Mau tìm một chỗ kín, cho em xuống rồi anh đi về, nhanh lên!

- Em ngồi yên đấy, anh nhất định sẽ đưa em về nhà an toàn. - Nói rồi anh tăng tốc, cố gắng đánh lạc hướng các tay thợ săn ảnh.

Cô nín lặng ngồi bên cạnh theo dõi anh lái xe. Ba mươi phút sau, quả nhiên bọn họ đã bị anh cắt đuôi một cách gọn gàng.

Một tiếng, hai tiếng rồi ba tiếng trôi qua... hai người tuyệt nhiên không nói với nhau câu nào. Mặt cô buồn rười rượi, sắp về đến nhà rồi, đồng nghĩa với việc là sẽ không được ngồi cạnh anh nữa...

- Lưu số điện thoại của em vào đây. - Anh đưa máy của anh ra trước mặt cô.

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, đầu óc còn ngây ra chưa hiểu chuyện, mấy giây sau mới run run cầm lấy rồi lưu số mình vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mùa Quáng

Về tới thành phố, điện thoại lại reo lên liên tục, tiếng Diễm Oanh lại sang sàng dội vào tai:

- Từ Di! Nếu cô không đến đây trong năm phút nữa, tôi thề cô sẽ không thể sống sót qua ngày hôm nay!

- Nói cho tôi biết địa chỉ nhà cô để tôi còn đến! Sao cô cứ chửi té tát vào mặt tôi thế? Tôi đã làm gì nên tội? - Cô bức bối không thể kiềm chế.

- Có chuyện gì à? - Tú Long hỏi.

- À ừm, một người quen của em có chuyện. Anh có thể đưa em đến thẳng địa chỉ này được không? - Nói rồi cô chỉ vào chấm đỏ trên bản đồ điện thoại.

Tầm ba mươi phút sau, xe anh đỗ trước một căn biệt thự sang trọng, cô nheo mắt nhìn lại số nhà. Đây chính là nơi ở của Thiên Long ư? Toàn siêu xe đắt tiền đỗ hàng loạt trên sân, phải chăng đây chính là thú vui tao nhã của các đại gia? Bây giờ cô mới được chứng kiến tận mắt.

Cô vươn người bấm chuông cửa, mấy giây sau đã có một bóng người lao nhanh từ trong nhà ra, mở tung cổng túm tay cô lôi xồng xộc đi. Từ Di chưa kịp phản ứng, Tú Long từ sau lưng lạnh lùng lên tiếng:

- Dừng lại.

Diễm Oanh cau mày lại nhìn Tú Long, trong ánh đèn đường mờ mờ không thể nhìn rõ khuôn mặt điển trai của anh, nhưng thân hình to cao lẫm liệt của người khác của anh đã khiến khí thế bừng bừng Diễm Oanh giảm đi đôi phần:

- Thứ gì đây?

Cô quay người lại nói với Tú Long:

- Cảm ơn anh đã đưa em về nhé! Tạm biệt và hẹn gặp lại anh.

Sau đó cô cùng với Diễm Oanh đi vào trong nhà, để mặc Tú Long đứng sững như trời trồng giữa cổng. Từ Di còn rất lưu luyến anh, đi vào nhà còn ngoái lại xem anh còn ở đó không nhưng hình dáng anh đã mất dạng dưới bóng đêm. Cô chợt thấy trong lòng vô cùng trống trải.

Diễm Oanh mặt nặng mày nhẹ dẫn cô lên tầng hai, chỉ vào một căn phòng đóng kín:

- Anh Thiên Long tự nhốt mình trong này từ chiều đến giờ, có gọi thế nào anh ấy cũng không chịu ra, chỉ nói rằng nếu tìm được cô về đây, nói gì anh ấy cũng đồng ý!

Cô nhẹ nhàng bước đến gõ cửa, gõ đúng hai tiếng, cánh cửa bật mở, một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cánh tay cô kéo vào trong. Hôm nay thật lạ, sao ai cũng muốn lôi lôi kéo kéo cô thế?

Trong phòng sặc mùi rượu, thuốc lá. Cô bị anh đem áp lên cánh cửa phòng lạnh ngắt, hai tay Thiên Long chặn hai bên không cho cô thoát, anh nhìn cô chằm chằm. Đôi mắt chứa đầy lửa giận:

- Sao giờ em mới đến? Em có biết anh đã tìm em khắp nơi không? Người đàn ông đó là ai? Là ai?! Sao vừa nói chia tay với anh xong, em đã vội vã đi tìm người mới? Thật đê tiện!

Anh dùng tay nâng chiếc cằm của cô lên, muốn hôn cô nhưng đã nhanh chóng bị cô đẩy ra, sức cô yếu ớt, đầu kháng cự được người đàn ông cao lớn này. Hành động khước từ của cô vô tình châm lên ngòi lửa đang chực cháy trong lòng anh. Thiên Long thô lỗ kéo Từ Di ôm chặt vào lồng ngực, ép cô ngẩng đầu để hôn anh, anh ngấu nghiến đôi môi mọng manh của cô như thú dữ khát mồi bị bỏ đói lâu ngày. Tim anh đập thình thịch không ngừng, tình yêu anh dành cho cô không ngừng chảy bỏng. Anh như mất hết lí trí, chẳng để cho cô thở lấy một hơi, chẳng khác nào vũ bão chiếm lấy khuôn miệng bé bỏng của người anh yêu. Rất lâu, rất lâu sau đó, anh mới buông cô ra.

Từ Di yếu ớt khụy người xuống sàn nhà, nhưng Thiên Long đâu có cho, anh lại ôm lấy cô đứng dậy, nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của cô:

- Nói đi. Chỉ cần hứa sẽ ở bên anh, yêu mình anh. Bằng không, anh sẽ không bao giờ buông tha cho em!

Cô thở hắt ra một hơi, sững sờ nhìn người mà mình đã từng tin tưởng rằng tốt nhất trên đời, lạnh căm không thốt ra câu nào.

Thiên Long càng điên tiết, thô bạo bế cô lên rồi ném xuống giường. Cô hoang mang bật dậy chạy ra ngoài thì cửa đã bị khóa trái. Anh nói vọng ra ngoài:

- Diễm Oanh, cảm ơn em!

Cô sốc.

Thật sự sốc!

Anh em nhà này cấu kết với nhau để hãm hại người khác sao?!

Từ Di bàng hoàng nhìn Thiên Long đang từ từ cởi từng chiếc cúc áo trên người, cô run rẩy:

- Không, không thể! Anh không thể làm thế với em. Em không tin anh là con người như thế!

- Chính em đã biến anh thành con người như ngày hôm nay. Mọi chuyện bắt đầu từ em, cũng phải kết thúc từ em! Cuộc đời này ngoài em, anh sẽ không cưới ai khác!

Anh nói trong men rượu khi đã ngà ngà say, anh say, say thật rồi!

Thiên Long rút từ trong ngăn kéo ra một sợi dây thừng nhỏ, buộc chặt đôi bàn tay bé bỏng của Từ Di vào thành giường rồi cười lớn:

- Từ hôm nay, em sẽ chính thức là người đàn bà của anh?

Cô thảng thốt! Không thể được! Cô không thể từ con gái trở thành đàn bà nhanh như vậy được!

Điện thoại trong túi bỗng rung liên hồi, nhưng cô làm sao nghe máy?!

" Alo! " - Thiên Long điềm nhiên nghe máy của cô.

" ... "

" Anh là ai? Tú Long à? Cô ấy đang ở chỗ tôi. "

Cô giật mình, hét lên:

- Trả máy lại cho tôi! .

Thiên Long nhìn cô, lạnh lùng tắt máy:

- Em và hắn ta có quan hệ gì?

- Không liên quan đến anh, chúng ta đã chấm dứt rồi.

Chấm dứt? Chấm dứt ư? Em nghĩ tôi cho em cái quyền chấm dứt với tôi?

Thiên Long bóp mạnh cằm cô, hôn cô nhưng cô mím chặt môi, quyết không để anh du ngoạn trong khuôn miệng mình lần nữa.

Có thứ âm thanh hỗn loạn dưới tầng, đang xảy ra chuyện gì vậy? Thiên Long không để tâm, đôi tay thoăn thoắt mở những chiếc cúc trên ngực cô rồi nháy mắt với cô:

- Cô gái của anh, em rất nóng bỏng!

Thiên Long nắm lấy đôi bàn chân không yên vị của cô rồi lắc đầu:

- Xem em hư chưa này! Sao từ nãy giờ cứ đập anh liên tục thế? Hình như anh đã chiều hư em rồi!

Thiên Long vron tay xé toạc những chiếc cúc còn lại trên người cô, cúc áo bắn tung tóe trên sàn nhà. Cô kinh hãi hét lên một tiếng to, bờ môi bị cắn chặt đến mức bật máu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Anh Yêu Em

Chẳng lẽ sự trinh trắng của cô sẽ bị anh ta đoạt mất? Mấy chục năm nay cô vẫn luôn muốn hiến dâng lần đầu tiên của mình cho người cô yêu. Phải chăng cái ý muốn đó sẽ sụp đổ hoàn toàn từ đây?! Mặc dù biết nam nữ ngày nay yêu đương rất thoáng, nhưng cô vẫn mãi không sống theo cái kiểu "thoáng" đó được.

Bàn tay thô ráp của Thiên Long sờ soạng lên làn da trắng nõn mịn màng, anh ta ra sức hưởng thụ hương thơm quyến rũ trên người cô mà sung sướng run rẩy. Con người này quả thực rất bệnh hoạn! Tại sao bấy lâu nay cô lại không hề nhận ra.

Mặc cô khóc lóc, van xin, anh ta vẫn bỏ ngoài tai mà tiến xa hơn. Tiếng khóc của Tử Di lạc dần rồi chìm vào vô vọng, cô sẽ vĩnh viễn sống trong nỗi tủi nhục cả cuộc đời...

Ai đó hãy đến cứu cô, đem cô tránh xa tên đàn ông biến chất này. Cô thực sự rất hoảng, chân tay run lấy bẫy, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt xám ngoét vì sợ hãi.

Quần quanh đâu đó có tiếng của anh, cô mong mình không nghe lầm. Anh vẫn luôn luôn là thiên sứ hộ mệnh cho cô, cô ước gì lần này không phải là ngoại lệ.

- Em khóc gì chứ? Chẳng phải anh vẫn luôn yêu chiều em đó sao? Đúng là một cô gái bướng bỉnh không biết điều!

Cô cười, khung cảnh trước mắt mờ dần, làn nước mắt như dòng suối trong vắt từ từ chảy xuống má, xuống ngực, thấm xuống tấm đệm trắng, đau đớn vô bờ. Trong nỗi đau đó, loáng thoáng người thấy hương bạch đàn dịu dàng quyến rũ, khiến cô nhớ lại cái đêm kinh hoàng trong quán bar, anh đã đến và giải thoát cho cô. Nhưng giờ sao anh chưa tới?

Ầm! Cánh cửa rung lên! Tâm trí của Thiên Long bị đánh thức, anh ta tiến gần đến cánh cửa, nhưng chưa kịp đến gần, khóa cửa bỗng kêu "cạch" một tiếng. Có người tiến vào.

Thấy người đó, Tử Di như vỡ òa trong sung sướng, cô vừa cười vừa khóc, trông rất khó coi. Thế nhưng người đó vẫn tiến đến phía cô, dùng con dao găm cắt đứt sợi dây thừng, nhanh chóng dùng chân quần lấy thân hình cô và ôm chặt vào lòng, chất giọng trầm trầm ấm áp vỗ về tâm trí hoảng loạn:

- Đừng sợ, đã có anh ở đây rồi. Xin lỗi em, anh có đến quá muộn không?

Hu hu, chẳng muộn gì cả. Chỉ cần anh đến, chưa bao giờ là quá muộn. Cô không nghĩ gì nữa, lúc này vô cùng muốn nằm yên trong vòng tay vững chãi này mà yên tâm thiếp đi. Tử Di giục anh mau mau đưa cô rời xa nơi đây.

Thiên Long đến gần, cô càng run rẩy nép vào lòng anh. Anh vỗ vỗ vào người cô tỏ ý hãy an tâm. Anh ta muốn làm quen với cô thì cũng phải bước qua xác anh!

- Đây chẳng phải là nam tài tử Liễu Y Thần? Anh từ đâu xuất hiện rồi nhúng tay vào chuyện của chúng tôi? Anh không thấy chúng tôi đang gần gũi với nhau hay sao mà xông đến phá đám? Người như anh mỹ nữ xung quanh đêm không xuể, có gì lại để tâm đến người đàn bà của tôi?

- Vô si! Anh đang hãm hiếp tôi thì có, ai thêm gần gũi với hạng người như anh! - Tử Di bất mãn, lấy hết sức lực để hét lên.

Cô ngẩng mặt nhìn anh, mắt ầng ậng nước:

- Nếu anh thương em thì hãy mang em ra khỏi đây. Em không muốn nhìn thấy con người này thêm một giây phút nào nữa.

Lúc này người của Thiên Long mới lật đặt chạy vào, thẳng thì như mới đi bụi về, thẳng thì mắt, mũi, chân tay sưng tím. Tên cầm đầu mếu máo thưa:

- Cậu chủ, bọn em đã hết sức ngăn cản nhưng không làm gì được! Hắn giỏi võ lắm ạ!

Tú Long đai đen taekwondo.

Từ Di ngạc nhiên, anh học võ từ bao giờ? Thảo nào thân hình anh cường tráng hơn ngày xưa.

Bọn chúng đương nhiên không dám ngăn cản anh bế Từ Di ra ngoài. Thiên Long đứng hình, trơ mắt nhìn người khác bế cô đi, trong lòng cảm thấy mình thật vô dụng.

Xe anh vẫn đỗ im lìm dưới tán cây bằng lăng, tựa lúc nào cô đã ngủ yên trên vai anh, Tú Long bế cô ra hàng ghế sau của xe, đặt cô nằm ngang rồi cũng nằm xuống cạnh cô. Ừm, người anh dài hơn nhiều so với chiếc ghế, có hơi không thoải mái nhưng được ở gần cô, anh tình nguyện.

Từ Di, đã bao lâu rồi chúng ta không thể này, lắng nghe hơi thở, cảm nhận hơi ấm của nhau?

Anh rất nhớ em.

Cả ngày lẫn đêm đều rất nhớ.

Xem em này, nước mắt còn vương trên má, hàng lông mày khi ngủ vẫn nhíu chặt lại. Hẳn là vừa rồi, em rất hoảng sợ, nhưng anh còn sợ hơn em gấp vạn lần. Anh sợ em không chịu được sự ô uế đó mà cắn lưỡi tự tử. Tình em anh còn lạ gì nữa.

Cô bé của anh, em gầy đi nhiều lắm. Mong manh như cánh hoa lưu ly vậy, một cơn gió thổi qua tựa như muốn bay xa. Không, anh không cho phép em rời xa anh. Không một giông bão, cơn gió nào có thể thổi em đi cả. Chỉ có cuộc đời này ép em đi xa anh mà thôi.

Tú Long ôm cô vào lòng mà không ngừng thổn thức. Từng giọt nước mắt chảy dài theo mặt anh thấm vào tóc cô, mang theo cả tình yêu và nỗi đau. Anh ước gì khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi, để anh có thể ôm người con gái này lâu hơn nữa, để anh không phải sống trong sự nhớ nhung kéo dài đằng đẳng.

Cô động dậy, hàng lông mi dài khẽ rung, nói mơ thành tiếng:

- Ở bên em, đừng đi đâu cả... Em rất sợ... Tú Long!

Cô đẩy, sao lại yêu anh nhiều như thế? Sao hai người lại yêu nhau nhiều như thế? Duyên phận khó cưỡng, nhưng sao mong muốn hạnh phúc lại khó đến vậy? Anh càng thắt chặt vòng tay ôm cô, hít hà hương thơm quen thuộc trên mái tóc ấy, lại thổn thức một mình.

Nếu có một điều ước, anh sẽ ước là em đừng yêu anh nữa. Như vậy em mới không bị tổn thương, sau này mới không bị tổn thương. Tương lai phía trước, anh không chắc rằng mình không làm em đau.

Từ Di này, hồi nhỏ có phải em đã từng hỏi anh: "Anh có yêu em không?" Vậy mà anh vẫn chưa trả lời em, bây giờ anh sẽ cho em câu trả lời nhé!

Tú Long hôn lên vầng trán cô, ngọt ngào thốt lên ba chữ:

- Anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: When You Say Nothing At All

Đêm hôm ấy, anh lặng lẽ đưa cô về phòng trọ, cũng may Hà Khanh đi chơi cùng bạn trai chưa về, nếu không chưa biết sẽ xảy ra chuyện động trời gì.

Tú Long đặt cô nằm trên giường, vuốt má cô một cái rồi lấy chăn đắp cho cô. Anh ngồi bên mép giường nắm chặt tay cô một lúc lâu, tay cô bé và lạnh quá! Từng ngón tay hai người đan chéo vào nhau, hơi ấm lan tỏa khiến cô thức tỉnh, cô vẫn nhắm nghiền mắt để lừa anh. Không gian yên ắng đến nỗi dường như chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người.

- Ngủ ngoan nha cô bé. Nửa đêm không được đạp chân ra đâu đấy! - Anh giờ tay xoa nhẹ đầu cô rồi đứng dậy.

Cô bất giác mở mắt ra, thấy hình bóng anh lơ mơ dưới đèn ngủ, khoảnh khắc anh quay người đi, cô đánh bạo vươn bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy bàn tay đang ở rất gần bên mình kia.

Cô nín thở, tim đập thình thịch, tay vẫn gắt gao nắm chặt tay anh, vết thương lòng bỗng chốc rỉ máu, cô không muốn rời xa anh thêm nữa. Từ Di hoảng dậy nhanh nhất có thể, ôm chầm lấy Tú Long từ phía sau, gục đầu vào vai anh, khó khăn cất tiếng nói:

- Em biết dù mình có van xin thế nào anh vẫn không thể ở lại bên em. Vậy nên hãy cho em ôm anh một lát, một lát thôi.

Cô cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng khóc bật ra, vậy nên cả người cứ run lên nhè nhẹ, bờ môi căng mọng rỉ ra một chút máu lại chẳng may quẹt vào chiếc áo sơ mi trắng tinh anh đang mặc trên người.

Có tiếng mở cổng! Là Hà Khanh về! Cô cuống quýt buông anh ra rồi khóa cửa chính lại.

- Nó là fan cuồng của anh đấy! Nếu anh không mau trốn đi thì sẽ biết mặt nó ngay!

Cô lỏng ngóng chạy ra chạy vào. Không được, cái tủ này quá bé với người anh. Còn nhà vệ sinh? Càng không được!

- Này con bé kia! Đang định chơi cái trò gì thế hả? Có mở cửa ra cho tao vào nhà không! - Hà Khanh đập cửa ầm ầm

- Từ từ đã tao ra liền đây! - Cô giả vờ hét vọng ra.

*Đôi lời tác giả: Vì bận chuyện học hành nên mình sẽ drop truyện một thời gian. Rất xin lỗi độc giả, mình cũng rất muốn viết nhanh thật nhanh để câu chuyện tình giữa Tú Long và Từ Di có một cái kết, nhưng không phải bây giờ >.<. Đến một ngày đẹp trời nào đó truyện sẽ full, mình hứa, mình đảm bảo đấy. Cảm ơn các độc giả vì đã theo dõi truyện Em là cánh hoa lưu ly trong một thời gian dài nhé! <3

Mời các bạn tiếp tục đọc truyện...

Một lúc sau cánh cửa bật mở, phải mất vài phút sau, Hà Khanh mới nhận ra có người trên giường của Từ Di, đắp chăn kín mít từ đầu tới chân, người này có thân hình rất cao lớn:

- Ai kia? - Hà Khanh lại gần.

Từ Di giang tay đứng chặn trước mặt Hà Khanh, không cho cô tiến đến gần chiếc giường. Hà Khanh cau mày nhìn cô:

- Mà làm gì thế? Có chuyện gì mờ ám à?

- Người nằm trên đây là người yêu của tao, anh ấy hơi mệt nên muốn nằm lại đây một chút. Đâu có chuyện gì mờ ám!

Lông mày Hà Khanh giãn ra, miệng cười vui sướng:

- Mà với anh Thiên Long làm lành rồi?

Cô lại hướng ra phía chiếc giường, hét to:

- Thiên Long! Anh được đấy, có thể lần này nó quay lại với anh là đã quên được cái người tên Tú Long gì gì mà nó hay nói mơ hăng đêm rồi. Anh mau nước nó đi cho em nhờ nhé! Chúc anh ngủ ngon!

Từ Di hốt hoảng, bịt miệng Hà Khanh lại, cô lại đẩy tay Từ Di ra, cười ha hả:

- Mà có tạt giặt mình à? Thôi tao qua nhà bạn ngủ nhờ một đêm, nhường nơi này lại cho đôi bạn trẻ. - Nói rồi xách túi, nhảy chân sáo ra khỏi nhà.

Từ Di nhìn bóng dáng cô bạn thân khuất dạng sau cánh cổng mới chậm rãi tiến vào nhà, mắt cô mở to khi thấy anh gói đầu lên hai bàn tay đặt ở sau gáy, nằm thư thái trên giường và đôi mắt dán vào những tấm hình của "ca sĩ Liễu Y Thần" được dán chi chít trên bốn bức tường của hai "fangirl".

Cô bối rối, chỉ biết đứng ở góc tường nhìn anh.

- Người thật không muốn nhìn, lại muốn nhìn qua mấy tấm ảnh này sao Từ Di? - Anh ngoảnh đầu hỏi cô.

- Cũng nhìn thấy mấy lần, nhưng về sau lại không được thấy nữa nên đây là cách duy nhất. - Cô ngậm ngùi đan hai bàn tay vào nhau.

Bằng một lúc không gian chợt yên tĩnh, cô ngẩng đầu nhìn người nằm trên giường, hình như anh đã nhắm mắt đi vào giấc ngủ rồi.

Con người này...

- Tú Long, Tú Long! - Cô tới gần lay lay người anh.

Tú Long mệt mỏi mở mắt, vươn cánh tay dài kéo cô nằm xuống, tiện thể để cô gối lên tay mình, thì thảm sát tai cô:

- Anh mệt lắm, để anh ngủ một lát đi. Còn em nữa, nằm yên thế này cho anh...

Cô cũng đâu có phản kháng gì, người cứ đơ ra như một khúc gỗ. Quá bất ngờ và... quá ảm áp. Cô yêu anh, mong ở bên anh, ông trời đối với cô như vậy là quá ưu ái rồi.

- Nhưng... anh còn phải về nữa... Vợ anh đang đợi ở nhà...

Anh nói bằng giọng ngái ngủ:

- Đừng nói gì nữa... Ngủ đi em...

Anh ôm chặt cô trong lòng, tỉ nhẹ cảm lên đỉnh đầu cô rồi khẽ cười, tiếng cười quen thuộc ấy giống như mùa hạ, tí tê khiến cô hoài niệm quá khứ, gọi lên trong lòng cô một cảm xúc khó tả. Anh đây rồi, nhưng không còn là của riêng cô.

Cô cứ thế, rầm rứt khóc cả đêm. Anh ngủ rồi nên không biết cô đang đau thế nào.

Cuộc đời này những năm tháng sống bên mẹ, bên anh là những năm tháng tuyệt vời nhất. Và họ đều lần lượt rời xa cô từng người một, để lại cho cô bao nỗi đau không thể nguôi ngoai.

Tờ mờ sáng, anh vẫn ngủ ngon lành. Cô thức dậy trước, khẽ trở mình rồi quay mặt lại ngấm trộm anh.

Khuôn mặt này, đường nét này, nhiều năm qua tuy có nhiều thay đổi nhưng vẫn in trọn trong tiềm thức của Từ Di. Khi anh cười, không cười, nghiêm nghị hay lạnh lùng đều khiến cô không thể quên.

Từ Di vòng tay qua ôm lấy anh, rúc đầu vào trong lồng ngực rộng rãi của anh, nhắm mắt cảm nhận mùi hương mà quyến rũ khứu giác của cô nhất. Ồ, cô lại khóc rồi.

- Anh. Trời sáng rồi, anh phải về đi thôi.

Cô kí nhẹ vào đầu anh, vài giây sau anh mơ màng nói, mắt vẫn nhắm nghiền:

- Em dậy sớm thế? Nằm xuống đây ngủ tiếp đi nào. Lát nữa anh hứa sẽ cùng em ra tưới nước cho đám hoa lưu ly...

Cô ngẩn người. Anh... anh vừa nói gì? Ở đây đâu có hoa lưu ly... phải chăng anh đang nhầm tưởng mình vẫn là chàng trai mười sáu mười bảy tuổi năm ấy, vẫn cùng cô ở chung một thế giới?

Thực ra Từ Long vẫn thường mộng thấy hai người vui vẻ chơi đùa với nhau như ngày xưa, một quá khứ bình yên và giản dị. Có điều anh lại chìm vào trong giấc mộng ấy quá sâu, không chịu dứt bỏ kỉ niệm, triền miên ngày qua ngày.

Nhạc chuông điện thoại của anh bỗng vang lên:

- The smile on your face lets me know that you need me

(Nụ cười trên khuôn mặt em cho anh biết em cần anh)

There is a truth in your eyes saying you'll never leave me

(Có một sự thật trong mắt em nói rằng em sẽ không rời bỏ anh)

-When you say nothing at all - Alison Krauss-

Thật ngọt ngào và hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc Gọi Từ Tú Long

Sau khi nghe xong cuộc điện thoại ấy, anh hốt hoảng bật dậy, khoác vội chiếc áo ở đầu giường, nói với cô:

- Em mở cửa giúp anh, anh có việc phải về ngay bây giờ.

Cô nhanh nhẹn mở cửa, đứng yên bên bậc cửa nhìn anh xô giày, anh vội vã về việc gì, cô cũng không có quyền thắc mắc.

- Em vào nhà ngủ tiếp đi, bây giờ vẫn còn sớm, về đến nhà, anh sẽ gọi cho em.

Cô gật gật đầu.

Thế nhưng khi anh vừa đi ra khỏi cổng phòng trọ, cô liền chạy theo, đứng nép bên một bụi cây, dõi theo từng bước chân anh. Tú Long tiến đến gần chiếc xe, mắt nhìn xung quanh một lúc rồi cúi đầu bấm điện thoại, sau đó anh liền ngồi vào xe rồi phóng đi nhanh, chỉ để lại một lớp bụi ở phía sau. Cô đứng ngây người hồi lâu, đưa tay dụi dụi mắt như không tin vào những gì đã xảy ra.

Về đến nhà, cô nằm ngay lên giường, mò mẫm tìm chiếc điện thoại. Ô, có tin nhắn từ một số lạ. Từ Di mở ra xem "Về nhà đi em. Anh đi rồi sẽ trở lại"

Cô run rẩy,, dòng chữ trước mắt bỗng nhòe đi. Đây có phải là một lời hứa dành cho tình yêu giữa hai người?

Tâm trạng ủ ê, Từ Di kéo chăn trùm kín đầu, ngủ thiếp một mạch tới tận giờ đi học.

Bước vào lớp đã thấy đám con gái xôn xao quanh mấy chiếc smartphone cao cấp. Cô tiến tới gần, ngó vào thì thấy bọn họ đang xem một bài báo mạng với tiêu đề: **Bắt gặp nam ca sĩ Liễu Y Thần ở bệnh viện X.**

À, hóa ra sáng nay anh vội vã như thế là vì lý do này — người thân của anh gặp nạn.

Không hiểu sao tâm trạng của cô vẫn lảng lảng, dù thế nào cũng chẳng thể chú tâm cho được.

Một lát sau, máy cô bỗng có cuộc gọi đến: "Mau tìm giúp tôi người có nhóm máu AB, Thiên Thiên xảy ra chuyện rồi!" - Nói rồi tắt vội máy.

Cô giật mình, là Tú Long, nhưng anh đã nhầm nhầm số! Từ trước tới nay anh vẫn luôn là con người cẩn thận, hôm nay lại vì Thiên Thiên mà rối trí như thế. Cô ấy quả thật đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh. Đột nhiên cảm giác chua xót len lỏi trong tâm trí Từ Di

Hết giờ học, cô bắt xe tới bệnh viện Thiên Thiên đang nằm, mắt ba tiếng mới tới nơi.

Trước cửa phòng cấp cứu có hai vệ sĩ cao lớn đang canh cửa. Cô đang phân vân không biết nên làm thế nào thì cửa phòng bật mở. Một bác sĩ bước ra. Cô vội vàng đến trước mặt bác sĩ:

- Bác sĩ cho tôi hỏi, người nằm trong đó đã được truyền đủ máu chưa?

Ông bác sĩ nhìn cô vài giây, nói:

- Đang trong con nguy kịch, cần máu khẩn cấp! Cô là người nhà của bệnh nhân?

Cô hăng hái:

- Tôi có nhóm máu AB, đến đây để hiến máu cho cô gái ấy.

Một giờ sau, Thiên Thiên từ phòng cấp cứu trở ra, được đưa vào phòng hồi sức. Từ Di ôm cánh tay bị đau thất thểu đi ra ngoài bệnh viện. Cô lại vội vàng bắt xe trở về thành phố, trước khi đi, cô dặn bác sĩ không được tiết lộ danh tính của mình. Cô không muốn Tú Long bận lòng vì cô.

Cả đời này, ngoài việc sống tốt ra, cô còn muốn bảo vệ anh, giúp đỡ anh, quan tâm anh... dù việc đó có thể sẽ khiến cô đau khổ, tuyệt vọng..

"Bởi vì giờ đây, anh mới chính là điều quan trọng nhất trong trái tim em!"

Ai nói cô ngu muội, cô cũng mặc kệ, ai nói cô quy lụy, cô cũng bỏ ngoài tai!

Tình yêu của cô dành cho anh đã tiếp cho cô sức mạnh chống đỡ những giông bão cuộc đời! Cô hy vọng mình đã yêu đúng người, gặp đúng người để tình cảm kiếp này không bị hoài phí.

Ngày hôm sau, báo đăng tải một tin vô cùng nóng: "Đột ngột xuất hiện vị hôn thê của Liễu Y Thần".

Ngày hôm sau nữa, tin này có thể chạm vào đã bóng tay: "Ca sĩ Liễu Y Thần thừa nhận vị hôn thê của mình."

Và tin sau cùng: "Liễu Y Thần tuyên bố ngày đính hôn."

Tất cả những tin bên trên, cô đều nghe từ đám fan cuồng của anh. Đám con gái hò hét, đau khổ vì thần tượng sắp lấy vợ. Còn điều gì có thể khiến trái tim cuồng loạn hơn thế chứ!

Tú Long có khả năng sẽ mất rất nhiều fan vì sự việc lần này. Nhưng hình như anh cũng không để tâm hoặc có người đã ép anh làm thế.

Nhưng Thiên Thiên là người anh đã chọn, cô không có quyền xem vào giữa. Nhưng sắp tới giữa họ chỉ là lễ đính hôn. Có khả năng cô vẫn còn cơ hội, còn cơ hội để làm người bạn đời của anh...

Một tháng dài dằng dặc, anh không hề liên lạc với cô. Anh đối với cô, hình như chỉ là tình cảm với anh trai, em gái. Bất giác, lệ tràn khóe mi.

Gần đến Tết, bà Tuyết Liên gọi điện lên cho Từ Di:

- Con gái, sắp về quê ăn Tết chưa? Mẹ rất nhớ con.

Cô mỉm cười:

- Con sắp về rồi mẹ ạ. Mẹ đợi con mấy ngày nữa nhé. À mẹ ơi... — Cô ngập ngừng.

- Gì vậy con?

- Năm nay nhà mình còn có ai ăn Tết cùng không mẹ?

- Haha, có chứ. Mẹ báo cho con một tin vui. Năm nay Tú Long sẽ về ăn Tết cùng mẹ con mình đó.

Một niềm vui khó tả dâng trào trong lòng, cô chỉ còn thiếu bước nhảy cẫng lên reo hò mà thôi.

Hà Khanh mới chào nhận lời tỏ tình của Thiên Long. Từ Di vô cùng sùng sốt vì điều đó, Hà Khanh có lẽ không biết chuyện giữa Thiên Long và Từ Di nên mới cảm thấy bản thân mình vô cùng dở bản. Cô tự cho mình là người thứ ba.

Từ Di thờ dài ngao ngán, anh chàng kia đang có âm mưu gì? Liệu anh ta yêu thương Hà Khanh thật sự hay chỉ muốn tiếp cận cô? Nhưng gần đây đối với cô anh ta lại không hề có động tĩnh gì, có lẽ cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi.

Tối thứ bảy Từ Di đang ngồi trong phòng lướt web, Hà Khanh chạy ra chạy vào thử quần áo để đi hẹn hò đến chóng mặt. Từ Di không nhìn được lên trên đầu:

- Mày như kiểu sắp đi hẹn hò với sao ấy, trông rực rỡ và chói lòa quá!

Hà Khanh bất giác nhìn lên tấm poster của Liễu Y Thần trên tường:

- Nếu được như mày nói, tao sẽ tiêu hết số tiền mình đang có vào việc đi shopping mát, chưa biết chừng sẽ phát điên, phát rồ.

Bàn tay đang gõ bàn phím của Từ Di chợt ngừng lại. Hẹn hò cùng Liễu Y Thần? Đó là điều không tưởng!

Từ Di đổi chủ đề:

- Anh Thiên Long sắp đến đón mày chưa?

Hà Khanh ngẩng mặt nhìn đồng hồ:

- Chắc là sắp rồi! — Vừa nói mắt Hà Khanh ánh lên một tia dịu dàng.

Một lát sau có tiếng còi ô tô ầm ầm ngoài cửa, Từ Di giật mình chạy vội vào nhà vệ sinh. Hà Khanh đang đứng trang điểm nên nói vọng ra ngoài:

- Chờ em một lát, em ra ngay bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Người Đàn Ông Lạ Mặt

Một lát sau không thấy ồn ào ở bên ngoài, Từ Di mới rụt rè bước ra từ nhà vệ sinh. Cô không thích đối mặt với Thiên Long, nói thẳng ra là đối với anh ta bây giờ chỉ còn cảm giác chán ghét.

Tối thứ bảy rảnh rỗi, cô truy cập vào fanpage của Tú Long trên facebook, fan của anh đang bàn tán vô cùng tập nập.

"Y Thần ơi là Y Thần! Sao anh nỡ bỏ tụi em đi như thế? Ôi đau chết mất thôi."

"Hình như cô gái sắp đính hôn với anh ấy là thanh mai trúc mã. Nhưng sao lại phải kết hôn gấp như vậy? Cô ta không thèm đếm xỉa đến sự nghiệp của

Liều Y Thần hay sao?

"Kết hôn với một cô gái như vậy? Liệu anh ấy có thực sự hạnh phúc? Fangirl như chúng ta biết làm thế nào đây?"

Cô đóng facebook, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính một lúc lâu. Lâu đến khi mắt mờ không buồn mở ra nữa, mắt cứ thế tuôn rơi.

Cô phải làm gì khi người mình yêu kết hôn với một cô gái khác?

Năm hết Tết đến, cô sắp xếp đồ đạc sửa soạn chuẩn bị về nhà. Hà Khanh từ lúc yêu Thiên Long trên mặt lúc nào cũng tươi cười phấn khởi. Năm nay cô ấy có hẳn một "tài xế xịn" lái xe đưa về quê ăn Tết. Nếu là người đàn ông khác, Hà Khanh có lẽ sẽ cho cô quá giang về quê cùng, nhưng đằng này lại là Thiên Long. Không cần rủ cô cũng tự từ chối.

Ngày cuối cùng ở phòng trọ, khi đang chuẩn bị xách đồ đạc ra khỏi cửa thì cô chợt quên chiếc áo lông vũ Tú Long tặng tám năm về trước trên nóc tủ quần áo. Nhà không có ghế cao, cô đành kéo chiếc thang thông dụng để trèo lên. Vừa lấy được cái áo, chiếc thang chợt lung lay. Hông rồi! Nó có vấn đề, cô bình tĩnh bước xuống nhưng một tiếng kết kết vang lên... Cô sắp hôn đất!

Thế nhưng... Cô lại ngã vào thứ gì mềm mềm, ấm ấm... Từ Di quay ngoắt đầu lại. Trời ơi, là Thiên Long. Thấy cô hoảng hốt đẩy mình ra, anh ta mới nở nụ cười mờ ám:

- Anh quay lại giúp Hà Khanh lấy đồ.

- Anh lấy gì thì lấy đi. Tôi ra ngoài trước. Lấy nhanh nhé, tôi còn khóa cửa. – Từ Di lúng túng, quay người đi thẳng.

Bỗng cô bị Thiên Long kéo tay lại, thì thào nhanh vào tai:

- Em đừng né tránh tôi. Rồi có ngày em sẽ phải trở về bên cạnh tôi mà thôi.

- Đồ thần kinh! - Từ Di sợ hãi kêu lên rồi chạy ra ngoài.

Thiên Long nhìn theo bóng Từ Di mà nở nụ cười ranh mãnh. Cô gái nhỏ à, em không hề biết, thứ mà không phải của tôi, thì tôi lại càng muốn giành giật cho bằng được.

Chờ đợi chật vật mãi mới có chuyến xe khách để về quê, xe nào cũng chật cứng người, cũng may tìm được chiếc xe này người cũng không quá đông. Bà Tuyết Liên gọi điện đến, hỏi cô về chưa, đi xe khách nào, biển số xe là bao nhiêu rồi đột ngột cúp máy. Từ Di ngờ ngẩn không biết chuyện gì đang xảy ra?

Xe vừa đi vừa bắt khách, sẽ không có chuyện gì để nói nếu có một người đàn ông cao lớn lên xe với cái áo bông dày cộp và bộ râu quai nón rậm rạp. Ông ta đội mũ che kín mắt, chỉ hở ra chiếc mũi với hai bên má. Nhìn ông ta cô bất giác nghĩ đến Bê – li - cốp (Người trong bao – Sê khốp) rồi bật cười một mình. Người đàn ông đó hình như còn chưa tìm được chỗ ngồi, phải mất quanh xe một lúc, sau đó chậm rãi tiến về phía cô.

Ông ta ngồi xuống bên cạnh Từ Di, đưa tay kéo sụp chiếc mũ xuống sâu hơn. Lần này thì hoàn toàn không nhìn thấy mũi ông ta nữa! Con người kì lạ này tới trái đất có mục đích gì? Mà thôi, đó là việc của người ta, còn việc của cô bây giờ là đánh một giấc đã!

Ôi, nắng hôm nay sao mà chói chang, cô nhắm mắt ngủ mà cứ bị nắng chói thẳng vào mắt nên rất khó chịu. Vừa ngủ miêng lại làm bầm càu nhàu. Một lúc sau hình như nắng tắt, cô thoải mái thả người trên ghế ngủ quên trời quên đất.

Hai tiếng sau, mọi người xuống xe giải lao, lúc bấy giờ cô mới chịu tỉnh giấc, lật đật bò xuống xe tìm nhà vệ sinh. Lúc "giải quyết" nỗi buồn xong, khi đang rửa tay, một người phụ nữ cũng đang rửa tay gần đó đột nhiên lên tiếng:

- Bố của cháu yêu cháu thật đấy, suốt gần hai tiếng chỉ chăm chăm cầm tấm vải che nắng cho cháu thôi. Có được một ông bố như thế thật là hạnh phúc!

Cô giật mình nhìn xung quanh, không có thêm ai cả, là bà ấy đang nói chuyện với mình? Nhưng mà bố? Che nắng? Chắc chắn là hiểu lầm rồi. Thế nhưng cô vẫn vui vẻ cảm ơn.

Khi lên xe, người "bố" kia đã ngồi lù lù ở chỗ cũ, có thật là ông ta đã che nắng cho cô không nhỉ? Trên đời tồn tại một người dung tốt thế sao? Cô cẩn thận kiểm tra lại hành lí tư trang, lỡ ông ta có ý đồ xấu thì năm nay cô mất Tết...

Nhưng tiền nong, điện thoại vẫn đầy đủ cả. Cô vắt óc suy nghĩ, ông ta là ai?

Chiếc xe này hình như không sợ bị cảnh sát sờ gáy, liên tục "nhét" khách. Một lúc sau, Từ Di và người đàn ông kia đứng lên nhường ghế cho người già và trẻ nhỏ. Cứ đến khúc cua, cả đoàn người theo quán tính nghiêng hết về một phía. Từ Di vốn bé nhỏ, tưởng bị người ta chen ép, nào ngờ được người

"bố" kia đứng sau che chắn, lại lấy thành ghế làm điểm tựa nên chỗ đứng vô cùng vững chắc.

Bỗng chiếc xe phanh gấp, cả người cô đổ ập vào người ở đằng sau, người đó cũng giang rộng tay ôm cô vào lòng. Mùi hương bạch đàn bất ngờ len lỏi vào khứu giác. Tâm trí Từ Di bất giác đông cứng. Cô biết người này là ai rồi!

Người đàn ông đó vẫn ôm khư khư cô trong lòng ngực, cô cũng không muốn động đậy. Mặc kệ thời gian trôi.

Mấy phút sau, lấy được dũng khí cô mới cất tiếng đủ nghe:

- Anh – Cô ngoảnh mặt lên nhìn, chỉ thấy phía trên là bộ râu rậm rạp.

Anh già ngo:

- Trên này cao quá, không nghe thấy bên dưới nói gì...

Cô bắt mắt:

- Cao hơn người ta bao nhiêu mà vênh vào thế hả?

- Một mét tám mươi bảy. Còn em? Nổi một mét sáu chưa?

- Người ta một mét sáu hai rồi!

- Khá lắm! Đứng còn chưa đến nách anh. Ha ha! - Người đó xoa đầu cô cười cười.

- Mà sao anh lại đi bằng phương tiện này để hỏi hương hà nam ca sĩ Liễu Y Thần?

- Suyt! Em nói nhỏ thôi không là chết anh đấy!

- Anh yên tâm đi, ở đây toàn các bộ lão thôi. Chẳng biết anh là ai đâu. – Cô nhún vai. – Mà nhìn anh họ cũng không tin anh lại là Liễu Y Thần.

Anh cúi xuống nhìn cô:

- Thế tại sao em lại nhận ra anh?

Tú Long hỏi câu đó thật buồn cười, anh lúc nào chẳng có trong nỗi nhớ của cô, khuôn mặt, hình dáng của anh đều đã khắc sâu vào trong bộ nhớ rồi. Lúc anh xuất hiện cô cũng đã nhận ra anh, nhưng cô không tin vào mắt mình, đành nhìn người giống người nên miễn cưỡng bỏ qua mà thôi.

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em. Sao lại đi bằng xe khách? Xe của anh đâu?

- Đi cấm rồi. Đang vỡ nợ. – Tú Long trả lời bằng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Ngày mai em sẽ cho cánh nhà báo một tin vô cùng nóng hổi. Đảm bảo lên trang nhất luôn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cùng Anh Trở Về

Tú Long nhìn cô "đầy trầu mền":

- Nhóc con, nếu em nói ra tin đó với cánh nhà báo, anh đảm bảo em sẽ nổi tiếng chỉ sau một đêm.

- Anh tự tin quá đấy! - Cô ngập ngừng một lát rồi hỏi: - Thiên Thiên đâu hả anh?

Anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ phía xa:

- Từ Di này...

Cô nghiêng đầu, lắng nghe anh nói:

- Nếu sau này anh lấy vợ, em vẫn sẽ mãi là em gái của anh nhé?

Trái tim cô chợt đánh lồi một nhịp, cảm tưởng như bản thân đang rơi xuống vực thẳm không thấy đáy.

- Anh nói gì kì vậy. Dù thế nào em vẫn là em gái của anh. - Cô cười cười, dù trái tim đang rò máu.

Anh khẽ vòng tay ôm cô vào lòng, tại đây cô cảm nhận được hơi ấm và nhịp đập trái tim đầy mạnh mẽ của anh. Cô ước gì anh chỉ là một người bình thường, gia cảnh bình thường để mình có thể yêu và tự do ở bên anh. Nhưng cuộc đời lại quá éo le, người cô yêu lại ở một "nấc thang" quá cao, cô sẽ mãi mãi không thể với tới.

Chiếc xe bắt đầu đi vào thành phố. Cả tuổi thơ không mấy êm đẹp của cô đều được lưu giữ tại nơi này. Khi đi qua ngôi trường cấp hai cô và anh từng học. Từ Di chợt thấy sống mũi cay cay. Cô dường như nhìn thấy anh và mình của năm đó, vui vẻ và trong sáng, bên nhau hạnh phúc không gì có thể chia cắt. Giờ đây cảnh vẫn còn nhưng người thì đã đổi thay.

- Chúng ta sắp về đến nhà rồi! - Tú Long vui vẻ ra mặt, đã ba năm anh không về thăm lại nơi này.

Tú Long giúp cô kéo chiếc va ly nặng trĩu, còn Từ Di thì đi song song với anh. Ồ, anh không mang hành lý về nhà sao?

Đến đầu ngõ, thấp thoáng đã thấy bóng bà Tuyết Liên ở trước cổng nhà. Cô mừng rỡ chạy đến bên bà rồi dùng tầm mắt trên người cha nuôi đứng cách đó vài bước chân.

Cô lễ phép:

- Con chào cha mẹ. - Rồi cô quay sang bà Tuyết Liên: - Mẹ, anh về cùng con.

- Ừm, mẹ biết rồi. - Bà cười hiền hậu. - Con lớn quá, đã một năm không gặp con rồi.

Từ Di nhìn vào trong nhà thấy một cô gái đang ngồi xem tivi, tò mò cô liền hỏi:

- Ai đến nhà mình chơi vậy mẹ?

Bà hồ hởi:

- À đó chính là Thiên Thiên, thanh mai trúc mã của Tú Long đấy con!

Cô sững sốt, cô ta đến đây làm gì? Cùng lúc đó, Tú Long cùng chiếc va ly tiến đến:

- Thiên Thiên đến rồi hả mẹ?

Ba người họ cùng bước vào trong nhà, Thiên Thiên từ lúc nhìn thấy Tú Long thì quần lấy anh không rời. Từ Di không thấy ghen tuông gì, chỉ cảm thấy mệt mỏi rồi, cô ta muốn gì thì cứ mặc kệ cô ta đi.

Tú Long vòng ra đằng sau nhà, hoang cảnh trước mắt khiến anh sững sờ. Vườn hoa lưu ly thực sự đã không còn nữa, thứ mà anh thấy bây giờ chỉ là những luống đất màu nâu xen chút cỏ dại. Thiên Thiên vừa bước đến, vòng tay ôm lấy eo anh, ôn tồn nói:

- Anh đừng buồn nữa. Em đã cho người trồng một vườn hoa lưu ly tại nhà mình rồi. Chúng cũng sắp nở hoa thôi.

Không, anh chẳng cần những đóa hoa xa lạ ấy. Điều mà anh muốn bây giờ là vườn hoa xinh đẹp đã lưu giữ kí ức của anh và Từ Di!

Tú Long xoay người bước vào nhà, mặc cho Thiên Thiên ngơ ngác chạy theo sau.

Vào đến nhà, Từ Di và bà Tuyết Liên đang chuẩn bị bữa cơm trưa, họ cười nói rất rôm rả. Hình như mẹ con họ đang có chuyện gì rất vui?

- Tú Long, con định ở lại ăn Tết đến bao giờ?

- Mừng hai mẹ ạ. Mừng ba con về ăn Tết với ông. Dù sao trên đó ông cũng không thiếu gì con cháu.

- Có thể cho Từ Di ở chung nhà với con không? Con bé ở trọ mẹ thấy không an tâm.

Từ Di đứng cạnh giặt quần áo, cô ở trọ với Hà Khanh bao lâu rồi, đã bao giờ gặp nguy hiểm đâu? Bà Tuyết Liên như nhìn thấu tâm tư của cô, ôn tồn nói:

- Con bé Hà Khanh vừa gọi điện lên cho mẹ. Sau Tết nó sẽ chuyển đến ở cùng bạn trai nó, nhờ mẹ nói cho con biết.

Hà Khanh! Đồ tham sắc bỏ bạn. Sao nó không chịu gọi trực tiếp cho mình chứ? - Từ Di nghĩ thầm.

Tú Long im lặng từ nãy giờ chợt lên tiếng:

- Từ Di, nếu em không sợ phiền phức thì dọn đến ở cùng với anh cũng được.

Thiên Thiên nghe thấy cũng hưởng ứng, khuyên Tử Di đến sống cùng nhà với Tú Long. Không hiểu sao tự dưng cô ta tốt bụng thế?

Sau khi ăn bữa tối, Thiên Thiên rủ Tú Long cùng đi tản bộ. Tử Di lúi húi rửa bát dưới nhà không biết họ đi lúc nào, sau khi lên nhà thì thấy mỗi bà Tuyết Liên ngồi xem ti vi. Cô buồn buồn đi lên gác xếp, ngồi xuống bên cạnh chiếc cửa sổ nhỏ, dõi mắt theo các vì sao ở phía xa.

Bầu trời vẫn mãi mang một màu đen bí ẩn, vẫn khiến người khác ngẩn nhìn mà nhớ đến những điều xa xôi.

Cô ngẩn nhìn bầu trời một lúc, sau đó thoải mái mà ngủ gục trên bậc cửa sổ. Nửa đêm tự dưng người cô nhẹ bẫng, ai đó đã vòng tay bế thân thể của cô lên. Tử Di giật nảy mình, suýt nữa thì rơi xuống đất nhưng cũng may người đó ôm cô chặt tay.

- Khiến em thức giấc rồi, cô bé. - Tú Long thả cô xuống, gãi đầu cười.

- Sao không gọi em dậy, định bế em về phòng hả? Em đâu còn thấp bé nhẹ cân như ngày xưa nữa. - Cô cười cười. - Chúng ta xuống tầng thôi, chị Thiên Thiên ngủ rồi hả anh?

- Ừm, ngủ rồi.

Cô bước xuống bậc thang trước, anh bước theo sau, hai tay Tú Long dứt túi quần, theo dõi từng bước chân của cô. Họ không giống như những năm về trước, luôn bước song song cùng nhau. Cả hai đều nghe thấy hơi thở của đối phương nhưng tuyệt nhiên lại im lặng, không nói thêm bất kì câu gì.

- Tử Di vào ngủ với mẹ nhé! Thiên Thiên ngủ cùng với Tú Long, dù gì hai đứa cũng sắp thành vợ chồng rồi mà! - Bà Tuyết Liên từ trong phòng nói vọng ra.

- Vâng. Con biết rồi, lâu rồi cũng không ngủ chung với mẹ. - Tử Di cất bước đi vào phòng ngủ.

Nửa đêm, Tú Long vẫn ngồi ngoài phòng khách, hút thuốc phi phèo. Anh không ngủ được khi có cô ở ngay bên cạnh. Trong phòng ngủ, Tử Di thì xoay người hết bên này sang bên kia, chập chồn mãi cô đành đứng dậy đi ra ngoài.

Phòng khách tối om, không có lấy một cái đèn ngủ, nhưng nhìn kìa, một đốm lửa nhỏ rơi trên không trung. Ai vậy?

- Là anh à? - Tử Di hỏi.

- Em chưa ngủ à? - Anh hỏi, giọng trầm tĩnh lạ lùng.

- Em không ngủ được. Anh hút thuốc từ bao giờ đấy?

- Cũng lâu rồi, anh hút nhưng chưa đến nỗi nghiện. Em đừng lo. - Anh ôn tồn nói.

Tử Di chậm rãi bước đến và ngồi xuống bên cạnh anh, cô ngửi thấy mùi khói thuốc, thấy cả hương hoa bạch đàn phảng phất trong không khí. Cô hơi nhắm mắt, anh liền dập tắt điều thuốc rồi dựa người vào ghế:

- Sau Tết về phòng trọ em cứ thu xếp đồ đạc, anh sẽ cho người đến đón. Chỗ anh ở chỉ có anh và Thiên Thiên ở, em không phải ngại đâu.

- Em chỉ sợ mình phá vỡ không gian riêng của hai người thôi. - Cô nhìn anh trong bóng tối, ánh mắt buồn rười rượi.

- Em đừng nghĩ nhiều như vậy. - Nói rồi anh đứng dậy đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

Mấy ngày nghỉ Tết trôi qua trong nhẹ nhàng và êm đềm, dường như trong khoảng thời gian này cô được trở về quá khứ - nơi chôn chứa những kỉ niệm ngọt ngào giữa anh và cô. Cả nhà cùng nhau đi chợ Tết, sắm sửa đồ đạc cho năm mới và dĩ nhiên Tú Long vẫn phải cài trang, anh không muốn mình làm đảo lộn cuộc sống của mọi người ở nơi đây.

Khi đi qua một chiếc xe đạp bày bán đầy hoa lưu ly, Tử Di bất giác đứng lại, đưa ngón tay miết nhẹ lên cánh hoa rồi cười ngây ngốc.

- Cháu gì ơi, cháu có mua hoa không?

Cô giật mình, trở về trạng thái ban đầu, gãi đầu cười:

- Dạ có, cô cho cháu mua bó này nhé!

Mọi người đã đi trước trò chuyện rôm rả, riêng chỉ có Tú Long đứng ở phía xa, dõi mắt về phía cô, đợi cô cầm bó hoa chạy theo mới đi tiếp.

Bà Tuyết Liên thấy Từ Di ôm một bó hoa lưu ly liền nói:

- Ủa, đây chính là loại hoa Thiên Thiên và Tú Long hay trồng hồi nhỏ đó mà. Nhưng mà chưa bao giờ thấy chúng ra hoa cả vì thời tiết không thuận lợi, sau này chuyển nhà Tú Long nó có trồng lại thì mới ra hoa thôi. Nhưng giờ vườn hoa đó đã không còn nữa.

- Tiếc quá, con lại không được nhìn tận mắt vườn hoa đó. Tú Long! Có phải vườn hoa đó là anh dành cho em không? - Thiên Thiên chạy sang bên cạnh Tú Long, âu yếm khoắc lấy cánh tay anh.

Tú Long khẽ đưa mắt sang phía Từ Di, cô đứng bên tay phải, Thiên Thiên đứng bên tay trái.

Anh không nói gì, vẫn lạnh lùng sai bước.

Một lát sau có tiếng xì xào bên đường, họ tụ tập thành vài nhóm nhỏ rồi chỉ trỏ về phía Tú Long. Nhận thấy có điều không ổn, bốn người họ đi thật nhanh rồi bắt một chiếc taxi bên vệ đường và bảo tài xế lái nhanh.

- Không hay rồi! - Tú Long khẽ nói. - Nếu đi bằng vận tốc này thì sẽ bị paparazzi bắt kịp mất! Đồi chỗ ngồi cho tôi nhé anh bạn!

Tú Long ngồi vào vị trí lái chính, anh lái xe điêu nghệ hơn cả tài xế, paparazzi sớm bị bỏ lại đằng sau. Nhưng thật không may cho họ, cảnh sát đã sớm thời phạt bên vệ đường, Tú Long đã đi quá vận tốc cho phép trên quảng đường này.

- Từ Di, con làm sao thế? Sao mặt mũi lại tái xanh thế này?

Tú Long quay ngoắt lại đằng sau nhìn Từ Di chột dạ lo lắng, anh hạ cửa kính nói với cảnh sát:

- Em gái tôi bị đau bụng, có thể cho tôi chở cô ấy đến bệnh viện được không? Nó đau sắp ngất đến nơi rồi!

Cảnh sát nhìn vào trong xe, thấy Từ Di nằm ở ghế sau, mồ hôi nhễ nhại, thờ từng hơi khó nhọc, mặt tái xanh, môi trắng bệch liền gạt đầu cho đi, còn không quên nhắc nhở lần sau phải đi đúng tốc độ cho phép.

Đi qua trạm cảnh sát, Thiên Thiên liền nói:

- Từ Di, cô đóng đật lắm! Cất thôi, hết vai rồi!

Lúc này cô mới lấy một hơi, nói yếu ớt:

- Đóng cái gì, tôi đau bụng thật.

- Em cố gắng chịu đựng, anh đang trên đường đến bệnh viện đây!

Tú Long biết cô từ trước đến nay làm gì biết đóng kịch, anh hiểu cô hơn ai hết.

Lúc này, anh tài xế mới rụt rè lên tiếng:

- Này anh gì ơi, trả tôi cái ghế lái!

- Anh cứ việc ngồi yên, lát tôi sẽ trả tiền anh gấp đôi!

Đến bệnh viện, Tú Long nhanh chóng dìu Từ Di vào trong, mặc cho Thiên Thiên léo nhéo theo sau, một mực đòi dìu Từ Di.

Cô nằm thiếp đi trên giường bệnh, bác sĩ nói cô chỉ là đau bụng thông thường, kèm theo cơ thể bị suy yếu vì thiếu máu nên mới ngất đi nên không có gì phải lo lắng. Tuy nhiên Tú Long vẫn đứng ngồi không yên.

Đã quá trưa, Từ Di mắt vẫn nhắm nghiền, cô chưa chịu tỉnh. Bà Tuyết Liên và Thiên Thiên đã đi ra ngoài mua đồ ăn trưa, chỉ có anh ngồi cạnh giường bệnh nhìn cô suy tư, lại nhớ mấy năm về trước cô gặp nạn, anh cũng ở bên cô thế này.

- Cô bé, mau tỉnh dậy cho anh nhờ. Anh không phải là người có tính kiên nhẫn đâu!

Thiên Thiên đứng ngoài cửa phòng bệnh nhìn thấy Tú Long đau đớn khổ sở thì không nén nổi tức giận, cô chỉ muốn lao vào trong đó để dạy cho Từ Di một bài học. Nhưng rất tiếc, gan cô ta không đủ to để làm chuyện đó.

- Anh, chúng ta ăn trưa thôi. Mẹ anh về nhà trước rồi.

Thiên Thiên xác hai túi com hộp bước vào phòng, cùng lúc đó Từ Di cũng thức giấc. Tú Long nhìn Thiên Thiên đầy khó hiểu:

- Tại sao em chỉ mua có hai hộp thế? Ở đây có tới ba người cơ mà?

Thiên Thiên lúng túng giải thích rằng quán bán đồ ăn đã hết hàng, chỉ còn hai hộp com duy nhất. Tú Long thấy Từ Di tỉnh lại thì cũng không so đo gì nữa, vui vẻ lấy com ra đút cho cô ăn.

- Anh không ăn à? - Từ Di dựa người vào thành giường, mệt mỏi nói.

- Em ăn ngon là anh thấy no rồi! - Tú Long trêu đùa.

Thiên Thiên ngồi ăn com ở phía xa mà mặt mày hậm hực, cô nàng cười cười:

- Anh em hai người cũng thân mật quá nhỉ, đến tôi là vợ chưa cưới của anh ấy mà cũng ghen tị đây! - Thiên Thiên nhấn mạnh cụm từ "vợ chưa cưới".

- Từ Di đang mệt, cũng đã lâu rồi anh không chăm sóc cho cô ấy. Sau này nếu em có bị ốm, anh cũng sẽ chăm sóc em như vậy thôi.

Từ Di mím chặt môi, lắc đầu nói không muốn ăn nữa, cô muốn đi vệ sinh, Tú Long đòi đi cùng cô nhưng cô không chịu, cô có chân nên tự mình đi được.

Sự ám áp từ anh khiến cô nghẹt thở, cô không muốn anh dịu dàng, ân cần với mình như thế. Cô sợ bản thân sẽ sa đọa, sẽ không thể rút chân ra khỏi tình yêu dành cho anh. Cô phải kết thúc tất cả, nhất định phải kết thúc!

Từ Di lê bước ra khỏi bệnh viện, nắng trưa chiếu gắt quá khiến cô hơi hoa mắt. Cô bắt một chiếc taxi, lên xe rồi rút điện thoại ra gọi cho anh:

- Em có việc gấp nên về trước, anh đưa chị Thiên Thiên về sau nhé!

Tú Long chưa kịp nói câu gì, Từ Di đã tắt máy. Anh gọi lại, nhưng cô từ chối cuộc gọi.

Một lát sau, anh gửi cho cô một tin nhắn: "Lần sau đừng tự ý bỏ đi như thế nữa, có gì quay lại rồi bảo trực tiếp với anh một câu, em làm anh lo đấy." Cô cười, anh lo cho em được đến bao giờ? Sau này anh có gia đình, rồi có con cái, em sẽ chẳng là gì trong thế giới đầy màu sắc của anh cả.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31: Con Đường Hoa Lưu Ly

Hết Tết, cô trở lại thành phố học tập bình thường. Lúc mở cửa phòng trọ thấy mọi thứ vắng tanh vắng ngắt, thì ra Hà Khanh nó bỏ bạn theo trai là thật. Cô để đồ đạc xuống đất rồi thả người trên giường, nằm nhìn trần nhà mà thờ dài nãy nê.

Bỗng dung điện thoại báo có tin nhắn đến: "Em chuẩn bị đồ đạc đi, có người đến đón em bây giờ." Là tin nhắn từ Tú Long, không nhanh cũng không muộn, hai phút sau liền có mấy vệ sĩ đứng cung kính ở trước cửa phòng cô.

- Cô là em gái của cậu chủ phải không ạ? Chúng tôi đến đây để đón cô. Đồ đạc của cô ở đâu ạ?

Từ Di từ trên giường bật dậy như lò xo, nhanh chóng bôi bôi lại đầu tóc, rụt rè nói:

- Tôi ở đây là ổn rồi, về báo với cậu chủ các anh như vậy nhé. Tôi không đi đâu hết.

Ngay lập tức, Tú Long liền gọi đến cho cô. Chần chừ một lát, cô mới nhấn nút nghe:

"Ngoan nào, mau dọn đồ đến nhà anh đi. Ở đó không an toàn đâu, em còn nhớ người nào tên Thiên Long không?"

Nhắc đến cái tên đó, quả thực cô sợ đứng người, nếu nhân lúc cô ở một mình anh ta đến làm liều thì sao? Từ Di thấy nổi da gà:

"Cho em thời gian suy nghĩ." - Rồi cô tắt máy.

Một ngày, hai ngày trôi qua, cô vẫn mãi sống trong mộng lung. Đến đó và nhìn hai người họ hạnh phúc, còn cô sẽ sống trong ghen tuông và đau khổ ư? Ngày thứ ba, mới sáng bình minh đã có tiếng gõ cửa, cô lồm cồm bò dậy nhìn đồng hồ. Ồ, mới có năm giờ sáng. Sao lại có người tìm đến giờ này? Từ Di cẩn thận cầm lấy cây chổi để phòng thân, nhìn qua khe cửa, hỏi to:

- Ai thế?

- Anh đây!

Anh?? Cô vội buông cái chổi rồi vội vàng mở khóa cửa. Tú Long đang đứng khoanh tay trước cửa, mắt nhìn chăm chăm vào cô, hôm nay anh có diện một chiếc áo sơ mi trắng, cúc áo còn không cài hết, để lộ làn da nâu mạnh mẽ phong trần. Cô nhất thời đơ người.

- Em nhìn cái gì? Mặt anh có dính bụi bẩn sao?

Xấu hổ quá! Cô thu ánh mắt về, lại ra về bất ngờ:

- Anh tìm em có việc gì thế?

- Mau thu dọn đồ đạc rồi theo anh đến đây!

Cô còn chưa nghĩ thông! Thu dọn đồ đạc cái gì chứ?! Thế nhưng anh vẫn vào phòng và nhét hết quần áo, vật dụng cá nhân của cô vào va li rồi mang đi. Để mặc cô ú ớ:

- Anh! Sao lại động vào đồ lót của em. Anh! - Cô gào lên, tuy nhiên anh vẫn tỉnh bơ và tiếp tục làm việc của mình.

Tú Long cầm tay Từ Di lôi ra khỏi phòng trọ, tự lúc nào bà chủ phòng trọ đã đứng bên ngoài chờ sẵn, anh dừng lại:

- Nhờ bác thu dọn bên trong hộ cháu nhé! Cháu cảm ơn bác.

Và rồi anh lại kéo tay cô đi tiếp, cô ngoái đầu lại nhìn thì thấy bà chủ nhà cười tít mắt. Ôi!

Chiếc xe của anh cứ thế đi băng băng trên đường, cô không nói gì, anh cũng không nói gì.

- Nhà của anh cách trường em ba tiếng đi xe, sao em có thể ở xa trường như vậy được?

- Không xa lắm, cách có ba mươi phút đi xe thôi. Đến rồi đây!

Từ Di mở cửa bước xuống xe, trước mắt cô là một vùng trời xanh biếc, bên dưới là cánh đồng cỏ xanh ròn. Tuyệt đẹp! Phóng tầm mắt ra xa, cô thấy tâm hồn thư thái lạ thường. Bỗng cô quên hết mọi buồn đau, tươi cười hỏi anh:

- Sao anh tìm được chỗ này hay thế? Em ở đây lâu rồi mà còn không biết! Chúng ta sẽ ở đây sao?

Anh gạt đầu, chỉ tay về một ngôi nhà nằm trên một ngọn đồi thoải thoải cách đó không xa. Lối đi đến đó là một con đường lát gạch đỏ, hai bên trồng.. hoa lưu ly! Hoa được trồng men theo lối đi, rất ngay ngắn, từng đốm hoa nhỏ màu xanh lam hiện lên giữa những lùm cỏ. Thật tươi mát!

Cô bỗng thấy khỏe mắt cay cay, không dám ngẩng đầu lên anh, cứ nhìn chăm chăm xuống mặt đất:

- Có phải chị Thiên Thiên cũng thích hoa lưu ly không anh?

- Chẳng phải em cũng thích hoa lưu ly đó sao? Anh trồng tặng em đấy!

Cô ngừng mắt lên nhìn anh, anh cũng quay lại nhìn cô. Ánh nắng buổi sáng đậu lại trên khuôn mặt cô, trên tóc cô, đặc biệt là trong mắt cô. Trong mắt cô có nắng, có bóng hình anh!

~Từ Di, anh sẽ mãi mãi không quên được hình ảnh của anh trong mắt em ngày hôm đó. Mãi mãi!~

- Năm mươi ba tuổi, em cũng dùng khuôn mặt này để nhìn anh, hình như mấy năm trôi qua rồi vẫn chưa hết ngưỡng mộ anh nhỉ? - Anh trêu đùa cô.

Cô đánh trống lảng:

- Anh mở cốp xe lấy hành lý của em ra đi, em muốn lên nhà tham quan!

Bước vào sân nhà cô khá bất ngờ, trong sân trồng rất nhiều hoa hồng đỏ, đỏ rực cả một góc sân. Ồ, cũng đẹp đấy chứ! Nhưng đó lại là hồng có gai, cô không ngốc nghếch gì mà động vào đó!

Nội thất căn nhà được thiết kế khá bắt mắt, tất cả đều mang vẻ cổ xưa. Sao tất cả đều đúng ý cô thế? Như kiểu nơi này được thiết kế để dành riêng cho cô vậy. Anh đứng từ xa trông thấy biểu cảm của cô mà thở phào nhẹ nhõm, may là cô thích!

Phòng cô ở ngay bên cạnh phòng anh, cô khệ nệ kéo va li vào phòng rồi lại được một phen bất ngờ! Bốn bức tường của căn phòng đều có vẽ hình hoa lưu ly, cánh hoa nhỏ li ti bay lên bầu trời, rất nhẹ, rất nhẹ. Nếu Tú Long không gõ cửa, có lẽ cô cứ đứng ngắm bức tường mãi.

Từ Di chạy ra mở cửa, thấy Tú Long đứng dựa vào tường, nhìn cô "triu mến". Sao lúc nào anh cũng dùng ánh mắt đó để nhìn cô thế?!

- Phòng chị Thiên Thiên ở trên tầng hả anh?

- Cô ấy không ở đây.

- Sao lại thế? Chẳng lẽ chỉ có em và anh ở căn nhà này thôi sao?

- Ừm, em không thích à?

Cô lúng túng nhìn đi chỗ khác, còn riêng anh vẫn chăm chú nhìn cô. Thiên Thiên không ghen sao? Sao lại để cho chồng chưa cưới của mình ở chung nhà với một cô gái khác? Hay là cô ấy chưa biết cô với Tú Long không phải anh em ruột?

Và nếu cô ấy biết thì sao? Từ Di rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

- Anh định ở đây bao lâu? Công ti quản lí của anh đâu có ở đây?

- Tạm thời anh chưa có kế hoạch gì cho album tiếp theo nên đến đây nghỉ ngơi, với lại chăm sóc cho em gái của anh. Chẳng lẽ không được sao?

Cô cười cười:

- Mấy năm qua không có anh em vẫn mạnh khỏe mà.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Vẫn Cứ Là Anh

Nụ cười trên môi anh chợt cứng ngắt, anh nhìn cô, ánh mắt hiện lên tia mất mát. Từ khi nào cô đã giữ khoảng cách với anh như thế?

Từ Di ngáp ngủ vài cái, uể oải nói:

- Anh gọi em dậy sớm quá, giờ em buồn ngủ ghê ấy. Em đi ngủ cái đã nhé, anh cũng nghỉ một lát đi.

- Anh ngủ cùng có được không? - Tú Long cười đùa.

- Ok, nếu anh muốn em bị chị dâu Thiên Thiên xé ra thành ngàn mảnh. - Từ Di mỉm cười, đóng sập cửa.

Từ Di nằm trên giường ngắm nhìn căn phòng mới, trong phòng còn ngai ngái mùi sơn tường, cô thấy khó chịu liền đứng dậy mở tung cửa sổ, phòng cô nằm ở tầng một. Ngay lập tức, ủa vào trong phòng là cơn gió xuân mang theo hương đồng cỏ thơm ngát dễ chịu. Tú Long biết cô yêu thiên nhiên nên đã cố ý để cô ở phòng này, anh đoán cô sẽ rất thích và quả đúng là như vậy.

Cô ngó đầu ra ngoài thì thấy ngay bên dưới ban lè cửa sổ có treo vài giỏ hoa nhỏ xinh xắn, những mầm cây nhỏ xíu còn chưa nhú hết ra khỏi mặt đất. Cô mới chạy ra khỏi phòng tìm Tú Long, anh đang nằm ở ghế sofa ngoài phòng khách đọc báo.

- Anh trồng cây gì trong giỏ hoa thế? - Cô tò mò.

Tú Long thấy cô hót hải chạy ra liền cười tùm tùm, bỏ kính cận ra và nói:

- Em đoán xem?

- Forget me not?

Tú Long chỉnh lại kính, gật đầu. Từ Di thừa người ra trong chốc lát rồi lững thững đi về phòng. Nhưng Tú Long lên tiếng gọi cô lại:

- Em có đói không?

Cô xoa xoa bụng, nhìn anh:

- Anh nấu cho em ăn nhé?

Mười phút sau anh nhanh chóng bung lên hai bát mì tôm khói bay nghi ngút đặt trước mặt cô.

- Anh vẫn đảm đang như vậy nhỉ?

- Anh đã nói là sẽ chăm sóc cho em. Cô bé ạ!

Cô cầm lấy đũa và chăm chú ăn mì, không để ý đến người ngồi trước mặt đang chăm chú nhìn mình. Anh thì thầm một mình:

- Cái miệng khi ăn vẫn nhỏ nhẹ, mũi vẫn thi thoảng chun lại. Em chẳng khác gì nhỉ?

Vì anh nói quá nhỏ, cô không nghe thấy nên hỏi lại. Anh lắc đầu cười, bảo cô ăn tiếp đi, anh chỉ nói nhảm mà thôi. Nhưng có lẽ cô không thể biết, mọi điều về cô anh đều nhớ rõ mồn một, chỉ là anh sẽ mãi mãi ở vị trí một người anh trai, không hơn không kém.

Ăn sáng xong cô sửa soạn rồi ra đường bắt xe buýt đến trường. Cô không muốn anh đưa đi để rồi trở thành tâm điểm của sự chú ý và "con mồi" cánh nhà báo.

Đỗ trước cổng trường là chiếc xe Ferarri sang chảnh, cô định đi qua thì bị người trong xe gọi giật lại:

- Này Từ Di, đợi tao với! - Tiếng Hà Khanh lãnh lết vang lên.

Cùng lúc đó, người mà ai cũng biết là ai đẩy bước ra từ trong xe, mở cửa cho Hà Khanh và hai người trao cho nhau những cử chỉ hết sức âu yếm rồi cuối cùng là tạm biệt nhau.

- Mày mới từ dưới quê lên à? - Hà Khanh chạy đến bên cạnh Từ Di.

- Ủ, tao mới lên. Thế nào, ở với bạn trai có hạnh phúc không?

Mặt cô bạn rạng rỡ lạ thường, cười tùm tùm vui sướng:

- Anh Thiên Long tốt với tao lắm, tao cảm giác như đang được sống trong một tòa lâu đài và tao là một nàng công chúa ấy haha!

Từ Di cũng thấy mừng cho Khanh, có lẽ hai người này yêu nhau mới là hợp lý, còn cô đối với anh chàng Thiên Long chỉ là người qua đường mà thôi.

- Tao biết giữa mày và anh ấy có quá khứ không đẹp và tao cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì khi đi yêu người yêu cũ của bạn. - Hà Khanh nói. - Nhưng mày hãy hiểu cho tao, tao thật lòng yêu anh ấy.

Từ Di nheo mắt nhìn cô bạn:

- Con diên này, tao có nói gì đâu mà mày phát biểu thế hả? Với lại tao cũng có đối tượng mới rồi!

Hà Khanh trở mặt:

- Đối tượng sống ở quê nhà mày hả? Tao muốn gặp xem đó người như thế nào quá.

- Nhưng anh ấy có vợ chưa cưới rồi mày ạ. Tao biết tình yêu này là sai lầm nhưng không thể nào dừng lại được.

Hà Khanh tròn tròn mắt:

- Mày đang đùa tao phải không? Người như mày thiếu gì người để yêu? Sao phải đâm đầu vào người sắp có vợ? Mày bị diên rồi!

Từ Di nhìn xa xăm, không nói gì thêm nữa, bỏ lại Hà Khanh với ngàn dấu chấm hỏi.

"Có một loại tình yêu không thể dừng được, cũng không thể đến được." Cô đã nghe câu nói này ở đâu đó, và càng nghĩ lại càng thấy cuộc đời sao mà đáng cay.

Buổi chiều đi trên con đường ven cánh đồng cỏ, gió xuân thổi bay bay lán tóc dài. Cô cuộn tóc lại rồi nhét vào sau áo, mái tóc này cô nuôi từ khi gặp anh, trải qua bao năm tháng và nay đã dài qua lưng. Từ Di chưa bao giờ có ý định cắt tóc đi, cô yêu tóc dài, yêu những năm tháng được anh chải tóc, bện tóc cho, đó là những kỉ niệm mà suốt đời này cô vĩnh viễn không quên.

Từ Di mở cửa bước vào nhà, từ ngoài đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, hình như có ai đó đang nấu ăn ở dưới bếp.

- Em về rồi à?

Tú Long đeo tạp dề, tay cầm muôi đảo thức ăn, nhìn anh như một người chồng chính hiệu, ở nhà nấu ăn ngoan ngoãn đợi vợ đi làm về. Nghĩ đến đây cô mỉm cười nhưng sau đó lại nhanh chóng tắt lịm. Người vợ mà anh chờ sau này, chỉ có thể là Thiên Thiên mà thôi.

- Vâng, em về rồi. Anh đang nấu món gì thế? Sườn sào chua ngọt đúng không anh? - Cô hít hít mùi thức ăn trong không khí.

- Vẫn thính như ngày nào nhỉ.

Từ Di tới gần, giờ tay định bốc thử một miếng trong chảo thì bị Tú Long chặn lại:

- Để anh gấp cho em ăn.

Cô thưởng thức miếng thức ăn, hương vị béo ngậy tràn ngập trong miệng, ồ, lại còn là miếng sườn có sụn nữa. Đúng gu của cô rồi! Cô nhìn anh bất ngờ, sao anh vẫn còn nhớ sở thích này của cô?

- Em vào thay quần áo đi rồi ra ăn cơm tối.

- Vâng. - Cô ngoan ngoãn xách cặp đi về phòng.

Từ Di cảm thấy mình như được trở lại những năm tháng của quá khứ, được trở về năm mình mười hai tuổi, được anh chăm sóc và yêu thương vô bờ bến.

"Anh, vẫn là anh của ngày xưa. Đúng không, Tú Long?" Cô thầm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Trái Cấm

Hai người một nam một nữ ở chung nhà, lại còn có tình cảm sâu đậm với đối phương, chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Dần dà khoảng cách giữa Từ Di và Tú Long càng ngày càng được rút ngắn, cô thoải mái cười đùa vui vẻ với anh như ngày trước, còn anh thì không ngại ngần mà ôm choàng lấy cô mỗi khi cô về đến nhà. Những lúc như thế cô thường đẩy anh ra và cảnh cáo:

- Anh là chồng chưa cưới của chị Thiên Thiên đấy!

Tú Long xị mặt xuống, nhưng anh nào có tha cho cô, lại bước tới và ôm lấy cô chặt hơn:

- Anh ôm em gái của anh, chẳng lẽ không được?

Trái tim của Từ Di và Tú Long dường như đang sống lại, căng tràn sức sống như đóa hoa lưu ly đang dần kết nọ ngoài khung cửa sổ kia. Họ - hai con người bị hoàn cảnh xô đẩy ấy đang dần mở lòng với nhau. Nhiều lúc Từ Di thường tự chất vấn mình, mình làm như thế là sai hay là đúng? Làm theo lời trái tim mách bảo hay để lí trí chiến thắng tình cảm?

Cô lắc đầu cười tê tái, bây giờ rời xa anh liệu cô có thể quên anh được nữa không đây?

Đã 23h, Tú Long còn chưa đi làm về, cô đi ra đi vào ngoài, ngó ra ngó vào, vô cùng không yên lòng! Bỗng điện thoại của cô reo lên, là anh gọi. Cô bình tĩnh nghe máy:

- Vợ à, xuống chân dốc đón anh đi. Anh say quá rồi!

"Vợ"? Nghe anh gọi thế bỗng một cảm giác lạ lùng lan truyền khắp người cô, đôi chân cô chạy nhanh xuống dưới, đúng lúc anh vừa đóng cửa xe và đi một cách khó khăn lên dốc.

- Để em dìu anh.

Cô cầm lấy cánh tay anh đặt lên vai. Sức nặng cả người anh như đè nặng hết lên người cô, Từ Di lê từng bước khó nhọc. Rồi từ bên cạnh truyền sang một tiếng cười thoải mái:

- Em có thể dìu anh cả đời được không? Như lúc anh say thế này, có em ở bên cạnh, anh chẳng lo gì nữa... - Tú Long áp má mình vào má cô rồi thom một cái, anh cảm nhận hương thơm dễ chịu trên người con gái bên cạnh để tâm trí thoải mái hơn một chút rồi lại nói tiếp:

- Hôm nay bố mẹ lại giục anh mau chuẩn bị đám cưới với Thiên Thiên... - Giọng anh nghe vô cùng sầu não. - Tại sao họ không chịu hiểu cho anh, tại sao họ không thêm để ý đến cảm nhận của anh. Kết hôn với cô ấy ư? Người anh muốn kết hôn mới là em. Từ Di à, anh đã sai quá nhiều rồi, có những cái sai không thể sửa được, càng cố gắng sửa sai thì càng sai hơn, có lẽ để chữa lỗi sai ấy thì phải bù lại bằng một việc đúng khác, nhưng anh lại không ngờ ra được điều ấy. Anh không nhận ra bản thân mình yêu em, lại rời xa em - và đây là điều sai của anh. Thế nhưng anh lại càng sai lầm hơn khi đưa em về bên cạnh mà không thể cho em niềm tin chắc chắn về một tình yêu hạnh phúc, một cuộc sống tươi đẹp.

Hôm nay anh nói nhiều hơn mọi ngày, thể hiện tình cảm cũng nhiều hơn mọi ngày, phải chăng là do men rượu? Cô nghe anh nói từ đầu đến cuối, không bỏ sót một từ nào.

- Thiên Thiên lại trở mặt với anh. Cô ấy cho anh một năm ở bên em, mới được hai tháng có sao đã lại đòi giục đám cưới, nếu không thì cô ta sẽ phá tan hết tất cả. Anh còn mười tháng ở bên em nhưng lại ở bên cô ta cả đời cơ mà... Tại sao lại có người ích kỉ đến thế...

Hôm nay trời nhiều sao quá, cô ngẩng đầu lên ngắm sao mà chẳng hiểu sao nước mắt cứ rơi mãi, từng giọt từng giọt... Người ta thường nuốt nỗi đau vào trong lòng bằng cách ấy, cô thử làm nhưng sao nỗi đau cứ lan tỏa, ăn mòn trái tim cô.

Thì ra tất cả đều có thời hạn của nó, thời gian anh ở bên cô chỉ còn tính bằng giờ bằng phút. Bỗng một bàn tay đưa lên gạt đi giọt nước mắt trên mặt cô. Anh thì thầm:

- Cô bé, nếu muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi. Nhưng hãy khóc khi có anh ở bên thôi nhé. Anh sẽ đưa bờ vai của anh cho em dựa vào mà khóc. Nào ngoan nhé!

Hai người đã lên tới nhà và anh hình như vẫn còn nát rượu lắm. Thế nhưng anh vẫn đủ sức mở cửa phòng và nằm sõng soài trên giường. Cô dờ khóc dờ cười khi anh không thèm cời giày mà cứ thế đeo cả đi ngủ. Sau một hồi vật lộn với đôi giày của anh, cô bỗng òa lên ngạc nhiên:

- Ô, thì ra nam thần cũng bị thối chân!

Có tiếng cười rúc rích trên giường. Á, con người này chưa ngủ và còn chơi khăm cô nữa! Cô bò lên giường và định trả thù anh thì bỗng anh vùng dậy và ôm trọn lấy cô!

Tư thế của hai người có thể miêu tả thế này: Nàng nằm dưới và chàng ở trên!!

Tú Long hạ thấp đầu xuống, để khoảng cách giữa môi anh và môi cô chỉ còn là hai centimet. Anh định làm gì tiếp theo chắc mọi người cũng đoán được, thế nhưng đã có người liều mạng nâng mất tay trên của anh!

Từ Di dùng tay ấn nhẹ đầu anh xuống và hôn ngẫu nhiên. Cô bé này từ trước đến nay rất nhút nhát, tại sao bây giờ hôn môi lại thành thực như thế! Có phải Thiên Long đã dạy cho cô không, máu ghen nổi lên, anh không kiềm chế được nên đã phát tiết lên đôi môi của cô, làm nó sung tấy trông đến là tội nghiệp.

Cô ôm miệng nhìn anh bằng một ánh mắt hình viên đạn. Đồ độc ác! Cô vùng dậy chạy ra khỏi giường, anh chỉ cần dùng một tay thôi là cơ thể của cô lại trở về vị trí cũ.

- Bỏ em ra! - Cô hét lên.

- Hôm nay thì không được. - Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy si mê.

- Anh say rồi. Trông anh khác mọi ngày lắm!

- Anh chưa say. - Tú Long ghé tai cô thì thầm.

Lần này anh lại tham lam hôn môi cô lần nữa và cô thì không thể chống cự. Men rượu say, tình người nồng nhiệt. Anh say cô! Bỗng trong đầu anh nổi lên một ham muốn mãnh liệt, anh muốn đêm nay cô là của anh, hoàn toàn thuộc về anh!

(mọi người muốn xem truyện của mình sớm nhất thì có thể sang wed.truyen.org nhé, mình post truyện trực tiếp trên wed này ạ)

Suy nghĩ dẫn đến hành động, Tú Long ghì sát thân thể cô vào người mình, anh hôn lên má, hôn lên trán rồi lại từ từ hôn xuống cổ. Thân thể cô toát ra mùi hương rất dễ chịu, nó quấn quít quanh khứu giác để rồi lưu luyến sâu vào trong trí óc. Anh giúp cô cởi bỏ tất cả, cô cũng tình nguyện trao tất cả cho anh. Đêm ấy, hai người là của nhau, cả thân thể và tâm hồn đều hòa quyện làm một. Tự nguyện hiến dâng thân thể cho người đàn ông mình yêu, cô không còn gì để hối tiếc.

Sáng sớm khi sương mù còn chưa tan hết, nắng ban mai đã tỉnh nghịch xuyên qua khung cửa sổ ghé thăm đôi tình nhân còn đang say giấc nồng. Họ vừa mới trải qua một đêm khó quên bên nhau.

Tú Long tỉnh giấc trước, anh vẫn ôm người con gái mình yêu da diết trong tay, đầu óc Tú Long như trên mây, anh cứ nhắm rồi mở mắt ra nhiều lần rồi tự hỏi đây là sự thật hay giấc mơ?

Có phải đêm qua hai người... đã?

Từ Di bắt đầu thức giấc, cô giụi giụi mắt rồi quay ra nhìn anh, khuôn mặt đáng yêu đỏ thẹn lên vì ngại ngùng. Cô đáp ứng:

- Anh... anh ra khỏi chăn đi!

Anh ghè sát mặt cô thì thầm:

- Em ngại ngùng cái gì chứ, đêm qua em đã là người phụ nữ của anh rồi!

Cô mím môi nhìn anh chằm chằm, mở chăn ra nhìn vào trong rồi lại đắp lại. Ôi xấu hổ quá! Tú Long nhìn biểu cảm của cô như vậy thì sung sướng lắm, anh định vươn tới ôm lấy cô thì bị cô đạp cho một cái lăn đùng xuống đất, rồi cô ôm lấy chăn quấn quanh người, chạy ra khỏi phòng, mặc cho người nào đó đang "nude" dưới sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nỗi Đau

Hôm đó trời mới hửng sáng, Từ Di vừa mới bước chân ra khỏi nhà tắm thì thấy Tú Long vọt chạy ra ngoài, không hiểu anh có việc gì vội vàng đến mức không nói lại với cô một câu? Cô đứng dựa người vào cánh cửa, nhìn theo chiếc xe của anh đang từ từ đi xa, chợt có chút cay cay nơi khóe mắt. Sao bỗng dưng cô lại có cảm giác như thế nhỉ? Cảm giác mất mát một thứ gì đó mà không thể diễn tả, cảm giác một điều gì đó đáng quý đang dần tuột khỏi tầm tay mình...

Đến tối, bóng dáng anh vẫn biệt tăm.

Nửa đêm, không một cuộc gọi, không một chút hồi âm từ anh đâu cô có gọi bao nhiêu cuộc, nhắn bao nhiêu tin...

Một ngày rồi hai ngày, cô cứ đi đến trường xong lại về nhà, mòn mỏi trông ngóng, anh đang ở đâu, làm gì, có hay cô đang đợi chờ?

Khóm hoa lưu ly trồng bên cửa sổ cô vẫn không quên chăm sóc, đây chính là loài hoa cô thích nhất, cái tên của nó thật buồn nhưng cũng thật đẹp... Đang ngáy giấc nhìn cánh đồng cỏ xanh mướt, bỗng Hà Khanh gọi đến:

- A lô! Bây giờ mày đang ở đâu thế? Cho tao cái địa chỉ tao đến gặp vui với nào?

Nghe thấy tiếng Hà Khanh, cõi lòng cô như được an ủi. Đúng rồi! Cô còn đứa bạn thân là nó, tại sao cô lại quên mất cơ chứ! Mừng mừng tủi tủi, Từ Di nói địa chỉ của mình ra cho Khanh biết. Chỉ một tiếng sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa ầm ầm ngoài kia.

- Mày đến rồi đấy à? - Từ Di chạy ra mở cửa.

Nhưng vừa mở ra, Hà Khanh và một người cô không bao giờ muốn gặp lại nữa lại xuất hiện. Bất giác trong lòng cô dấy lên một dự cảm không lành. Người đó không ai khác chính là bạn trai của Hà Khanh - Thiên Long. Cô chưa kịp mời vào nhà, anh ta đã đẩy cô sang một bên và bước vào trước sự bất ngờ của cô.

- Mày thông cảm, giờ anh ấy sống rất tùy tiện, tao không có cách nào khuyên nhủ được!

Từ Di rõ ràng rất khó chịu trong lòng, cô chỉ muốn mỗi Hà Khanh tới đây thôi, có sao cô bạn lại rủ thêm người yêu đi cùng nữa! Cô tức quá trừng mắt lườm Khanh, làm cô bạn chỉ biết gãi đầu cười ngại ngùng.

Hai con người ấy khoác tay nhau đi thăm quan hết mọi góc ngách trong ngôi nhà, để mặc chủ nhà còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra! Hừ, tại sao trên đời này lại có một cặp đôi vô duyên như thế cơ chứ!

- Mày ở có một mình thôi hả Di?

- Ủ... Tao ở... một mình. - Từ Di ngập ngừng.

- Nói dối! Tao thấy đồ của đàn ông trong phòng bên kia! Nói thật đi, mày sống với người yêu đúng không?

- À ừ. - Từ Di ngượng ngùng trả lời, ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt của Thiên Long đang nhìn cô trừng trừng.

Cô bị anh ta dọa bay mất vía, có sao lại dùng ánh mắt đó để nhìn cô? Như cấm hận lại như đau xót... Anh ta rốt cuộc bị làm sao thế?

Hà Khanh có cuộc gọi phải chạy ra ngoài nghe máy. Trong phòng khách lúc này chỉ còn có cô và Thiên Long. Không khí bỗng im ắng đến rợn người, cô sợ, cô rất sợ anh ta!

- Sao? Người yêu mới có tốt bằng anh không?

Cô cau mày:

- Anh đừng có hỏi tôi mấy câu như thế! Hãy quên chuyện giữa chúng ta đi. Hà Khanh đang ở đây đấy! Việc của anh bây giờ là mang lại hạnh phúc cho cô ấy!

- Sao nào? Chúng ta từng là người yêu của nhau, chẳng lẽ em lại cam tâm vứt bỏ quá khứ, vứt bỏ người từng chia sẻ ngọt bùi với mình sao?

- Anh đừng nói nữa! Đó là quá khứ rồi! Chuyện của chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi! - Từ Di nói như gắt lên.

- Cô hãy nhớ! Chuyện giữa tôi và cô chưa kết thúc đâu.

Bỏ lại một câu, anh ta đứng dậy rồi bước ra ngoài cửa đi về. Cô còn chưa hết bàng hoàng, hàm ý trong câu anh ta nói, có phải còn chưa muốn buông tha cho cô?

Một tuần, rồi hai tuần... Vẫn không thấy tin tức gì từ anh... Nhớ anh đến quay cuồng, cô như rơi bời, không biết phải làm sao để vui đi nỗi lòng.

Điện thoại trên bàn lại kêu lên từng tiếng, lại là con nhóc Hà Khanh gọi đến!

- Từ Di! Mày biết tin gì chưa?

- Tin gì?

- Ô mày vẫn không chịu cập nhật tin tức nhỉ?

- Nhà không lắp mạng. Thế làm sao?

- Ngày mai Liễu Y Thần lấy vợ rồi!

Nói dối! Lại là tin lá cải! Bọn nhà báo này lại không có việc gì làm, lại đi viết linh tinh rồi.

- Mày từ bao giờ lại đọc báo lá cải thế?

- Báo lá cải cái đầu mày. Cộng đồng mạng, fan cuồng đang náo loạn hết cả lên đây! Nhưng đó là sự thật, các trang báo uy tín cũng xác nhận hết rồi. Đám cưới của anh sẽ được tổ chức rất hoành tráng, nghe nói cô dâu là thanh mai trúc mã từ nhỏ tên Thiên Thiên. Tao thấy hai người cũng đẹp đôi.

Cô tắt máy, cô không muốn nghe con nhóc này nói liên thiên nữa. Cô không tin, thế nhưng sao nước mắt cô không ngừng rơi là chả, trái tim không ngừng nhói lên từng hồi đau buốt. Cô ôm mặt khóc nức nở, và rồi gào lên đau đớn, một nỗi đau thấu tâm can. Linh cảm của cô không sai, ngày hôm đó anh rời đi là mãi mãi, tình yêu của cô đã thật sự tuyệt khỏi tầm tay rồi!

Điện thoại của cô lại có cuộc gọi đến. Là mẹ.

- Từ Di à? Con có nghe Tú Long nói gì chưa?

- Dạ? Ngày... mai... con sắp có chị dâu đúng không mẹ? - Cô ghen ngào, cố nín khóc để mẹ không biết.

- Ủ. Nó mới nói với mẹ, không hiểu sao Thiên Thiên lại thuyết phục được Tú Long nó kết hôn rồi. Thôi thì cũng mừng cho chúng nó. Có lẽ mẹ không lên dự đám cưới của chúng nó được, một bà già quê mùa như mẹ sao có thể tham gia đám cưới có các ngôi sao nổi tiếng được cơ chứ haha! Mà Từ Di à. Con có bạn trai chưa?

- Con... con chưa có. Sao mẹ lại hỏi thế?

- À ừm. Mẹ chỉ hỏi thế thôi. Mẹ vẫn mong hai đứa là anh em tốt, nó đối với con từ nhỏ cũng rất tốt. Mong là sau này vẫn như thế!

Mẹ ơi! Con đau lắm! Mẹ biết không? Người con yêu là anh ấy! Nhưng từ ngày mai anh ấy đã là chồng người khác, con không còn được anh ấy ôm vào lòng, không còn được hôn lên bờ môi ấy, không còn được anh ấy bảo vệ, chăm sóc như ngày xưa nữa!

"Hoang mang với những nỗi đau đang tuôn trong tim mình

Không bao giờ và không thể

Hãy nói hãy nói với em tất cả chỉ là con ác mộng của những giấc mơ..."

(Ác mộng của những giấc mơ - Đồng Nhì)

Trong đêm tối, cô thấy trái tim mình đang lụi tàn dần.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ác Mộng Cập Bến

Ngày vui của anh ngày một đến gần, nỗi đau trong lòng cô lại càng nhân lên gấp bội. Cô lúc nào cũng cảm khur khur máy điện thoại trong tay, chỉ sợ anh gọi hay nhắn tin mà mình không hay.

Từ Di một mình đi ra quán internet, cô gõ từ khóa "Liễu Y Thần" lên ô tìm kiếm của Google, lập tức có hàng loạt bài báo viết về anh, nhưng một bài báo khiến cô chú ý nhất "Bắt gặp tài tử Liễu Y Thần đưa vợ chưa cưới đi thử váy cưới". Chỉ với một cú click chuột, tấm lưng quen thuộc ấy đã hiện lên trước mắt cô, một tay anh ôm eo Thiên Thiên, còn tay kia cầm túi giúp cô ấy. Từ lúc nào lệ đã rơi đầy mặt Từ Di, nhưng cô vẫn cứ kéo xuống xem hết

bài báo. Ngày mai và ngày kia nữa thôi, là anh đã thuộc về người khác.

Trên đường về nhà, cô mua rất nhiều đồ nhắm và rượu. Hôm nay cô muốn say một chút. Người ta thường mượn giải sầu để tạm quên đi mọi muộn phiền, mọi lo toan bộn bề trong cuộc sống.

"Tử Di, em nhìn xem, chiếc váy đó thật đẹp! Nếu mặc nó lên người em, nhất định sẽ càng lộng lẫy hơn nữa."

"Đề anh bảo vệ em, chăm sóc cho em."

Cô càng uống say, những câu nói của Tử Long càng hiện về mãnh liệt hơn trong kí ức. Chưa bao giờ cô nhớ anh đến thế, càng nhớ lại càng đau. Sao anh có thể đối xử với cô như thế? Cô đã cố quên anh rồi cơ mà? Tại sao lại đến gieo rắc hi vọng rồi lại bỏ rơi cô cùng với bao nỗi thống khổ tốt cùng. Tình yêu của anh là như thế sao? À không, đã bao giờ anh nói yêu cô đâu? Đã bao giờ nói sẽ cho cô một tình yêu đúng nghĩa đâu? Hay anh chỉ thương hại cô, "bố thí" cho cô một chút tình cảm rồi đến khi đủ rồi, anh mới rời đi?

Đêm ấy khi đã quá say, cô quên cả khóa cửa. Nhưng khi còn sót lại một chút ý thức, cô lại cảm thấy cả cơ thể được bế lên cao rồi có tiếng của nam giới thì thâm vào bên tai "đêm nay em sẽ là của tôi."

Có một số chuyện khi đã được số phận sắp đặt sẵn, con người ta muốn cưỡng lại cũng không được.

Buổi sáng hôm ấy trời mưa tầm tã, sấm sét giạt đùng đùng ngoài khung cửa sổ, Tử Di theo phản xạ cuộn tròn mình trong chăn, nhưng đột nhiên lại lạnh toát sống lưng. Có một người đang nằm cạnh cô!

- Em dậy rồi à?

Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên, nhưng đó lại không phải là giọng nói của anh!

Cô nhắm chặt mắt, tim đập thình thịch, rồi lại nhận ra trên người mình không mặc quần áo! Không, đây không thể là sự thật.

- Haha. Em đã trao cái ngàn vàng cho thằng khốn đấy rồi à? Anh lại đến muộn một bước nữa, nhưng thôi không sao, cơ thể em tuyệt lắm!

Cô chết điếng người, không tin nổi tai mình.

Một bàn tay lạnh toát sờ soạng lên cơ thể cô, Tử Di quay ngoắt người lại, ôm chặt chăn rồi nhảy khỏi giường, gằn giọng nói:

- Đồ đê tiện!

Thiên Long để hai tay ra sau gáy, điệu bộ ung dung, thỏa mãn, nhìn cô cười tít mắt:

- Sao chứ? Không phải em đã tự nguyện trao thân cho tôi đấy ư? Tối qua em nằm im, chẳng có phản kháng gì cả. Em yêu à!

- Anh làm thế mà được à? Anh là người yêu của bạn tôi, tại sao lại mò đến nhà tôi lúc nửa đêm? Lúc ấy tôi đang say, không ý thức được điều gì hết!

Cô phải đi tắm! Phải đi gột rửa thân thể ngay lập tức!

- Kết hôn với tôi.

Tử Di đứng lại, cười khẩy:

- Dựa vào đâu?

Thiên Long giờ điện thoại lên, đập vào mắt cô là hình ảnh cô và anh ta cuộn quít trên giường đêm qua! Rồi kế tiếp là hình ảnh cô và Tử Long ôm nhau trong phòng bếp. Thật khốn nạn!

Cô như điên cuồng lao đến cướp điện thoại của anh ta thì bị anh ta ôm ghì vào lòng. Thiên Long cười lên khoái chí:

- Tôi đã bảo rồi. Em không thoát nổi vòng tay của tôi đâu! Em không biết rằng tôi yêu em đến mức nào ư? Nếu đêm đó không bị thằng khốn kia cản thì tôi đã có được em rồi. Em thấy không, em trao cái ngàn vàng cho nó rồi nó cũng cắt đi lấy người khác mà thôi! Lấy Thiên Thiên, sự nghiệp của nó sẽ càng phát lên nữa, nó có cả danh tiếng, cả tiền tài, vợ đẹp, lại được cả tài sản bên nhà vợ. Ở bên em, nó được gì cơ chứ?

Thiên Long thòm vào má Tử Di rồi nói tiếp:

- Lấy tôi đi, rồi em sẽ được sung sướng. Tôi sẽ giúp em quên đi thằng khốn đấy!

Tử Di ngồi dậy từ lòng Thiên Long, khuôn mặt vẫn còn vương chút nước mắt, cô cứ thế mà bước ra khỏi phòng...

Ừ đứng rồi, cô chả có gì trong tay cả...

Sự thật luôn tàn khốc như thế, con người ta ai cũng mong muốn dành cho bản thân những gì tốt đẹp nhất mà quên đi những giá trị đích thực của cuộc

sống. Tình yêu cuối cùng cũng thua vật chất, tiền tài, danh vọng.

"Điều ước mong manh, luôn có anh

Dang cánh tay chờ che muôn đời

Người là thiên sứ sẽ áp ôm tình mình mãi thôi..."

(Đồng thoại - Đồng Nhì)

Cô khẽ lầm nhảm bài hát, rồi lại bật khóc nức nở.

- Di yêu dấu! Xem tao mang đến cho mày thứ gì này! - Giọng Hà Khanh lạnh lạnh ngoài phòng khách.

Từ Di giật mình, sao cô ấy lại đến đây giờ này?

- Không, không được, không được vào đây! - Từ Di hét lên đau khổ.

Thế nhưng đã quá muộn rồi, Hà Khanh chạy thẳng vào phòng ngủ của Từ Di và thấy Thiên Long nằm "trần như nhộng" trên giường. Đúng lúc Từ Di vừa chạy vào, trên người cô quần một cái khăn tắm, càng khiến trong lòng Hà Khanh dấy lên sự chua xót tột cùng.

- Bốp!

Khanh tát cô một cái đau điếng người, Thiên Long từ trên giường bật dậy ôm lấy Từ Di, trừng mắt lên với Hà Khanh:

- Em làm gì đây! Sao lại đánh cô ấy!

- Anh! - Hà Khanh đau khổ thét lên. - Anh có biết mình đang làm gì không? Sao anh đến với em rồi còn qua lại với nó? Anh muốn em hỏi địa chỉ nhà nó để làm cái chuyện dâm tiện này phải không? Con tiện nữ, tao phải đánh chết mày! - Hà Khanh không kìm chế được định lao vào đánh Từ Di nhưng Thiên Long đã can cô lại.

- Không, Khanh, mày phải nghe tao nói. Hắn ta đã lợi dụng lúc tao say rượu, tao không biết gì...

- Mày im đi! Quan hệ giữa hai người chẳng lẽ tao không biết ư! Mày thấy tao ở bên anh ấy hạnh phúc nên muốn quay lại với anh ấy phải không? Bạn trai mày đâu? Hay đây là ngôi nhà Thiên Long thuê để hai người tiện qua lại với nhau?

- Đúng rồi. Tháng sau tôi và cô ấy sẽ kết hôn.

Hà Khanh ngưng làm loạn, nhìn Thiên Long chằm chằm:

- Anh đến bên tôi chỉ để thăm dò tình hình của cô ta, có cơ hội sẽ quay trở lại với cô ta phải không? Yêu nhau lâu như thế rồi không bao giờ dấn động đến chuyện lấy tôi, thì ra là trong lòng còn có con cầu nữ kia nữa!

- Không, Khanh, không phải. Tao không yêu anh ta. - Từ Di giãy dụa trong vòng tay Thiên Long, nhưng anh ta khỏe quá cô không cách nào thoát được.

- Cô về đi, chúng ta chia tay. - Thiên Long buông lời dứt khoát.

- Được. Được lắm! Từ Di! Mày không xong với tao đâu! - Nói rồi Hà Khanh quay người đau khổ chạy ra ngoài.

Lúc bấy giờ Thiên Long mới buông Từ Di ra, cô khụy xuống sàn nhà, khó khăn nói:

- Xin anh, buông tha cho tôi...

- Buông tha cho em? Không được. Em phải là người đàn bà của tôi. Tôi đã nói rồi, tôi thích thứ gì thì phải có bằng được thứ ấy!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngày Cưới Của Anh

Tối trước ngày đám cưới của anh diễn ra, Thiên Long lại đến tìm cô, lúc này cô đang ngồi ăn cơm trong phòng bếp, khuôn mặt thần thờ, đôi mắt buồn rầu nhìn xa xăm.

- Em sao thế? Ăn cơm không ngon miệng à? Để anh đưa em đi ăn nhé, tháng sau mình làm đám cưới, với bộ dạng như thế này em sẽ không thể làm cô dâu xinh đẹp được!

Cô vẫn không để ý đến lời Thiên Long nói, một miếng thức ăn cho vào miệng, nhai một cách rệu rã. Thiên Long kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, anh đưa tay bóp nhẹ cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình:

- Em tỏ thái độ thế nào với tôi cũng được, miễn là ngày cưới của chúng ta em không được bỏ trốn, nếu bỏ trốn, em biết hậu quả sẽ ra sao rồi đó! - Thiên Long tựa người vào ghế, ung dung nhìn cô nói tiếp: - Em thích tiêu đề bài báo là "Người tình bí ẩn của nam ca sĩ Liễu Y Thần" hay "Nam ca sĩ Liễu Y Thần lén lút vụng trộm sau lưng vợ"?

Lúc này trên gương mặt thất thần của cô mới có phản ứng, lông mày cô nhăn lại, đôi môi run rẩy, khóe mắt đỏ hoe. Cô đang thực sự đau đớn. Sự nghiệp của anh không thể vì cô mà bị hủy hoại, danh vọng, tiếng tăm anh gây dựng bao nhiêu năm không thể vì cô mà sụp đổ trong phút chốc. Tuyệt đối không được làm liên lụy đến anh, anh là người cô yêu thương và trân trọng nhất. Nếu anh có mệnh hệ gì cô sẽ không sống nổi. Từ Di gật gật đầu trong vô thức:

- Tôi... tôi sẽ không bỏ trốn. Anh yên tâm.

Thiên Long cười hài lòng, vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô rồi kéo cô vào lòng, thom nhẹ lên má cô một cái. Anh chàng rất sung sướng với những gì mình đã làm, từ việc diễn kịch với Hà Khanh sao cho thật đạt và kìm nén cảm xúc trước mặt Từ Di bao nhiêu lần, giờ đây, anh đã có được điều mình muốn. Nhưng có lẽ anh ta sẽ mãi mãi không hiểu, tình yêu đẹp nhất là khi đến từ hai phía, còn không ở bên nhau chỉ là sự đồng ý về mặt ý thức - chẳng hề tồn tại một thứ gọi là tình cảm. Anh ta trôi buộc cô bên cạnh hoàn toàn vô nghĩa, suốt đời này có lẽ cô chỉ sống như một cái xác không hồn, bên cạnh người mình không yêu.

- Tôi để váy của em ở trong phòng khách, sáng mai tám giờ tôi qua đón em đi dự lễ cưới của Liễu Y Thần. Mời tôi và người thương đi, tất nhiên là phải đi cùng em rồi.

Từ Di đang tự hỏi: Tại sao Tú Long lại mời anh ta?

Rồi Thiên Long như đoán được tâm tư của cô, tự động trả lời:

- À, bố Thiên Thiên là đối tác làm ăn quan trọng với anh, mời anh là điều đương nhiên. Sáng mai cứ thế nhé. Giờ anh có việc phải đi rồi.

Thiên Long thom vội lên trán Từ Di một cái rồi rời đi, hết như người chồng đang âu yếm vợ yêu của mình trước khi đi làm vậy.

Từ Di cầm lấy chiếc váy đất tiền ướm thử lên người, nó có màu xanh nhạt, ngắn đến đầu gối, thân váy được thêu tỉ mỉ những cái hoa lưu ly, cô sững sờ, rơi nước mắt. Chiếc váy rất vừa với cô, anh ta chọn kích cỡ rất chuẩn. Nhưng sao cô thấy buồn, thấy tâm trạng rã rời. Lần đầu tiên được mua quần áo mới - với một đứa trẻ nghèo khổ như cô mà cô lại không vui.

"Ngày một người nào đó trên thế gian này đám cưới

Có một người từ chối thức dậy trong bình minh... "

Cô không đặt chuông báo thức, cô cố tình ngủ để muộn giờ nhưng Thiên Long đã liệu trước được việc ấy, anh ta đến lúc sáu giờ sáng, khi sương sớm vẫn còn đọng lại trên lá cây lưu ly ngoài khung cửa sổ. Anh ta đem cô đến một salon làm tóc rồi trang điểm, trông cô không khác gì một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Mái tóc dài được vấn cao lên trên đỉnh đầu, lộ ra cái cổ trắng ngần vô cùng quyến rũ, đôi môi mọng đỏ, đôi mắt đượm buồn được che giấu dưới làn mi cong vút, chiếc váy với đường may tỉ mỉ và tinh xảo ôm trọn lấy thân hình tuyệt mỹ của cô, khi cô bước ra, ai ai cũng phải có mở to mắt mà ngắm nhìn.

- Xem kia, họ thật đẹp đôi!

- Anh chàng kia cũng thật bảnh quá đi, cô ấy thật hạnh phúc khi có bạn trai như thế!

- Cô ấy là ai vậy? Lần đầu tiên tôi thấy người đẹp như thế! Chỉ cần một trang điểm nhẹ một chút là vượt trội hơn khối người trang điểm đậm!

Thiên Long ôm lấy eo cô, thì thầm:

- Hôm nay không khéo em đẹp hơn cô dâu mất thôi. Cô dâu của anh.

Từ Di sai từng bước đi ra ngoài, mỗi bước đi của cô đều có người dõi theo. Họ đâu có biết bên trong vẻ lộng lẫy ấy là một trái tim hoàn toàn vỡ nát. Cô ăn diện đẹp ngăn này là để đi dự đám cưới người mình yêu tha thiết.

Lễ cưới được tổ chức tại một nơi sang trọng bậc nhất tại thành phố Bạch Lãng. Dĩ nhiên nhưng người được mời đến đây đều là người có máu mặt trong giới thượng lưu. Tuy nhiên tất cả các phóng viên đều bị vệ sĩ chặn ở tất cả các phía, không cho vào trong.

Thiên Long xuống xe mở cửa cho Thiên Di, anh và cô khoác tay nhau thân mật đi vào nơi tổ chức lễ cưới. Lúc này lễ cưới vẫn chưa được bắt đầu, cô dâu chú rể chưa thấy xuất hiện, chỉ thấy khách mời đến mỗi lúc một nhiều.

- Hừm, lại phải đợi à? Họ có biết anh bỏ bao nhiêu công việc để đến đây không, nếu hán ta không liên quan tới em thì còn lâu anh mới đến. - Thiên Long lẩm bẩm.

À đây rồi, anh chàng MC đã bắt đầu lên tiếng.

Khi ấy tất cả các khách quan trong hội trường đang chuyện trò đều im lặng, dời mắt ra hướng cửa chính... Chỉ một vài giây sau chú rể xuất hiện, một dáng người cao ngao lạnh lùng bước thẳng vào lễ đường, dẫm lên tấm thảm đỏ tiến đến nơi tiến hành lễ cưới.

Trái tim cô đập nhanh hơn bình thường, dường như đập cùng với bước chân anh. Anh sắp là của người khác, không còn là của riêng cô.

Cô chợt sờ lên chiếc vòng ở cổ, nơi đó có chiếc nhẫn ngọc mà hồi còn thơ bé anh tặng cô, anh nói đây là nhẫn của mẹ anh để lại, cô tuyệt đối không được làm mất! Thế nhưng nó đâu rồi? Không thể, nó không thể mất. Cô buông tay Thiên Long và bắt đầu đi tìm vòng. Khi cô đang tiến vào lễ đường thì ánh mắt cô dồn hết sự chú ý vào một người phụ nữ ngồi ở sân vườn bên ngoài, bà ta đang đùa giỡn với con chó Pitbull. Mọi người có biết bà ta đang làm gì không? Bà ta lắc lư chiếc vòng có xâu chiếc nhẫn ngọc của cô trước mặt con chó, khi lắc lư chán rồi bà ta lại tung chiếc vòng lên cao cho con chó bắt!

Trời ạ, không thể, sao loại chó hung dữ đó lại có mặt ở đây? Với lại nếu bà ta tung như thế nó sao có thể bắt được, cái nhẫn sẽ vỡ mất! Cô liều mạng lao đến túm lấy chiếc vòng, mặc kệ con chó được mệnh danh là sát thủ máu lạnh.

Khi chiếc vòng nằm trọn trong lòng bàn tay, cô nở một nụ cười nhẹ nhõm, bất kể việc gì khủng khiếp sẽ xảy ra với chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Làm Thế Nào Để Quên Một Người?

“Sao không thể nói ra một câu rằng anh đã hết yêu em?”

Ngày mưa gió Từ Di ngồi trong nhà thẫn thờ nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Bầu trời u ám kèm theo gió mạnh thổi những hạt mưa tạt vào người, cô không tránh né mà cứ ngồi ngẩn ra đó. Thiên Long liền chạy ra đóng sập cửa sổ lại rồi hơi bực tức:

- Em có bị hâm không? Em còn tiếc nuối gì kẻ đã ruồng bỏ em như thế? Em định đau khổ như vậy đến bao giờ, định hành hạ bản thân đến bao giờ?

Anh đau xót cầm lấy cánh tay bị con chó Pitbull cắn nát của cô, máu đã thấm đẫm băng gạc, dấy ra cả nền vấy trắng muốt, đôi mắt cô vẫn lạnh tanh không chút cảm xúc, vì ai cô thành ra thế này?

Ai đã nói sẽ bảo vệ cô cả đời?

Ai đã nói sẽ ở cạnh không bao giờ rời xa?

Lời nói gió bay, hứa hẹn làm gì để rồi cho nhau muôn phần đau khổ.

Cô cười, nước mắt rí ra từ kẽ mắt, từng giọt, từng giọt chảy xuống cánh tay quấn băng gạc, nước mắt hòa lẫn màu máu... Từ Long, em biết nước mắt có màu gì rồi, đó là màu của máu, màu của nỗi đau.

Từ nay về sau, Từ Di và anh hãy coi nhau như người xa lạ, đời này kiếp này Từ Di chúc anh hạnh phúc. Đoạn đường về sau anh đi sẽ không còn có em nữa.

Cô gạt đi nước mắt, ngoan ngoãn để bác sĩ riêng thay băng gạc đã nhuộm máu, bác sĩ luôn miệng trách cô không nghe lời, để cánh tay bị nhiễm trùng nặng đến mức này. Hôn lễ của cô và Thiên Long cũng vì lý do này mà phải dời sang tháng sau.

Mấy ngày gần đây Thiên Long bận bịu việc ở công ty nên hầu như không để ý đến cô lắm. Bình thường anh hay về ăn trưa với cô nhưng giờ tận tối mịt mới về, phải chăng anh đã chán ngắt cái thái độ thờ ơ của cô dành cho anh? Cô rệu rã nhai cơm, trong lòng không ngừng suy nghĩ về cuộc sống sau này, cô với Thiên Long sẽ chung sống với nhau, cô sẽ sinh con cho anh rồi cả gia đình sẽ bình yên tận hưởng cuộc sống đến cuối đời sao?

Đó thực ra là giấc mơ đẹp đẽ của bao cô gái, nhưng đó với cô đó lại là nỗi thống khổ tột cùng. Kết hôn với một người mình không yêu, khác nào bị giam lỏng trong thứ gọi là ngục thất tình thần.

Cô ngồi vào máy tính, ngón tay không nghe lời lại tìm kiếm từ khóa “Liễu Y Thần”. Một loạt bài báo về anh lại hiện ra nhưng bài báo khiến cô chú ý nhất chính là “Bắt gặp Liễu Y Thần đi tuần trăng mật cùng vợ mới cưới”.

Sao họ lại đi đến nơi hoang vu như vậy nhỉ? Một nơi toàn là rừng núi hoang vu, cô kéo xuống xem thêm chút nữa, trong lòng lại dội lên bao nhiêu cảm xúc. Trong tấm ảnh kia là dòng suối trong vắt có nam thanh nữ tú ngồi tình tứ bên nhau, bàn tay cô gái nắm một bó hoa lưu ly xanh nhạt mỏng manh, còn

chàng trai khê trao lên mái tóc cô gái một nụ hôn âu yếm. . .

Cô đã hiểu vì sao họ đến nơi đây, trên những phiến thạch bên bờ suối, hoa lưu ly mọc đầy hai bên, nghiêng mình soi bóng dưới dòng nước trong vắt. Ôi tuyệt quá! Tại sao cô không hề biết nơi này chứ?

Từ Di lại tò mò tìm kiếm thêm một chút nữa “Hoa lưu ly trong rừng. . .” Cô chưa kịp gõ hết cụm từ thì điều cô cần tìm kiếm đã hiện ra, là anh tự tạo ra khung cảnh lãng mạn nên thơ này tặng cho Thiên Thiên. Ủ, người ta yêu nhau đến thế mà, có thể vì đối phương mà làm tất cả mọi chuyện, mà chỉ là người đứng bỗng từ đâu chạy đến chen chân vào tình yêu của người ta thôi. Đó chính là kết cục dành cho kẻ thứ ba!

Bỗng có tiếng mở cửa, Thiên Long đã về. Cô nhanh tay tắt trang web của Tú Long rồi bình thản ngồi xem tin tức linh tinh.

- Vợ à, anh về rồi đây.

- Anh ăn gì chưa? Em tưởng anh không về nên nấu ít cơm, nếu anh đói em nấu mì cho anh ăn nhé?

- Thôi khỏi. Anh ăn ở ngoài rồi, nay giải quyết công việc xong sớm nên về với vợ.

Thiên Long khê chạm vào cánh tay bị thương của cô rồi hỏi:

- Sao đã dùng máy tính thế này? Không sợ tay bị đau sao?

Cánh tay lúc đánh bàn phím có hơi đau thật nhưng do tò mò về Tú Long quá nên cô quên mất cơn đau, cứ thế mà gõ.

- Em, em không sao, dù sao cũng sắp khỏi rồi!

Thiên Long tựa người vào bàn, nhìn cô đầy soi xét:

- Anh vừa đến gặp Tú Long và giao lại chìa khóa căn nhà đó cho nó rồi.

Cô biết Thiên Long đang để ý đến thái độ của mình nên cố gắng bình tĩnh:

- Vậy à? Cảm ơn anh vì làm việc thay em. Em cũng không muốn gặp lại anh ta nữa.

- Có thật không? Tối nay anh mời vợ chồng nhà nó đến nhà mình ăn tối rồi. Vợ anh không muốn gặp mặt khách thì anh biết làm sao đây?

Bàn tay đang lẩn chuột máy tính của cô bỗng ngừng lại. Đã thế với lòng mình cả đời không gặp lại, cứ sao duyên số cứ đưa đẩy mãi không thôi.

- Thôi không sao, khách của anh thì không có vấn đề gì. – Cô lại nói dối lòng mình.

Chiều đó cô cùng bác giúp việc nấu ăn cặm cụi đến tối mịt mới xong, vừa dọn dẹp thức ăn ra bàn thì cũng vừa lúc khách đến nhà. Bác giúp việc đã thắm mệt nên cô liền chạy ra ngoài mở cửa cho xe của khách vào. Thấy dáng người nhỏ bé của cô xuất hiện trước ánh đèn xe mình, anh không khỏi kinh ngạc. Cô làm gì ở đây?

Thiên Thiên liền cười, giọng nói có đôi phần bồn chột:

- Đúng là loại con gái ham hư vinh, đeo đuổi chồng em không được lại quay về với tình cũ. Thôi cũng được, cô ta yêu ai cũng được, miễn không phải là anh.

- Em nói gì? Anh tưởng Thiên Long yêu cô nào bạn của Từ Di cơ mà?

Thiên Thiên không trả lời, lặng lẽ mở cửa xe bước vào trong nhà trước. Tú Long ngẩn ra một hồi rồi cũng bước ra khỏi xe, vừa lúc đụng trúng Từ Di đang đi vào. Cô giật mình nhẹ một cái, thẳng thốt rồi lí nhí:

- Xin. . . xin lỗi ạ! – Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà cúi đầu xuống đất.

Tìm anh khê nhói một cái, cô lại khách sáo với anh như trước kia rồi. Có lẽ anh đã làm tổn thương cô rất nhiều, có lẽ cô nên quên anh đi thôi.

Tối đó mọi người cùng ngồi vào bàn ăn nói chuyện vô cùng rôm rả, Từ Di chỉ biết ngồi im một góc và ăn cơm. Cô không dám nói gì, cũng như không có gì đóng góp vào câu chuyện của mọi người.

- Mong hai người sẽ tới dự hôn lễ vào tháng tới của chúng tôi.

Khi Tú Long còn đang sửng người ra thì Thiên Thiên đã vui vẻ:

- Được chứ, ngày vui của hai người tất nhiên chúng tôi phải đến rồi, anh nhỉ! – Thiên Thiên huych nhẹ tay Tú Long.

Tú Long chỉ còn biết cười lấy lệ.

Thiên Thiên hướng mặt về phía Tử Di đang ngồi yên một chỗ như một chú mèo ngoan ngoãn:

- Em đã chọn được nơi chụp ảnh cưới, thuê váy cưới chưa? Có gì báo chị, chị cho em địa chỉ uy tín nhé!

- Không cần, mấy việc này vợ tôi không cần động tay vào, cô ấy chỉ việc xuất hiện trong đám cưới thôi là đủ rồi!

Tử Di cười cười dường như ngẫm đồng ý. Như nào cũng được, cô vốn không quan tâm mấy điều này bởi giờ đây trái tim của cô đã chai sạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Con Của Ai?

Đang ngồi ăn cơm bỗng nôn nao trong người, cô liền chạy nhanh vào nhà vệ sinh rồi nôn khan liên tục. Bà giúp việc đi theo thấy thế liền vui mừng hét lên:

- Cậu chủ, cô chủ có tin vui rồi này!

Cô chết sững người, sao có thể dính nhanh như vậy được? Không phải đâu, do cô đang mệt mỏi thôi, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để mang thai mà!

Khi cô bước ra, mọi người đều nhìn cô với ánh mắt đầy hứng khởi, chỉ duy nhất có Tú Long vẫn nhìn cô đầy chất vấn. Sao anh lại nhìn cô như thế? Đáng lẽ anh phải chúc mừng cô, anh phải vui vì mình sắp có cháu trai chứ?

Thiên Long choàng tay ôm cô gái nhỏ vào lòng, sung sướng bật cười:

- Em đúng là không chịu để ý cơ thể mình gì cả, mang thai con của anh mà dám lơ là như vậy à. Phải phạt em mới được!

Cô chỉ biết cúi đầu cười ngượng ngùng, mang thai con của người mình không yêu, nên vui mừng hay đau lòng?

Gần đây cô rất gầy, ngày một xanh xao dù có ăn uống tẩm bổ đến mức nào, thế nhưng bé con trong bụng của cô hấp thu thức ăn từ mẹ rất tốt, bác sĩ còn thăm khám ngạc nhiên rằng thai nhi phát triển vượt xa dự định. Một ngày nọ, Thiên Long và cô từ phòng khám thai về, vừa vào đến nhà anh đã ngồi dài trên ghế và cười, lạ lùng, anh ta bị làm sao vậy?

- Tử Di này, em mang thai được bảy tháng rồi đúng không?

- Vâng... Sao thế ạ?

- Lần đầu anh và em gần gũi với nhau cách đây sáu tháng, nhưng sau đó em vẫn có kinh nguyệt, vậy tại sao cái thai này đã được bảy tháng rồi? Nó là của ai? Thằng Tú Long kia sao?

Cô mở trừng mắt ngạc nhiên nhìn Thiên Long, miệng ấp úng không nói lên lời, cô lắc đầu phủ nhận:

- Anh... em không biết, cũng không để ý, em không nhớ gì hết!

Tử Di định đi về phòng liền bị Thiên Long giữ lại, anh ta xiết chặt cổ tay cô, cô đau lắm nhưng không hề kêu than.

- Em nói đi, vì sao lại lừa dối anh hết lần này đến lần khác! Tình yêu dành cho anh cũng là giả, cái thai trong bụng em cũng không phải là con anh! Tại sao! Em giải thích đi!

Cô khóc, nước mắt từng giọt rơi lã chã... Lúc bấy giờ cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta và ghen ngào:

- Tôi đã nói anh buông tha cho tôi rồi nhưng anh không nghe, bây giờ anh còn oán trách gì tôi? Anh ép tôi lấy anh, tôi đã lấy rồi, còn cái thai, tôi hoàn toàn không biết đó là thai của Tú Long, chuyện này tôi không hề lừa dối anh, chẳng qua là do tôi không để ý thời gian mà thôi!

Thiên Long tuyệt vọng buông cô ra, Tử Di từng bước nặng nề đi về phòng. Thế giới này, còn chỗ nào để cho cô đi không?

Sau khi cô đi khuất, Thiên Long mới rút máy ra và nhắn một tin cho Tú Long “Tao lại thua mày tiếp rồi, thằng khốn.”

Từ hôm ấy Thiên Long lạnh nhạt với cô hẳn, anh không bận tâm cô đi đâu, làm gì, ăn uống thế nào. Hai người chạm mặt nhau cũng không nói với nhau câu nào. Lắm hôm anh say rượu cô đều khệ nệ dìu anh về phòng, rồi ngủ thấy mùi nước hoa nữ trên người anh, còn có cả vết son, mấy sợi tóc dài vương trên cổ áo.

Anh chắc là có thú vui mới rồi, như thế càng tốt, cô không xứng để anh phải đau lòng.

Hơn hai tháng sau cô trở dạ, lúc ấy chỉ có cô và bà giúp việc đỡ đần nhau đi bệnh viện. Bà giúp việc có gọi cho Thiên Long nhưng anh không hề nghe máy. Cô một mình trong phòng đẻ, không có người thân bên cạnh, không có ai để nắm tay cô vượt qua đau đớn... Cô nhớ mẹ đã chết. Mẹ ơi! Con đau quá!

Mấy giờ sau đứa trẻ bé bỏng mới chịu chào đời, cô thở phào nhẹ nhõm, con à, thật xin lỗi còn vì không thể cho con một người bố toàn vẹn. Từ nay về sau mẹ sẽ vừa là mẹ, vừa là bố của con...

Đến tận đêm khuya Thiên Long mới gọi điện hỏi cô đang ở đâu, đêm hôm khuya khoắt không về nhà? Cô mới thều thào đáp đang ở bệnh viện. Nghe tới đây Thiên Long cúp điện thoại. Đêm đó anh cũng không đến bệnh viện thăm cô. Từ Di nắm đứa con gái bé bỏng bên cạnh nở nụ cười hạnh phúc, cô vuốt ve má con rồi thì thầm:

- Mẹ con chỉ là người đẻ thuê thôi, khuôn mặt này, y đúc bố con rồi!

“Tú Long, con giống anh thật đấy, nhưng chắc là anh sẽ không biết được điều này đâu bởi em sẽ không bao giờ đến tìm anh và phá vỡ hạnh phúc của gia đình anh. Em nghe nói chị Thiên Thiên cũng đã sinh con rồi, sinh đôi hai bé trai. Hai bé mà giống anh chắc đẹp trai lắm, tương lai lại cướp mất trái tim của bao cô gái rồi đây!” Cô viết lại tâm sự của mình vào trong phần ghi chú của điện thoại.

Từ bệnh viện trở về nhà, đứng ngoài cổng nhìn vào trong nhà cô đã thấy bóng một người phụ nữ trẻ đang ngồi trên ghế sofa. Cô ấy là ai nhỉ? Khi cô bế bé con vào trong nhà đã thấy Thiên Long bước ra, trên tay cầm một tờ giấy, anh ta bảo cô ngồi xuống ghế, cô liền đưa bé con cho bà giúp việc rồi ngồi xuống nhìn tờ giấy trên mặt bàn.

- Đây là giấy li hôn. Kí đi. – Thiên Long lạnh lùng.

Cô hơi bất ngờ, mọi chuyện dễ dàng như vậy sao? Trước kia anh ta đã chèn ép cô thế nào? Sao giờ đây lại kết thúc nhanh thế?

- Anh ấy sẽ lấy tôi, cô mau kí đi để chúng tôi kết hôn với nhau. - Cô gái trẻ kia lên tiếng.

Từ Di nhanh chóng cầm chiếc bút trên bàn rồi kí vào giấy li hôn. Cô rời khỏi căn nhà này vào lúc chiều tà trong tay không có một xu nào, bà giúp việc tốt bụng liền nhét vào tay cô một số tiền lớn. Cô từ chối, nhưng bà vẫn nhất quyết bắt cô cầm.

- Tôi cho đứa bé chứ có cho cô đâu, cô cầm lấy thuê nhà rồi mua đồ ăn tẩm bổ để có sữa cho bé uống!

Bất đắc dĩ cô phải cầm lấy tiền, khi quay lưng đi cô còn nghe thấy tiếng bà đầy thương xót:

- Mới sinh một hai ngày đã không có chỗ nương thân. Tội nghiệp!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ai Nói Sẽ Yêu Thương, Đùm Bọc Cô Cả Đời?

Từ Di tìm một nơi để trọ qua đêm, phải đợi cho bé cứng cáp đã rồi mới đi nơi khác để sống được. Nghĩ vậy cô liền cắn răng thuê một chiếc taxi đi để tránh khỏi bụi ngoài đường làm ảnh hưởng đến bé.

Cô vẫn là một cô gái trẻ, vô cùng vụng về và non nớt trong việc chăm con. Việc mua tã, bím, sữa và quần áo cho con khiến số tiền cô mang theo bị hụt đi một cách nhanh chóng, cô hoang mang không biết cầu cứu ai. Bà mẹ nuôi Tuyết Liên ở nhà ư? Bà sẽ hỏi cái thai đó là của ai? Rồi cô sẽ trả lời ra sao? Của Thiên Long thì chắc chắn bà sẽ làm âm lên rằng anh ta là một kẻ vô trách nhiệm, còn của Tú Long? Chắc chắn mọi việc sẽ rắc rối hơn nữa...

Từ nhỏ cô đã quen sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt thế nhưng đó chỉ là với bản thân cô thôi. Còn đứa nhỏ này, làm thế nào để cô có thể nuôi nấng được nó lên người chỉ với hai bàn tay trắng chứ?

Đêm đêm, đứa trẻ vẫn hay khóc ré lên vì đói, cô không đủ sữa để cho bé bú. Số tiền cô mang theo chỉ đủ trả tiền nhà và mua đồ ăn trong vài ngày tới, cô chỉ dám ăn dè chừng chứ không dám mua đồ ăn đắt đỏ.

Ngày hôm ấy bà Tuyết Liên gọi điện lên hỏi thăm cô:

- Mẹ sắp lên đó thăm thằng Tú Long, con có ở gần nó không để mẹ qua thăm con luôn một thể? Bà già này cần cỗi lắm rồi, không dám đi đâu xa.

Cô hoảng hồn:

- Không mẹ ơi, con không gần anh ấy đâu. Mẹ đừng qua chỗ con kéo mết!

- Ở con bé này, sao tự dung lại lớn tiếng với mẹ như thế. Cũng một năm rồi mẹ cũng chưa nhìn thấy mặt con, không nhớ bà già đau khổ này hay sao?

- Mẹ ơi, khi nào con sẽ về thăm mẹ sau nhé! Bây giờ con bận quá không về với mẹ được. – Nói rồi cô vội vàng cúp máy.

Tại sao giờ cô lại khốn khổ như thế này? Mẹ nuôi cho tiền ăn học nhưng lại không tu chí học hành mà vương vào mấy chuyện tình cảm rắc rối, để rồi bây giờ để bản thân lâm vào tình cảnh đáng thương dường này.

Cô vuốt ve má bé con, trong lòng trỗi dậy một cảm xúc yêu thương vô bờ bến:

- Mẹ không hối hận vì đã sinh con ra, con là thiên thần mà ông trời gửi xuống để cứu vớt cuộc đời cô đơn của mẹ. Từ bây giờ đến chết, mẹ sẽ chỉ có mình con mà thôi.

Khi nghe tin Từ Di đã hạ sinh đứa con đầu lòng của Thiên Long, trong lòng Tú Long lạnh ngắt. Anh hiểu, giữa cô và anh đã đứt gánh từ lâu rồi, chỉ có anh vẫn ngây ngô cho rằng tất cả chỉ là thử thách tình yêu giữa hai người.

Thiên Thiên cũng thôi không hành hạ anh về chuyện anh và Từ Di nữa, cô ấy chuyên tâm vào việc nuôi con cái, tạo dựng một gia đình hạnh phúc mà ai cũng hằng ao ước. Từ lâu Tú Long cũng dừng lại việc ca hát, tiếp nhận việc quản lý công ty của ông nội, cuộc sống bận rộn cứ thế trôi qua. Một đêm anh mơ thấy ác mộng, anh mơ thấy Từ Di cầu cứu anh, mơ thấy thân thể yếu ớt của cô đang hấp hối nằm giữa vũng máu, anh bật dậy và nhìn thấy Thiên Thiên đang ngủ ngon lành. Không thể, cô ấy không thể gặp chuyện gì! Thiên Long yêu cô ấy như vậy, tất nhiên cô ấy sẽ sống rất hạnh phúc!

Tú Long cứ thế thức trắng đêm, trong lòng nóng như lửa đốt.

Sáng sớm hôm sau anh tạt qua nhà Thiên Long, ngôi biệt thự sang chảnh nằm im lìm trong sương sớm pha chút lạnh lẽo cùng cô độc.

Anh bấm chuông, một lát sau bà giúp việc mới chạy ra mở cổng, khuôn mặt bà còn ngái ngủ, nhìn thấy anh còn chưa định hình được là ai.

- Bác cho cháu gặp vợ Thiên Long một chút được không ạ?

- Cô chủ á? Chờ chút tôi đi gọi cô ấy ngay đây!

Năm phút sau một dáng hình thướt tha cùng bộ váy ngủ mỏng tanh bước đến trước mặt anh. Cô ấy như hét lên khi nhìn thấy thân tượng của mình trước mặt, thậm chí anh ấy còn tìm mình!

Anh mới ngó người, một dự cảm không lành ập đến. Đây là vợ Thiên Long, thế còn Từ Di, Từ Di đâu??

Tú Long không màng đến hình tượng, đẩy vợ Thiên Long sang một bên và chạy xộc vào phòng ngủ của Thiên Long, nhớ lại năm ấy anh cũng xông vào phòng ngủ của người khác tìm cô thế này. Cô gái nhỏ luôn làm anh lo lắng, khiến anh luôn phải chạy khắp nơi để kiếm tìm.

Anh túm cổ áo Thiên Long dậy, vội vã hét thẳng vào mặt anh ta:

- Từ Di! Em gái tôi đang ở đâu?

Thiên Long nhanh chóng định hình được mọi chuyện, túm tay Thiên Long ra khỏi cổ áo mình rồi cười cười:

- Đứa con gái dâm dăng đó tôi đã vứt đi lâu rồi, anh còn muốn lượm về cơ à? Dừng hàng đã qua tay quả thực không được đảm bảo cho lắm!

- Thằng khốn! Sao mày dám nói cô ấy như thế! Cô ấy đâu rồi?

- Nó mang thai đứa con của bạn tôi chứ không phải tôi, anh nói xem tôi có nên ly hôn rồi tống cổ loại người đó ra khỏi nhà tôi không? Còn việc hiện giờ cô ta ở đâu, tôi thực sự không biết.

Tú Long nhìn Thiên Long trân trân, Thiên Long cười phá lên:

- Không phải con anh đâu, đừng lo, nếu phải thì chẳng phải cô ta đã đến tìm anh rồi sao? Đằng này lại đi dây dưa với một thằng con trai khác không phải chồng mình, thật trơ trẽn!

Từ Di. Tại sao lại như thế hả em? Tại sao lại tự tay phá vỡ hạnh phúc của bản thân như vậy? Giờ đây đến cả anh cũng không thể cứu nổi em nữa rồi! Anh không ngờ cô gái anh yêu say đắm lại làm anh thất vọng dường này!

Tú Long lên xe đến công ty, có lẽ từ nay mọi chuyện liên quan đến Từ Di anh không cần quan tâm nữa!

Cuộc đời này ngoài mẹ ra, cô những tưởng anh sẽ là người hiểu mình nhất, nhưng thực ra tất cả chỉ là tưởng tượng mà thôi. Anh không tin cô, không hiểu cô, cô có giải thích cũng bằng thừa. Từ Di à! Tình yêu này nên chôn vào dĩ vãng đi thôi!

Mấy năm qua cô đã tự mình bươn chải để nuôi nấng đứa con gái bé bỏng, không công việc nặng nề nào không qua tay cô. Bằng tình yêu vĩ đại của người mẹ, cô đã vượt qua tất cả thế nhưng cuộc sống chỉ dễ thở hơn một chút.

Bé con của cô năm nay đã được sáu tuổi, càng lớn con bé càng giống Tú Long như hai giọt nước. Hàng xóm quanh phòng trọ của cô ai cũng trầm trồ, tò mò về nhan sắc của bố Mặc Lan – con gái cô. Những lúc như thế cô thường xoa đầu con gái mình và nói với họ:

- Bố cháu đi làm xa mấy năm nay, chưa thể về thăm cháu được! Mẹ con cháu cũng nhớ bố lắm nhưng không cách nào gặp được. Mặc Lan nhỉ?

Có lần con gái cô đi học về, hỏi cô một câu ngây ngô:

- Mẹ ơi! Tên của con ý nghĩa là gì ạ? Hôm nay cô giáo cho các bạn trong lớp tự giới thiệu về bản thân và bài tập về nhà là tìm hiểu ý nghĩa tên của mình. Mẹ nói cho con biết đi!

- Mặc Lan là tên một loài hoa lan, loài hoa này vừa đẹp vừa kiên cường, hoa nở được rất lâu, có khi nở đến nửa tháng và trong lúc hoa nở nếu có quên không tưới nước, hoa cũng không tàn. Mẹ muốn sau này con cũng sống rực rỡ và kiên cường như vậy!

Mặc Lan vỗ tay, cười tít mắt và khen mẹ đặt cho mình cái tên thật có ý nghĩa, nhất định cô và các bạn sẽ trầm trồ!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Ngày hôm sau bé con lại về nhà với một khuôn mặt rạng rỡ:

- Mẹ ơi, hôm nay cô xếp chỗ cho con ngồi cạnh một bạn đẹp trai lắm! Cô nói chúng con giống nhau như sinh đôi vậy, còn hỏi chúng con có cùng cha mẹ không cơ! Haha sao cô lại hỏi buồn cười như vậy chứ?

Cô vui vẻ đáp lại câu chuyện của con:

- Bạn trai ấy tên là gì thế?

- Vũ Vũ ạ!

Không, không thể có chuyện trùng hợp như vậy được! Hai đứa trẻ giống nhau, còn bé trai kia lại tên là Vũ Vũ – cái tên mà Tú Long định đặt cho con trai mình sau này, trước đây anh đã thử thi với cô điều ấy. Sáu năm nay cô chưa hề rời khỏi thành phố này vậy mà nhìn thấy anh một lần còn khó hơn lên trời, làm gì có chuyện con gái cô học cùng lớp với con trai anh được chứ? Hơn nữa con trai anh phải học tại một trường tiểu học dành cho con nhà giàu sang trọng bậc nhất thành phố chứ không phải trường tiểu học không có chút tăm tiếng này.

Vì không có tiền mua quần áo mới cho con đi học, cô đành lôi chiếc váy có họa tiết hoa lưu ly mà năm ấy Thiên Long mua cho cô để may một chiếc áo khác. Cô ngồi cặm cụi cả tối bên cạnh con bé để khâu áo, Mặc Lan thấy mẹ cắt tan nát cái váy đẹp để ấy ra để may áo thì cũng tiếc lắm, bèn kêu lên:

- Váy này mẹ mua lúc nào thế, sao con không thấy? Sao mẹ không để đó khi nào con lớn để dành cho con mặc. Váy đẹp như này mà mẹ lại cắt đi.

- Con gái ngoan, khi nào con lớn mẹ sẽ mua cho con cái khác, còn bây giờ để mẹ khâu cho con một cái áo mới.

Con bé tò mò về những bông hoa xanh mông manh trên váy, cô nói đó là một loài hoa mà cô thích nhất, cũng đã lâu rồi cô chưa nhìn thấy hoa này nên rất nhớ. Khi nói trên mắt cô ươn ướt, có chút cay cay nơi sống mũi. Cô muốn kể cho con bé nghe rằng tuổi thơ của cô đã từng rất đẹp để vì sự xuất hiện của một người nhưng cũng vì người đó mà lại tàn theo tháng năm. Khi cô khâu xong chiếc áo thì Mặc Lan đã ngoan ngoãn ngủ gục trên đùi cô tự lúc nào, cô đặt con bé nằm ngay ngắn lại trên gối rồi nằm xuống cạnh nó. Từ Di đưa tay vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt con gái mình, rồi từ hai khóe mắt tràn ra hai dòng lệ dài. Tú Long, sao em lại nhớ anh đến dường này?

Đã sáu năm, sáu năm rồi đây anh có biết hay không?

Còn em, em đã tự nhủ rằng sẽ buông bỏ tình cảm của mình thế nhưng tại sao vẫn yêu anh nhiều đến như vậy? Em nhớ bóng hình ấy, khuôn mặt ấy, giọng nói ấy, nhớ vòng tay vững chãi của anh khi ôm em vào lòng. Nhớ chàng trai năm ấy đã từng bảo vệ cho em, vậy mà nay còn đâu...

Cô cứ tự nhớ lại mọi điều trong quá khứ rồi khóc đến thấm mệt. Con người, sợ nhất vẫn là ký ức.

Sáng hôm sau cô đưa Mặc Lan đi học rồi nhắc nhở con bé:

- Nay mẹ sẽ đi làm về muộn, con nhớ đợi mẹ ở cổng trường một chút, không được chạy linh tinh nghe chưa?

Từ Di xin được việc làm ở một công ty may mặc, hôm nay phải làm tăng ca để hoàn thành tiến độ mà sếp đã đặt ra nên cô sẽ phải về muộn hơn so với bình thường.

Mặc Lan tan học lúc bốn giờ chiều vậy mà đến sáu giờ tối cô mới đến đón con bé được. Trên chiếc xe đạp đã tróc sơn và xuống cấp, cô đạp thật nhanh đến cổng trường và tìm kiếm con bé.

Cổng trường vắng tanh.

Không một bóng người.

Cô như điên dại tìm con bé trong sân trường, rồi hỏi mọi người xung quanh xem có thấy con bé không? Nhưng tuyệt nhiên không ai thấy nó...

Hay là con bé đã đi bộ về nhà? Thế rồi cô lại phóng xe về nhà thật nhanh, nhưng điều cô hy vọng lại không xảy ra. Trời ơi! Cô kêu lên đau đớn.

Từng khắc trôi qua như cực hình đối với một người làm mẹ như cô, Mặc Lan à? Về với mẹ đi con!

Khoảng tám giờ tối, một chiếc xe sang trọng đỗ trước cổng nhà cô. Từ Di đang ngồi trước hiên nhà đợi điện thoại của cảnh sát khu vực thì nghe thấy tiếng Mặc Lan riu rít ngoài cổng. Cô vùng dậy nhanh như chớp, mở cổng ra thì thấy con bé đang cúi đầu chào một người phụ nữ.

Từ Di neho mắt để nhìn kĩ hơn, người phụ nữ đó là Thiên Thiên.

- Hóa ra cô là mẹ đứa bé đáng yêu này? Thật không ngờ đấy! Giống Tú Long như đúc!

Lúc này Từ Di mới giật mình bảo Mặc Lan đi vào trong nhà, lát sẽ hỏi tội con bé sau.

Thiên Thiên dựa người vào xe, tay châm một điếu thuốc rít nhẹ, một làn khói mỏng manh lan tỏa ra không trung. Từ Di khó chịu:

- Cô còn muốn nói gì với tôi sao? Mấy năm nay tôi sống không động đến ai cả, mong cô để yên cho hai mẹ con tôi!

- Cô tưởng như thế là hay sao? Con bé đó là con của cô với anh Tú Long, cô định giấu điều này đến bao giờ? Nói với Thiên Long giữ bí mật giúp cô sao? Vô ích thôi, anh ta nói hết cho tôi rồi!

Từ Di loạng choạng dựa vào bức tường phía sau lưng, anh ta đúng là một thằng khốn!

- Tôi cứ tưởng Tú Long yêu cô đến mức nào, hóa ra cũng chỉ ít ỏi như vậy. Thiên Long nói cô lăng loàn quan hệ với thằng đàn ông khác, Tú Long cũng tin rồi về tiêu hủy đi toàn bộ những đồ vật liên quan đến cô, bao gồm cả vườn hoa lưu ly đang độ ra hoa ở quê nhà.

Cô không dám thờ ơ, sợ hơi thở của mình sẽ nghe nhầm từ nào đó từ miệng Thiên Thiên. Không từ ngữ nào có thể miêu tả nỗi sự đau đớn đang lan tỏa trong trái tim Từ Di khi đó. Phải rồi, không yêu, không thương, sao có thể tin chứ?

- Tôi hứa sẽ không để cho Tú Long biết được chuyện này. Thế nên câu chuyện giữa tôi và cô kết thúc ở đây được rồi chứ? – Từ Di mệt mỏi nói.

- Haha! Sao tôi có thể chấp nhận được chuyện một đứa con riêng của chồng học cùng con mình rồi lại còn có khuôn mặt y đúc chồng mình được chứ? Tôi chỉ muốn bóp cổ con bé kia mà thôi! – Thiên Thiên gằn giọng nói.

Từ Di lắc đầu, nhìn Thiên Thiên bằng ánh mắt dè phòng:

- Bước qua xác tôi đã!

- Xác cô ư? Một cái xác dơ bẩn! – Thiên Thiên ngửa mặt lên trời và cười lớn. – Cô có biết mỗi lần tôi nhắc đến tên cô, anh Tú Long đều chán ngấy đến mức nào không? Anh ấy mất niềm tin vào cô rồi! Cho nên cô hãy cùng đứa con hoang kia cút đi khỏi đây thật xa!

Từ Di quả thực cảm thấy rất buồn cười. Đứa con này là con giữa cô và anh. Cô không hề có quan hệ bất chính với người đàn ông nào khác. Vậy mà miệng thiên hạ lại biến hóa con người cô thành một người phụ nữ tồi tệ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Vào trong nhà thấy Mặc Lan cúi đầu cúi lồi ngồi trên ghế, con tức giận trong lòng cô cũng không dượng đi phản nào, giờ cô phải quát mắng, đánh đập nó cho người con giận ư? Cô không thể làm thế được, con đau một, cô đau mười. Cô chỉ nén giận, dịu giọng hỏi con bé:

- Tại sao con lại đi theo người lạ, mẹ đã dặn con thế nào?

- Không mẹ ơi! Đó là mẹ bạn Vũ Vũ mà, nay con hỏi bạn ấy biết hoa trên áo con mọc ở đâu không để hái về cho mẹ, thì bạn ấy nói rằng vườn nhà bạn ấy trồng rất nhiều loài hoa này. Con chỉ muốn làm mẹ vui chút thôi, thế mà lại làm mẹ giận rồi!

Bàn tay nhỏ bé của Mặc Lan nắm chặt một đóa lưu ly nhỏ, những đốm hoa nhỏ đang dần héo rũ, cánh hoa bay lả tả xung quanh chỗ Mặc Lan ngồi. Từ Di đau lòng, ôm chăm lấy con bé rồi lặng lẽ rơi nước mắt. Chắc cả cuộc đời này, cô mỗi con gái là thương mẹ nhất thôi.

Thế nhưng, ở nhà Tú Long vẫn trồng hoa lưu ly ư? Hay là do Thiên Thiên từng thích loài hoa đó nên anh mới trồng, chứ những điều liên quan tới cô, chẳng phải anh điều tiêu hủy hết rồi hay sao?

Thôi nào, tất cả những gì không liên quan tới cuộc sống của cô đều không quan trọng nữa, bây giờ cô chỉ được sống vì con gái và bản thân mình thôi.

- Con gái ngoan, từ lần sau con không được tới nhà bạn Vũ Vũ nữa nghe chưa? Cũng không được gặp phụ huynh của bạn ấy! Mai mẹ sẽ nhờ cô giáo chuyển chỗ cho con.

Con bé bất mãn, định nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc của cô nên lại thôi. Cô không muốn con buồn nhưng không thể làm khác, tất cả chỉ vì sự an toàn của Mặc Lan.

Ngày mai, ngày kia nữa liệu hai mẹ con họ có được bình yên hay không khi Thiên Thiên đã phát hiện ra sự thật? Cô sẽ phải làm gì để bảo vệ đứa con bé bỏng này đây? Đến gặp Tú Long ư? Anh ấy không tin cô, không đứng về phía cô, bảo vệ cô, vậy thì còn lý do gì để cô cầu xin anh cứu giúp hai mẹ con cô đây?

Hôm nay cô tan làm sớm nên đến đón Mặc Lan sớm hơn mọi lần. Cổng trường đông nghẹt khi mọi người cứ đổ dồn vào trong để tìm con mình, cô cùng chiếc xe còi cộc bị ép sát về phía tường, không tài nào nhích ra nổi. Bỗng có một bàn tay rắn chắc kéo cô ra khỏi đám đông rồi nói:

- Đi đường này nè cô!

Cô lí nhí nói cảm ơn rồi bất chợt ngẩng mặt lên nhìn, một cảm giác đau đớn bủa vây lấy cô. Là anh!

Nhưng làm sao anh có thể nhận ra cô chứ? Mái tóc dài năm xưa cô đã cắt ngắn tới tận mang tai, vóc dáng gầy guộc cùng làn da rám nắng, chưa kể Từ Di còn bị mặt kín mít, mang trên người bộ quần áo công nhân rộng thùng thình. Anh gọi Từ Di là “cô” cũng đúng thôi.

Khuôn mặt anh có chút dấu vết của thời gian nhưng vẫn còn nam tính và đẹp trai lắm. Mới có sáu năm chứ bao nhiêu, người thì vẫn còn nhưng tấm lòng thì đã đổi thay. Chỉ trách họ có duyên mà không có nợ, cô đã đọc ở đâu đó, chỉ có nợ nhau thì mới được ở bên nhau. Từ Di dõi mắt về phía Tú Long, anh đang ôm chăm lấy hai đứa con trai của mình trong lòng. Rồi Thiên Thiên đi đến nhìn ba bố con cười đùa mà mỉm cười hạnh phúc. Bỗng nhiên cô ta ngoảnh mặt về phía Từ Di rồi cười đắc thắng. Từ Di cười, hạnh phúc này cô cứ giữ lấy đi, tôi không nhảy ra để cướp cô của đâu. Cô thắng rồi, hãy để cho mẹ con tôi được yên.

Lần đi chơi ấy khiến thái độ của Tú Long dành cho cô càng trở nên nghiệt ngã hơn. Mùa hè nhà trường tổ chức cho các cháu đi biển, phụ huynh được đi cùng để trông coi các cháu đề phòng trường hợp xấu xảy ra. Cả nhà Tú Long cũng đi đến đó nhưng họ lại đi xe riêng, cô cùng Mặc Lan vừa bước xuống xe đã nhìn thấy một người đàn ông cao to đang phụ giúp mọi người khiêng đồ. Lại là anh. Lại thêm một lần gặp mặt bất ngờ nữa. Cuộc đời rút cuộc còn dành cho cô bao nhiêu điều bất ngờ nữa đây?

Cô dẫn con gái đi theo hướng khác để tránh mặt anh, nhưng cuối cùng vẫn phải chạm mặt nhau trong bữa trưa. Khi mọi người dài thăm ngồi để ăn trưa trên bãi cát trắng dưới hàng dừa xanh ngắt thì cô cũng phải bỏ hết mọi đồ che chắn ra để tiện phụ giúp mọi người. Từ Di cùng mọi người vui vẻ mà quên đi những chuyện không vui, có một cô hỏi Từ Di bao nhiêu tuổi? Cô ái ngại trả lời rằng năm nay hai bảy tuổi. Rồi cô ấy bất ngờ thốt lên một câu hơi vô duyên:

- Cô cứ tưởng cháu phải hơn ba mươi rồi cơ! Con bé này chắc phải buồn chải cuộc sống lắm nên trông mới kham khổ thế này! Một mình nuôi con thơ há?

Cô dờ khóc dờ cười, mọi người đang chuẩn bị thức ăn trưa đều quay ra nhìn cô rồi thầm đánh giá. Từ Di chỉ còn biết chống chế:

- Chồng cháu đi làm xa, chưa về được ngay thôi ạ! Chứ trông cháu dừ hơn tuổi chắc là do phải tiếp xúc với nắng gió nhiều. Hi hi! – Cô khẽ cười cho đỡ gượng.

Nghe thấy tiếng cười quen thuộc, Tú Long đang chặt dừa gần đấy liền quay đầu ra nhìn, đập vào mắt anh là một dáng hình gầy guộc, khuôn mặt hốc hác, làn da đen xạm thiếu sức sống, mái tóc ngắn hơi rối cùng vết sẹo như một con rắn gớm ghiếc đang bò trên cánh tay cô.

Đó chính là cô bé năm xưa anh từng quen biết sao? Từ một nhan sắc khiến bao người điều đứng nay lại trở nên thảm hại đến nhường này. Là do cô sống với người đàn ông kia không hạnh phúc hay vì một lý do nào khác?

Thiên Thiên đang đi đến, anh thu lại ánh mắt trên người Từ Di rồi tiếp tục chặt dừa để trải chiếu ngồi. Vợ anh dựa người vào cây dừa đối diện, lại phở cái về ung dung chết người đẩy ra cảnh cáo anh:

- Đó là Từ Di em gái anh đấy, anh không nhận ra à? Sao? Với nhan sắc hiện tại của cô ta, anh còn muốn qua lại với cô ta nữa không?

- Em thôi ngay cái kiểu đấy đi. Lấy nhau bao nhiêu năm rồi có thấy anh qua lại với người phụ nữ khác không? Nếu muốn thì anh đã làm rồi không cần em gợi ý. Còn Từ Di, kệ cô ấy đi.

Thiên Thiên cười lớn bên gốc dừa. Cô biết cô luôn là người thắng cuộc. Từ Di kia cố gắng cả đời cũng không thể có được trái tim anh. Kể đến sau mãi mãi chỉ là đến sau mà thôi.

Quá khứ mãi mãi ngủ yên trong ký ức mỗi người, chỉ riêng cô luôn luôn đánh thức nó sống dậy trong trái tim mình mỗi ngày. Để cô biết rằng mình vẫn còn sống và tồn tại trên thế gian này. Để những đớn đau luôn bị những kỉ niệm tốt đẹp kia vùi lấp. Để cô biết rằng mình đã từng có được hạnh phúc, được thương, được bảo vệ và tin yêu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Con bé Mặc Lan vùng vằng đòi cô đi nhặt vỏ sò, cô dở khóc dở cười, ở chỗ này khách du lịch người ta nhặt hết rồi chứ làm gì còn cái nào?

- Không con thích cơ, mẹ phải đi nhặt cho con! – Con bé giãy nảy lên, không hiểu sao hôm nay nó lại hư thế.

Cô đành dỗ dành con rồi xách dép đi xa chỗ mọi người đang tắm, tới vùng biển mọi người ít khi lui đến, có lẽ sẽ có hy vọng tìm được vỏ sò hơn. Nhưng bỗng nhiên ở phía xa kia có một người đang bị đuối nước, cánh tay đập loạn xạ vào nước để tìm kiếm sự cứu giúp. Trời ơi, nếu cứ làm thế cô ta sẽ chết chìm mất! Nghĩ vậy cô liền lao xuống nước rồi bơi thật nhanh đến chỗ cô gái ấy.

Là Thiên Thiên. Tú Long đâu? Anh ấy không ở bên cạnh cô ta sao?

Cô càng cố nắm tóc kéo cô ta lên bờ thì cô ta càng cố giãy ra và kêu cứu to hơn. Và cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý từ mọi người, từ xa nhìn tới, cứ như cô đang cố chìm Thiên Thiên xuống nước.

Hai đứa con trai của Thiên Thiên đứng trên bờ gào ầm lên:

- Bỏ oi mau ra cứu mẹ, cô kia chìm mẹ sắp chết đuối rồi!

Từ Di hoảng hốt gào lên:

- Cô có bị điên không? Mau để tôi kéo lên bờ không chết chìm cả hai bây giờ!

Tú Long nghe thấy tiếng gọi của con, hoảng hồn, ai lại dám làm cái trò này giữa thanh thiên bạch nhật? Anh lao đến và nhanh chóng bơi ra giữa hai người rồi tách Thiên Thiên khỏi Từ Di, cô ta cùng với khuôn mặt trắng bệch ôm lấy chồng mình, không ngừng run rẩy sợ hãi. Còn anh thì nhìn cô với ánh mắt đầy chất vấn và cảnh giác.

- Tại sao em lại làm thế với cô ấy? Có biết cô ấy không biết bơi không? Biết cô ấy sợ nước đến mức nào không?

- Tú Long, em, em không có! – Từ Di đau đớn thanh minh.

Anh không thèm đến xia đến cô nữa, ôm Thiên Thiên đi vào bờ. Từ Di vỗ vỗ chút nước biển lên mặt để rửa trôi những giọt lệ yếu đuối đang tuôn rơi. Bỗng dưới chân cô nhói lên vài cái, vì lúc này chạy ra phía Thiên Thiên cô quên không nhìn đường, bị những con hà dưới nước cứa vào lòng bàn chân, máu nhuộm đỏ thẫm cả một vùng nước.. Lên tới bờ, cát dính vào vết thương, tuy nhiên cô vẫn cố tỏ ra bình thường rồi đưa cho con gái mấy cái vỏ sò đầy đủ màu sắc xinh đẹp. Đón đau này có là gì so với đón đau trong sáu năm qua cô từng nếm trải.

Khi mọi người đang vui vẻ ăn tối cùng với hải sản tươi ngon bên bờ biển thì cô lại âm thầm ngồi một mình trong bóng tối. Con gái thì cô nhờ một phụ huynh trong đó trông giúp. Cô không sai nhưng sao lại không dám đối mặt với vẻ mặt đầy kì thị của mọi người. Họ coi cô là người xấu, là người định giết chết người khác. Cô thanh minh nhưng liệu họ có tin cô khi chính họ tận mắt chứng kiến cảnh đó?

Còn anh, còn anh nữa, thái độ đó của anh như ngầm khẳng định cô chính là kẻ định hại chết vợ anh. Anh không còn tin cô như trước kia nữa rồi, tất cả những điều tươi đẹp trong quá khứ anh đều vứt hết đi rồi. Anh đã không còn là anh của ngày xưa.

Mãi sau này Tú Long mới nhìn thấy bằng khen giải nhì môn bơi lội hội cấp ba của Thiên Thiên. Thế nhưng khi đó mọi việc đã quá muộn màng.

Khi về đến nhà Thiên Thiên luôn miệng kêu lạnh, không để cho Tú Long nửa bước rời xa, cứ quấn lấy anh mãi. Nhìn cô yếu đuối như vậy anh chợt nhớ đến Từ Di ngày xưa, cô bé đáng yêu ấy suốt ngày quấn quanh bên anh không rời. Vậy mà bây giờ lại mang tâm địa độc ác đến vậy. Nếu mẹ của hai đứa con anh xảy ra mệnh hệ gì, anh sẽ không để yên cho cô.

Buổi sáng hôm ấy trời âm u lạ thường, chắc mùa thu cũng sắp đến rồi, cô lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi trước hiên nhà, một chút gió se lạnh cũng khiến tâm trí cô tỉnh táo hơn đôi chút. Bỗng ở phía cổng xuất hiện một bóng người cao ráo, cùng với vẻ mặt trầm mặc nhìn về phía cô, khi bị cô phát hiện liền ngại ngùng lên tiếng:

- Từ Di, anh muốn gặp em một chút!

Cô mở cổng mời anh vào trong, anh lắc đầu:

- Anh đến đây chỉ là để lấy lại chiếc vòng năm xưa anh tặng em.

Từ Di sững sờ, chiếc vòng đó chẳng phải là vật đính ước giữa cô và anh năm đó sao? Nay anh đòi lại coi như muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ với cô.

Thấy cô chần chừ, anh lại nói tiếp:

- Giờ lấy lại cũng không hay lắm. Hay anh chuộc lại nó nhé? Em muốn bao nhiêu?

Chiếc vòng đó rất giá trị, sáu năm nay dù lâm vào bước đường cùng cô cũng chưa bao giờ có ý nghĩ bán nó đi. Vậy mà anh lại nghĩ cô rẻ mạt như vậy, thôi được rồi, đã đến nước này thì cô cũng không muốn giữ lại chiếc vòng đó nữa.

Cô liền chạy vào trong nhà, mở hòm để đồ rồi nhẹ nhàng lấy chiếc vòng được cất kỹ ở bên dưới lên. Từ Di khẽ vuốt ve mặt dây chuyền lần cuối, ân cần lau sạch sẽ:

- Tạm biệt nhé, từ nay chúng ta coi như đoạn tuyệt ân nghĩa!

Tú Long cầm lấy chiếc vòng rồi lặng lẽ ra đi. Còn không thèm nhìn cô lần cuối. Cô cứ đứng trân trân trước cổng nhìn anh cho đến khi anh đi khỏi con ngõ. Tình cảm mười mấy năm, làm sao để quên đi đây?

Anh có thể rũ bỏ mọi thứ như thế, hẳn đã yêu thương Thiên Thiên rất nhiều rồi.

Người ta nói, thời gian chính là phương thuốc chữa lành mọi vết thương thể nhưng sao thời gian cứ làm vết thương của cô ngày một lở loét thêm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Bao nhiêu năm đương đầu với sóng gió cô chưa từng chùn bước, vậy mà sóng gió lần này lại khiến ý chí cô chao đảo, rụng rời.

Nhìn thấy Mặc Lan nằm trên vũng máu, trái tim cô như bị ai bóp nát.

Cô ôm lấy con bé rồi nhanh chóng đưa lên xe cứu thương. Mặc Lan yếu lắm, hơi thở đứt đoạn, đôi mắt lim dim như muốn nhắm lại nhưng vẫn cố mở to để nhìn mẹ nó.

Từ Di gắng không khóc để con bé được yên lòng.

- Con ngoan, sắp đến bệnh viện rồi, sắp hết đau rồi. Cố lên nha con, con gái mẹ mạnh mẽ mà đúng không?

Cô cuối cùng cũng không nhịn được, lặng lẽ quay mặt đi chỗ khác gạt nước mắt, lúc ngẩng đầu lên nhìn Mặc Lan đôi mắt vẫn đỏ hoe. Từ Di nắm tay Mặc Lan rất chặt, một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cô, nỗi đau mất người thân bao năm nay vẫn ám ảnh trong tâm trí. Ngày ấy mẹ cô cũng nằm trong vũng máu, nhìn cô đầy đau thương.

Cô nghĩ nhiều quá rồi, con cô nhất định không sao đâu!

Mặc Lan vào phòng phẫu thuật, cô đứng ngoài ruột gan như lửa đốt. Máy tiếng trôi qua tựa như mấy ngàn năm.

Bác sĩ cuối cùng cũng bước ra, nói với cô một câu tựa như sét đánh ngang tai:

- Bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch vì thiếu máu, ngân hàng máu hiện nay đang hết nhóm máu này. Cô nhóm máu gì?

- Cháu nhóm máu O ạ!

- Không được rồi, con cô nhóm máu AB. Còn bố nó thì sao? Mau gọi bố nó đến đây!

Cô lúng túng không biết phải làm gì? Bác sĩ thấy thế liền giục cô và gấp gấp quay trở lại phòng mổ. Con cô hiện đang gặp nguy hiểm, cô không thể vì chuyện riêng mà làm ảnh hưởng đến con được. Cô run run rút điện thoại ra và bấm số anh, một dãy số mà hàng năm qua cô chưa bao giờ quên.

Mãi lâu sau, anh mới nhấc máy. Sáu năm rồi cô mới được nghe thấy giọng nói ấy qua dây số này.

- Anh có thể đến bệnh viện X ngay bây giờ được không? Em chỉ làm phiền anh một lần này nữa thôi. Con gái em đang gặp nguy hiểm cần truyền máu

gấp và nó cùng nhóm máu với anh. Em xin anh, chỉ một lần thôi. – Cô nói một tràng dài, tựa như đã được sắp xếp trong đầu từ lâu.

Lúc này là 10 giờ đêm, anh nghe xong chỉ thở một hơi dài, lặng lẽ cúp máy.

Anh không đến. Cuối cùng cũng không đến. . .

Đây là lần đầu cô van xin anh, và cũng là lần cuối. Chúng ta, thật sự đã kết thúc rồi!

Sự tuyệt vọng đang dâng đầy trong tâm trí, cô hoảng loạn không biết vịn vào đâu để có thể cứu lấy đứa con gái bé bỏng của mình. Nhìn bác sĩ và y tá đi đi lại lại trước mắt, cô chóng mặt như muốn ngất đi, đầu đau như búa bổ. Nhưng không được, con cô còn nằm trong kia, cô phải cứu con, phải cứu con!

Một số máy lạ gọi đến, cô nghe máy, bên kia là giọng nữ thanh cao:

- Từ Di phải không? Chắc cô cũng biết tôi là ai rồi, không dài dòng nữa, tôi vào vấn đề chính luôn nhé. Tôi sẽ cho người đến truyền máu cho con cô, nhưng đòi lại một điều kiện. – Thiên Thiên ngừng lại.

Từ Di vội nói:

- Điều kiện gì cô cứ nói đi, tôi sẽ chấp nhận hết.

- Cô cùng con bé sẽ phải ra nước ngoài, đi nơi nào cũng được miễn không ở gần gia đình chúng tôi nữa. Vấn đề chi phí cô không phải lo, tôi sẽ lo hết.

Buổi sáng khi sương sớm còn chưa tan hết, Từ Di đã thức tỉnh bên cạnh Mặc Lan. Con bé vẫn chưa dậy, đôi mắt vẫn nhắm nghiền say giấc. Cô cầm lấy cánh tay chỉ chít bông băng của Mặc Lan mà lòng đau buốt. Chỉ vì sơ nhỏ của cô mà con bé gặp tai nạn, cô sai con đi mua giúp cô chai mắm, vậy mà con còn non dại quá, không biết qua đường, để ô tô tông vào kéo lê một quãng đường. Càng nghĩ cô càng tự dằn vặt bản thân hơn, thương con bao nhiêu thì lại tự trách mình bấy nhiêu. Mặc Lan ơi! Từ giờ mẹ sẽ không bao giờ để con đi đâu một mình nữa.

Tú Long à, con gái anh đấy, nó là con gái anh đấy! Em không nghĩ anh lại tuyệt tình với em như thế. Bao nhiêu yêu thương năm xưa sao anh nỡ giảm đập và chôn vùi một cách tàn nhẫn, bao nhiêu tình nghĩa sao anh nỡ ném đi không thương tiếc. Đối với anh bây giờ, em chỉ là một vết bẩn cần phải xóa nhòa đúng không?

Được rồi, em sẽ rời khỏi nơi đây. Em sẽ đi và hãy coi như em chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh, chưa từng làm vấy bẩn con người thanh cao đạo mạo của anh. Em sẽ không phá hoại gia đình của người khác, vì em biết em có nói ra sự thật rằng Mặc Lan là con gái anh, gia đình anh sẽ không được yên ổn, anh sẽ phiền lòng, hai đứa con trai của anh sẽ không được hưởng một tình thương trọn vẹn từ cha của nó. Còn Mặc Lan của em, con mạnh mẽ lắm, con luôn có niềm tin rằng cha nó đang ở một nơi xa xôi kiếm tiền nuôi mẹ con nó, cha yêu và thương hai mẹ con lắm! Thế nhưng nó sẽ không bao giờ biết được một sự thật tàn nhẫn rằng, khi nó đang trong tình trạng nguy kịch, cha nó không đến cứu nó.

Cô đưa bàn tay chai sạn vì nắng gió của mình vuốt ve tóc con, vuốt ve từng đường nét trên mặt con, sống mũi cong vút cùng đôi môi thanh mảnh. Từ Di thờ dãi, sao nó có thể giống Tú Long đến thế.

Liệu anh có còn nhớ không? Nhớ chúng ta đã từng nằm cạnh nhau, cùng ngắm sao trên trời và nguyện ước về một gia đình nho nhỏ. Em sẽ sinh cho anh một trai một gái, con trai sẽ giống anh và con gái sẽ giống em. Nhưng nào ngờ được hiện thực bi đát, con trai của anh giống anh, con gái của em cũng giống anh. Nhưng chúng lại không cùng một mẹ.

Em từng yêu từng mơ mộng một thời non trẻ. Nhưng sao chúng lại khiến em tang thương thế này, có phải càng hy vọng lại càng thất vọng không? Em áp ủ có ngày anh sẽ quay đầu lại và nhìn về phía em một lần, cảm thông và tin tưởng ở em. Nhưng em đã hi vọng quá nhiều rồi, chữ “yêu” trong anh chỉ thể thôi sao? “Thân tượng” của em chỉ tầm thường đến thế thôi sao? Em yêu nhiều như vậy nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ là con số 0.

Chàng trai năm ấy từng đội mưa đến tặng em chiếc áo ấm, chàng trai từng trốn học để đi tìm em, từng phát điên khi em mất tích, từng van xin vợ chưa cưới của mình chỉ để ở bên em vài ba tháng. Vậy mà bây giờ lại không thêm đếm xỉa đến em nữa, tình cảm tựa hoa gió, rục rờ phút chốc rồi nhanh chóng lụi tàn.

Tú Long, Vĩnh biệt.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngày hôm ấy thấy số điện thoại cô hiện lên màn hình, bàn tay cầm điện thoại của anh phút chốc cứng đờ, giờ này cô còn gọi có việc gì?

Thiên Thiên đang nằm cạnh anh nhanh tay giật lấy chiếc điện thoại, nhìn màn hình, không nói gì rồi đi ra ngoài, một lúc lâu sau mới quay trở lại. Tú Long

tò mò liền mở miệng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Sao? Anh còn dám hỏi em có chuyện gì cơ à? Em chưa hỏi tội anh sao vẫn liên lạc với nó đấy!

- Anh không hề liên lạc với cô ấy, em đừng có nói bừa. – Tú Long vội thanh minh.

Vợ anh vẫn không nói cho anh biết Từ Di gọi có chuyện gì, anh cũng thôi không tò mò về cô bé ấy nữa. Dù gì anh cũng là người có gia đình, dây dưa với người cũ là điều không nên.

Ngày ấy anh rời bỏ cô, rời bỏ tình yêu của đời mình chỉ để làm vui lòng người thân. Nhưng anh lại chọn cách tàn nhẫn nhất để hành hạ trái tim cô. Đem cô về bên cạnh chỉ để thỏa mãn cảm xúc, tình cảm của mình và rồi rời đi không màng đến sự đau đớn của cô. Kề như anh, liệu có xứng đáng để Từ Di yêu nhiều đến vậy không hả Tú Long? Vậy mà anh lại không tin cô, không may mắn nghĩ ngờ về những lời của Thiên Long nói, anh tin cô là người như vậy, là người mà bán đứng chồng mình và ngoại tình với kẻ khác!

Tú Long, có lẽ suốt cả cuộc đời này sẽ không có ai yêu anh như Từ Di, nhưng anh lại không biết trân trọng và gạt bỏ nó ra khỏi tâm trí của mình. Anh tàn nhẫn lắm, vô tình lắm, người mà anh từng luôn miệng nói sẽ bảo vệ, yêu thương suốt đời, vậy mà chưa đi được nửa quãng đường đời, anh đã vất bỏ người ta. Nếu không làm được, xin anh đừng hứa hẹn. Vì người ta tin vào lời hứa của anh lắm, vì lời hứa đó mà người ta sẵn sàng chịu mọi tổn thương đau khổ chỉ để ở cạnh anh, lấy người mà người ta không yêu chỉ để bảo vệ anh.

“Yêu là gì hả anh?”

“Yêu là cho đi và không cần nhận lại.”

Từ Di đã yêu và yêu hết mình như thế, rốt cuộc kết quả nhận được lại vô cùng bi thương.

Ngược lại với yêu là gì? Là ghét, là hận ư? Không, là lãng quên.

Cô muốn quên anh, quên đi mọi kí ức đau khổ.

“Đau rồi lại thêm một lần đau

Em phải rời xa người thôi...” (Daisy – Hey)

Sau cuộc gọi ngày hôm ấy, anh không hề nhận được thêm bất kì cuộc gọi nào từ cô nữa. Đã có lúc anh lỡ để ấn vào số cô thế nhưng người nghe máy lại không phải là cô, mà là một người phụ nữ xa lạ nào đó. Từ ấy mọi tin tức về cô cũng biệt tăm, cứ như cô đã biến mất khỏi cuộc sống này vậy.

Sáu năm, sáu năm anh tự cho mình cái quyền vô tình với cô, thế nhưng vẫn không thể hoàn toàn quên cô.

Anh trở về quê nhà sau mấy năm dài dang dở. Bà Tuyết Liên vẫn sống trong căn nhà đó, hoa hồng leo vẫn nở rộ trên hàng rào như chưa từng lụi tàn. Ngôi nhà nằm im lìm trên mảnh đất đồng quê đầy dịu dàng. Tú Long bước vào trong sân, lặng lẽ đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, mọi thứ vẫn như thế, vẫn không khác gì khi anh sống ở đây. Anh vô thức đi vào lối đi lát gạch đỏ dẫn đến vườn hoa lưu ly năm nào. Thế nhưng vườn hoa nào còn nữa, bà Tuyết Liên đã dùng mảnh đất ấy để trồng rau củ các loại.

- Con đã về đấy à? – Giọng bà khàn khàn vang lên sau lưng anh.

Anh quay lưng nhìn người mẹ già, bà không phải mẹ ruột của anh, chỉ là một vú nuôi mà anh rất yêu quý, bà đi đâu, anh theo đó. Tóc bà đã điểm trắng hoa sương, khuôn mặt có thêm vài nếp nhăn, bà cũng già hơn và trông không còn khỏe khoắn như trước.

- Con xin lỗi vì bây giờ mới về thăm mẹ được.

- Không sao, con về là tốt rồi! Nào lại đây ngồi với mẹ.

Hai mẹ con cùng ngồi xuống chiếc ghế trúc dưới bóng cây lộc vừng xanh mát cạnh nhà. Họ cứ ngồi nhìn sân vườn như vậy chừng năm phút, như không biết nên nói gì, định nói ra câu gì nhưng ngập ngừng lại thôi.

- Con muốn hỏi về Từ Di đúng không? – Bà nói chậm rãi.

Anh giật mình, sao bà có thể biết được?

- Mẹ biết chuyện của hai đứa rồi. Sao con bé ngốc nghếch đó lại nghĩ có thể giấu được mẹ chứ? Nó thật đáng thương!

- Mẹ, mẹ đang nói gì thế? Mẹ đã biết chuyện gì? – Giọng anh gấp gáp hơn bình thường, như giục bà nói ra điều anh đang muốn biết.

Bà lặng lẽ rút chiếc khăn tay từ trong túi áo ra lau nước mắt, khuôn mặt bà nhăn nhúm vài phần vì ngần không cho bản thân bật khóc. Sau đó bà đứng dậy, chậm chạp đi vào nhà, lúc sau bà mang ra một chậu lưu ly nhỏ đặt vào tay Tú Long. Anh sững sờ, nhìn chậu cây này quen quá!

- Cái này là của Tử Di để lại cho con, nó nói nếu một ngày con quay trở về, hãy đưa cho con chậu cây này. Đây là chậu cây được lấy từ trong ngôi nhà con và nó từng ở, lúc nó đưa cho mẹ nó khóc nhiều lắm! Khóc đến nỗi không nói thành lời vì loài hoa này đã gắn bó với nó sáu năm rồi, nó không lờ xa, nay phải rời đi nên nhờ mẹ chăm sóc hộ.

Anh siết chặt chậu cây trong tay, tại sao? Cô đã có người đàn ông khác, tại sao lại hoài niệm về anh đến thế?

- Con ngốc lắm, dại lắm. Nó yêu con nhiều đến như thế mà con không nhận ra. Nó nào có người đàn ông nào khác? Nó chưa bao giờ quay lưng với con, chỉ có con sẵn sàng phủ nhận tình yêu của nó.

Bà Tuyết Liên lấy trong túi ra hai bức ảnh, một bức là một bé gái với khuôn mặt đáng yêu, bức còn lại đã ngả vàng, là một bé trai với khuôn mặt trong trẻo. Lại là, hai đứa trẻ đó hoàn toàn giống nhau.

- Bé trai này là con hồi nhỏ. Còn con biết bé gái này là ai không?

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào hai bức ảnh, không phản ứng gì cả, toàn thân như bị đóng băng, lý trí như đang dần mất đi.

Lúc này bà Tuyết Liên mới nhấn mạnh từng từ:

- Nó là con gái con, Mặc Lan.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Anh không tin vào tai mình, lắc đầu liên tục, bàn tay như muốn xé nát hai bức ảnh kia đi. Sao có thể như thế được? Mà đúng là như thế, tại sao cô không tìm đến anh, không nói cho anh biết mà một mình nuôi con vất vả từng ấy năm trời?

- Con bé tìm đến mẹ cách đây mấy tháng rồi. Lúc ấy nó đang trong tình trạng suy kiệt sức khỏe, yếu ớt lắm, nó mang bệnh gì đó trong người nhưng nhất quyết không nói cho mẹ biết. Nó kể hết cho mẹ mọi chuyện giữa con và nó rồi khóc, nó bảo không thể cứu vãn được điều gì nữa, nó phải rời khỏi đây và quên hết mọi chuyện...

Không đợi bà nói hết, anh gấp gáp hỏi:

- Mẹ, cô ấy đi đâu, đi đâu hả mẹ?

Bà lắc đầu, ánh mắt nhìn xa xăm. Phía xa kia là chân trời đang dần ngả về chiều, những đám mây trắng được nhuộm vàng một nửa bởi ánh mặt trời cuối ngày nắm vắt vào ngang bầu trời, dần chìm gọi bảy nhấc hết cả không gian. Tú Long đập phải mấy chiếc lá khô nằm dưới chân, tiếng lá khô gãy kêu giòn tan. Mùa thu đến rồi ư?

Ngày xưa ấy cũng vào tầm này, cô tính nghịch chạy nhảy lên những đám lá khô rồi cười toe toét với anh. Cô vô tư, hồn nhiên, đáng yêu nhường ấy, có sao anh lại khiến cô héo mòn, âu sầu như bây giờ? Anh không yêu cô? Không, anh yêu, yêu chứ? Nhưng sao anh không tin cô? Vì anh ghen, con ghen đã khiến ý chí anh lu mờ, anh không suy nghĩ được gì nữa, anh không thể bình tĩnh để nhìn nhận mọi việc.

Thế nhưng lý do anh đưa ra bây giờ cũng không thể mang cô quay trở về bên anh. Cho dù anh tin cô, cô cũng không cần nữa bởi anh là người đã có gia đình. Làm bạn với người mình yêu ư? Đó là một điều thật hoang đường!

Sau ngày hôm đó, Tú Long lục tung thành phố để tìm hai mẹ con Tử Di. Thiên Thiên biết việc này nên đã nổi điên, đòi uống thuốc ngủ tự vẫn.

- Bao nhiêu tuổi rồi em vẫn làm trò trẻ con như thế? Mặc Lan là con anh, anh phải có trách nhiệm với nó, em yên tâm, anh không bỏ em để quay lại với Tử Di đâu.

- Không! Em không chấp nhận đứa con hoang đấy đâu. Anh đừng có mang nó về đây, anh mà mang về thì em sẽ đi khỏi cái nhà này cho anh xem!

Tú Long không nói gì thêm, lặng lẽ đi khỏi nhà.

Mắt Thiên Thiên hằn lên những tia đỏ như máu, khuôn mặt cô ta bây giờ không khác gì quỷ dữ. Nhưng rồi cô ta lại cười lên một cách sung sướng:

- Anh sẽ không bao giờ tìm được nó đâu, vĩnh viễn cả cuộc đời này! Hahaha!

Một năm, hai năm, rồi ba năm... Anh vẫn mãi miết kiếm tìm, thời gian như vắt kiệt sức lực của anh. Sai lầm của anh, không thể cứu vãn được ư? Không được, Tử Di! Xin em đừng trốn anh nữa, anh chưa mệt đâu, không tìm được em anh tuyệt đối không bỏ cuộc. Con của chúng ta, con của anh và của em, sao em lại ích kỷ giữ con một mình bên cạnh thế?

Cô bé của anh. Xin lỗi em.

Lúc này trời đang mưa rất to, anh ngồi trong một quán cà phê ven đường quốc lộ nhìn dòng người hối hả qua lại mà trong lòng rối như tơ vò. Tú Long cảm thấy thật hổ thẹn vì không nhận ra con mình, con bé giống anh đến vậy mà anh chẳng mấy may suy nghĩ...

Có lẽ cuộc gọi ngày hôm ấy, cô gọi cho anh là để nói ra sự thật. Vậy mà anh lại chần chừ không nghe máy. Anh sai, đã quá sai rồi em à!

“ - Nay cô bé, em có thấy gì ngoài kia không?

Đằng kia là những đóa hoa lưu ly bé bỏng, cánh hoa mỏng manh bay trong gió.

Em xinh đẹp tựa như cánh hoa đó, đơn độc và đáng thương.

Anh muốn chạm vào nhưng tất cả lại hóa tro tàn.

Vì tình yêu của anh chưa đủ lớn hay vì số phận không an bài cho đôi ta...

Bao năm qua, một phút cũng chưa hề quên em..

Bao năm qua, những cánh hoa lưu ly vẫn bay ngang qua kí ức của anh...”

Bài hát cũ anh từng sáng tác vài năm về trước bỗng vang lên nhẹ nhàng trong quán, nhưng đó không phải giọng của anh mà là giọng của một bé gái được phát ra từ điện thoại của một cô gái.

- Cô bé này hát hay quá! Mới mười tuổi thôi mà nghe như ca sĩ chuyên nghiệp!

Cô gái ấy trầm trồ khen rồi quay sang nói với người bạn ngồi cạnh:

- Mà còn nhớ bài này không?

- Nhớ chứ sao không? Bài hát yêu thích một thời của tao đấy!

Anh cười, thì ra vẫn có người còn nhớ nhạc của anh.

Rồi anh lại nghe hai cô gái kia nói chuyện tiếp.

- Bên dưới video cô bé này có viết thêm một ghi chú “Mẹ của tôi rất thích bài hát này, mẹ thường ngân nga nó mỗi lúc chăm sóc vườn hoa lưu ly, mẹ bảo bài hát này có ý nghĩa rất lớn đối với mẹ nên tôi quyết định cover bài hát này. Bây giờ tôi mới biết bài hát này do một ca sĩ rất đẹp trai hát, chú ấy viết bài hát này dành tặng người con gái mình yêu. Tôi còn phát hiện ra một điều thú vị rằng người con gái chú ấy yêu trùng tên với mẹ tôi qua lời tỏ tình khéo léo được gửi giấu trong năm dòng cuối của bài hát, mỗi dòng lấy từ đầu tiên rồi chúng ta sẽ có một câu hoàn chỉnh:

Từ sinh một đời anh đầu sọ, chỉ sợ kiếp này không thể bên em

Di dời tình yêu đã từng chớm nở

Anh đem gửi gắm vào những cánh hoa

Yêu đương một thời đành trôi vào quên lãng

Em là người sẽ khiến anh không thể lãng quên.”

Lúc này hai cô gái mới hét ầm quán lên:

- Trời ơi. Là “Từ Di anh yêu em” sao? Đến bây giờ tao mới biết.

- Từ Di là cô gái nào mà may mắn thế?

Bỗng một bóng người đàn ông cao ráo tiến tới bàn hai cô gái đang ngồi. Lặng lẽ cất tiếng:

- Xin lỗi hai cô, có thể cho tôi biết bé gái trong video là ai và hiện đang sống ở đâu không?

Hai cô gái trẻ ngạc nhiên ngẩn người ra một lúc rồi lại đồng thanh hét lên một lúc:

- Trời ơi là Liễu Y Thần!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Thật may là trong quán hiện giờ không có ai, nếu không anh chỉ còn nước cầm đầu cầm cổ chạy. Hai cô gái kia vẫn nhìn anh chăm chăm không chớp mắt. Anh liền lên tiếng để phá tan bầu không khí ngưng ngập này:

- Hai cô có thể cho tôi biết bé gái trong video là ai không? – Rồi anh lấy tay xua xua trước mặt hai người.

Lúc này họ mới cố gắng trấn tĩnh lại và cùng trả lời:

- Bọn em không có thông tin gì về bé gái này đâu ạ, video này được đăng bởi một tài khoản trên youtube và không có tên tuổi nơi ở của người dùng.

Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ hụt hẫng, anh khẽ cảm ơn hai cô gái rồi bước ra khỏi quán. Ngoài đường xe cộ đi lại tấp nập, phố xá đông nghịt người qua lại, riêng anh đứng lẻ loi một mình với khuôn mặt mang đầy vẻ cô độc, một chút gió lạnh thổi qua cũng khiến trái tim anh buốt giá muôn phần. Cô đang ở đâu? Cô có biết rằng mấy năm qua chưa bao giờ lòng tâm anh được thanh thản, tình yêu của anh dành cho cô chưa bao giờ lụi tàn trong trái tim anh. .

Từ Di. Có phải bây giờ mọi thứ đã quá muộn rồi phải không em?

Có không giữ, mắt đừng tìm.

Anh đã biết câu nói này từ lâu nhưng bây giờ mới thực sự được thấm nhuần. .

Tú Long trở về nhà sau một ngày dài đằng đẵng. Anh chưa kịp ngồi xuống ghế nghỉ ngơi thì đã nghe thấy tiếng Thiên Thiên nói chuyện trong bếp:

- Anh phải cam đoan với em là con bé đó đã đi xa nơi này rồi. Anh Tú Long đang lùng sục khắp nơi để tìm con bé, anh mà để chồng em tìm được Từ Di thì em sẽ chấm dứt quan hệ với anh.

Tú Long chết sững người, Thiên Thiên đang có quan hệ ngoài luồng với người đàn ông khác sau lưng anh ư? Có phải kiếp này anh đã sống lỗi quá chăng, hai người phụ nữ trong cuộc đời anh, một người thì đã biến mất không một chút dấu vết, một người thì đang phản bội anh. Mà không, Thiên Thiên không hề phản bội anh. Cô ấy được quyền yêu người khác, vì trái tim anh cũng không dành trọn cho cô mà luôn hướng về phía Từ Di, mấy năm nay anh đối với cô chỉ là trách nhiệm cần có của một người chồng.

Thiên Thiên ra phòng khách thì thấy Tú Long nằm ngủ trên ghế, cô thoáng giật mình, không biết anh có nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện vừa nãy không? Chắc là không đâu, anh ngủ say thế kia. .

Rồi Thiên Thiên lại nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa và đi đâu đó. Lúc này Tú Long mới mở mắt và thở dài, một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má anh.

Làm sao để tìm được em đây. Từ Di?

Dạo gần đây Thiên Thiên rất khác, cô ấy không còn mải miết chăm lo cuộc sống gia đình nữa. Đầu đặn mỗi tuần một lần cô đến spa để chăm sóc da, rồi cả chăm sóc tóc và xúng xính trong những bộ quần áo mới. Cô ấy tụ tập bạn bè nhiều hơn, không dành nhiều thời gian cho gia đình như trước kia nữa.

Tú Long nhận ra điều đó, anh không trách móc gì cô bởi anh biết cô hi sinh cho anh và con quá nhiều rồi. Bây giờ anh sẽ thay cô làm những điều trước kia cô đã làm. Nhưng anh đâu biết rằng, cô làm những điều này chỉ mong anh chú ý đến cô hơn, yêu thương cô hơn. Nhưng hình như tất cả đều vô dụng, anh không để tâm đến những thay đổi trên thân thể cô.

Hai đứa con trai anh gửi nhờ nhà ngoại một thời gian, anh có việc phải đi công tác một tuần. Đi vì công việc thì ít, mà vì Từ Di là nhiều. Anh sẽ đi mọi nơi để tìm cô cho dù việc đó như mò kim đáy bể.

Suốt một tuần liền đi đến thành phố khác, anh dồn mọi thời gian để tìm cô. Anh đến những nơi hoa lưu ly được trồng nhiều nhất, đến những nơi có khả năng cô sẽ ở đó. Nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cô. Phải chăng cả đời này anh sẽ mất cô vĩnh viễn?

Và anh quay trở lại thành phố Bạch Lãng với một tâm trạng rầu rĩ hơn bao giờ hết. Cảm giác thất bại này anh đã nếm trải không biết bao nhiêu lần. Anh muốn thoát khỏi cảnh u sầu này, anh bê tắc, anh không tìm thấy lối ra, suốt năm suốt tháng tâm trí anh chỉ có suy nghĩ đến việc đi đâu để tìm được người con gái anh yêu tha thiết.

Khi anh trở về nhà, cửa chính không khóa, bên ngoài còn có đôi giày đàn ông, và đó không phải là giày của anh. Trong lòng anh xuất hiện vô vàn nghi vấn, anh liền đẩy cửa và nhẹ nhàng bước vào trong. Đập vào mắt anh là bộ nội y màu đỏ chót và những chiếc áo quần nằm la liệt trên sàn nhà phòng khách, tiếng thở hổn hển trong phòng ngủ. Anh nắm chặt bàn tay. Tại sao lại dẫn người đàn ông khác đến đây và làm trò này ngay trong nhà?

Anh đứng chết sững trước cửa phòng ngủ, cửa không đóng chặt nên để lộ một kẽ hở có thể nhìn vào trong. Thiên Thiên đang cùng một người đàn ông khác quần quít trên giường, người đàn ông đó không ai khác chính là Thiên Long.

- Thăng Tú Long vẫn đi tìm con bé đó à?

- Vâng. Anh ấy nói đi công tác nhưng thực ra là đi tìm con bé đó. Em biết thừa, sao mà qua mắt được em!

- Ngày xưa vì nó cướp mất em nên anh cay cú nó, cưới bằng được con bé Từ Di đó, em biết anh phải khổ sở đóng kịch như thế nào không? Rồi đến khi nó có thai, anh biết vở kịch này nên kết thúc rồi. Cũng tội thật, con bé đó đi để một mình không có ai bên cạnh, anh cũng không thể curu mang nó được nữa, anh chán ghét mỗi khi nhìn thấy nó và chỉ muốn ở bên cạnh em thôi. – Nói rồi anh ta sà xuống thorn vào môi Thiên Thiên một cái.

- Anh nói dối. Có thật là anh không có tình cảm với nó không? Nếu không vì nợ em số tiền lớn như vậy, anh có chịu rời xa nó và hành hạ nó theo lời em không?

- Em nói gì thế? Trong lòng anh chỉ có mỗi em mà thôi. . .

Tú Long nghe thấy toàn bộ câu chuyện hai người bọn họ nói với nhau mà trái tim như bị hàng ngàn mũi tên đâm vào. Cô bé của anh, sao em đáng thương thế này!

Anh rút điện thoại ra và gửi một tin đến điện thoại của Thiên Thiên “Ngày mai anh về!” Rồi anh bước ra khỏi nhà, nắng chiều có gì sao khiến nước mắt anh cứ rơi lã chã.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Tú Long tìm đến một quán bar và định sẽ uống say một trận ở đó. Thế nhưng anh lại gặp một người bạn cũ – Mạnh Hạo, bạn cùng trường cấp ba và là người từng thích Từ Di.

Mạnh Hạo khá bất ngờ khi nhìn thấy Tú Long ở đây và Tú Long cũng thế. Anh ta nhìn Tú Long chăm chăm rồi cười một tràng to, cười điên cuồng đến mức tiếng nhạc trong quán bar to như vậy mà mọi người cũng nghe thấy rồi quay ra nhìn anh ta một cách khó hiểu. Tú Long đành kéo Mạnh Hạo ra khỏi quán, tiện thể mua một vài chai bia và đến một chiếc ghế đá gần đó ngồi, lúc này Mạnh Hạo mới quay trở lại trạng thái bình thường.

- Này, đừng nói rằng nhìn thấy tôi nên thần kinh cậu phần khích quá đà như thế nhé?

Mạnh Hạo lấy một chai bia trong tay Tú Long rồi tu ừng ực. Anh ta chẳng nói chẳng rằng cứ thế uống hết lon bia, rồi đến lon khác, hình như anh ta đang muốn say thì phải.

Còn một chai cuối cùng, lúc này Mạnh Hạo đã say như từ rồi, mặt anh ta đỏ ửng, Tú Long không cho anh ta uống nữa. Bấy giờ Mạnh Hạo mới khó khăn cất tiếng:

- Mười sáu năm rồi.

- Há? – Tú Long không hiểu cậu bạn đang muốn nói đến điều gì.

- Từ khi tôi thích Từ Di. – Mạnh Hạo nói tiếp câu.

Từ Di của anh ư? Mạnh Hạo vẫn chưa quên được cô ấy sao? Đúng là một anh chàng si tình. Ừm, anh thì có kém gì đâu.

- Năm ấy cậu một mực không muốn cho tôi tới gần Từ Di, suốt ngày bảo vệ cô ấy tránh khỏi nguy hiểm, lo lắng cho cô ấy từng chút một. Tôi cũng đành chấp nhận rồi xa cô ấy, để cô ấy cho cậu, những tưởng sau này cậu sẽ cho cô ấy một tương lai tươi sáng, một cuộc sống ấm êm. Nào ngờ cậu lại đẩy cô ấy tới bờ vực thẳm sâu không thấy đáy, dòn cô ấy tới đường cùng, để cô ấy bơ vơ một mình giữa cuộc đời này. . .

Tú Long ngạc nhiên, rồi đau đớn, sao anh ta lại nói ra những điều này? Anh ta đã biết được những gì?

- Liễu Y Thần, anh thật nổi tiếng, có danh tiếng, tiền bạc, vợ đẹp, con ngoan. Cô ấy thì có gì ngoài những đớn đau từ khi anh trở thành ca sĩ. Liễu Y Thần đẹp trai tài năng kia ời anh có biết hay không? Cô ấy sẵn sàng hiến máu cho vợ anh để không phải nhìn thấy anh âu sầu, sẵn sàng hy sinh hạnh phúc cuộc đời mình để bảo vệ danh tiếng cho anh. Thăng khôn Thiên Long dọa nạt nếu Từ Di không chịu kết hôn sẽ phá hoại danh tiếng của anh, đem những bức ảnh khỏa thân của anh và cô ấy đăng lên mạng. Cô ấy không lo cho bản thân mình mà chỉ lo sự nghiệp của anh sẽ bị hủy hoại bởi cô ấy. Cô ấy một mình sáu năm trời lo cho đứa con gái nhỏ - kết tinh giữa anh và cô ấy, vậy mà anh không nhận ra bé gái đó giống anh đến vậy. . . - Mạnh Hạo dừng lại, lúc này đôi mắt anh ta đã ầng ậ nước.

Tú Long hung dữ nắm lấy cổ áo Mạnh Hạo, anh không tin vào những gì anh vừa nghe thấy. Anh những tưởng cô đến với Thiên Long là vì tình yêu, nào ngờ là bị ép buộc, nào ngờ chỉ để bảo vệ cho anh. Cô gái nhỏ ấy sao có thể mạnh mẽ đến như vậy. Từ Di ơi, anh thật là một gã đàn ông tồi tệ.

Mạnh Hạo để mặc Tú Long nắm cổ áo mình như vậy, anh nhìn thẳng vào mặt Tú Long, đôi mắt ấy chứa đầy lửa giận, chán ghét và... đau đớn.

Mạnh Hạo rõ ràng là đã say nhưng sao tâm trí lại tỉnh táo vô cùng, anh nói từng câu từng chữ rành mạch, như tát thẳng vào mặt Tú Long:

- Anh còn nhớ cuộc gọi lúc 10h đêm của cô ấy vài năm về trước không?

Tú Long nheo mày, lặng lẽ lục lại trí nhớ, anh nhớ rồi, cuộc gọi ấy anh chưa hề quên và vẫn còn tò mò không biết khi ấy cô gọi anh có việc gì.

- Mặc Lan bị tai nạn và mất rất nhiều máu, anh là bố nó tất nhiên cùng nhóm máu với nó. Từ Di gọi điện cho anh để đến bệnh viện truyền máu cho con bé thế nhưng người nghe máy lại là Thiên Thiên. Cô ta sẽ cho người đến truyền máu cho con gái Từ Di nếu Từ Di đồng ý ra nước ngoài sinh sống. Còn nữa, Mặc Lan bị tai nạn là do Thiên Thiên thuê người đâm. Tôi đã gặp Từ Di, nghe cô ấy nức nở nghẹn ngào về cuộc đời mình, có lẽ không còn ai bên cạnh nữa nên cô ấy mới trút hết nỗi lòng với tôi. Cô ấy không muốn tôi nói với anh nhưng tôi không thể giữ lời với cô ấy. Đến cuối cùng Từ Di vẫn một mực muốn tốt cho anh, bảo anh hãy sống vui vẻ như thế hết đời, đừng bận lòng vì cô ấy.

Tay chân Tú Long rụng rời, thần kinh anh như tê liệt, anh không ngờ sự thật lại bi thảm đến nhường này.

- Thế Từ Di, Từ Di đang ở đâu? Sao anh biết được những điều này? Làm ơn, làm ơn nói cho tôi biết. – Giọng Tú Long yếu dần, anh không còn sức lực nữa.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hạo nhìn thấy một Tú Long mềm yếu như bây giờ, Tú Long tự cao tự đại chưa bao giờ cầu xin ai điều gì, nay lại thành khẩn cầu xin anh. Xem ra anh ta đã biết lỗi, nhưng Tú Long à, đã quá muộn rồi!

- Từ Di đang sống ở làng Gordes thuộc vùng Provence miền Nam của nước Pháp, cứ đến đó đi rồi tôi sẽ chỉ cho anh căn nhà Từ Di đang sinh sống.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 48 (Chương Cuối)

Sân bay đông nghịt người, trên tay Tú Long là tấm vé máy bay sang Pháp, khuôn mặt anh không giấu nổi vẻ mừng rỡ. Từ Di à, anh sắp gặp được em rồi. Anh sẽ chuộc lỗi với em bằng mọi giá, sẽ đem em về bên cạnh, anh tuyệt đối sẽ không để mất em thêm một lần nào nữa.

Chúng ta sẽ cùng nuôi dạy Mặc Lan em nhé, con bé chắc sẽ không ngờ rằng anh là bố nó đâu nhỉ? Anh sẽ bù đắp thiếu thốn mấy năm qua cho hai mẹ con, em sẽ không còn phải gánh chịu cô đơn, vất vả một mình nữa vì đã có anh ở bên cạnh rồi. Anh sẽ quay về là anh chàng thiếu niên mà em thích, sẽ bảo vệ em, quan tâm chăm sóc cho em như ngày xưa ấy. Anh sẽ trồng lại vườn hoa lưu ly sau nhà, không để cho nó tàn úa thêm một lần nào nữa.

Từ Di. Đợi anh.

Bầu trời Provence, miền Nam nước Pháp.

Nơi đây chính là thiên đường của những người yêu hoa oải hương, có ai mà không phải lòng những cánh đồng hoa oải hương trải dài bất tận đến cuối chân trời. Gordes một ngôi làng tí hon với những ngôi nhà bằng đá tựa sát vào chân núi, với cây trái bốn mùa đều sinh sôi đua nở, nổi tiếng là một trong những ngôi làng đẹp nhất nước Pháp.

Từ Di chọn một nơi đẹp để đến nhường này sinh sống để tạm quên đi những ưu sầu phiền não. Thế nhưng cô vẫn cắt công trồng một vườn lưu ly nhỏ trước nhà, loài hoa bé nhỏ khiến cô không tài nào quên được. Bé con của cô năm nay lên mười, càng lớn nó càng giống Tú Long như hai giọt nước, càng ngắm nó lòng cô càng quặn thắt. Tình yêu, hóa ra là đau đớn như vậy. Kiếp sau, nếu có kiếp sau, em sẽ không muốn yêu anh nữa.

Thời gian cứ thế trôi, còn tâm bệnh trong cô ngày một lớn. Tận cùng của nỗi đau là gì? Có lẽ là không thể khóc được.

Cơ thể Từ Di ngày một yếu ớt, nhiều lúc còn ho ra máu, da cô xanh xao, trắng bợt, mới hơn ba mươi tuổi nhưng tóc cô đã bạc quá nửa. Mặc Lan thấy mẹ ốm yếu thì rất ngoan ngoãn làm việc nhà, cô thương con bé lắm, mới tí tuổi mà đã biết làm mọi việc thay mẹ. Con yêu, mẹ xin lỗi vì đã không thể chăm sóc con chu đáo như bao người mẹ khác.

Hôm ấy cô đang lang thang trên cánh đồng hoa oải hương thì gặp Mạnh Hạo ở đó, anh đưa vợ đi chụp ảnh cưới. Ồ, vợ anh ấy cũng thích loài hoa này sao?

Mạnh Hạo nhìn thấy cô thì ngờ ngợ, phải mất một lúc lâu anh mới nhận ra đó là cô gái ngày xưa anh từng thích. Anh tiến đến chào hỏi cô, còn cô thì cứ ngây ra không biết đó là ai mà trông quen quá! Và sau đôi ba câu nói chuyện, cô mới nhớ ra anh chàng năm ấy từng thích cô điên cuồng. Từ Di chỉ biết gãi đầu cười gượng.

- Em là người ngày xưa chồng chị từng thích sao? Anh ấy từng kể với chị về em rồi. Nghe nói em xinh đẹp lắm, nhưng sao... - Vợ Mạnh Hạo định nói gì tiếp theo nhưng Mạnh Hạo đã nắm chặt tay cô ấy, ra hiệu là cô ấy đừng nói thêm gì nữa.

Từ Di biết cô ấy định nói gì, tuy vậy cô không buồn vì cô biết dung nhan từng khiến bao người say đắm của cô, cô đã hy sinh để nuôi nấng đứa con bé bỏng của mình. Có sao đâu chứ, xinh đẹp mà không có được hạnh phúc, con cô không được ăn no mặc ấm thì cô cũng không cần!

Vợ Mạnh Hạo là người hiểu chuyện với lại cũng không cần phải mất công lo âu khi chồng mình gặp lại người tình cũ, dung mạo Từ Di bây giờ không phải đối thủ của cô ấy. Vì vậy sau đó Mạnh Hạo đã “xin phép” vợ, cho được nói chuyện riêng với Từ Di một lát.

Đêm ấy trời rất nhiều sao, hai người ngồi trên một mòm đá cao, trước những cánh đồng hoa oải hương. Từ Di chạy đi mua một vài lon bia cho Mạnh Hạo uống. Nhưng Mạnh Hạo biết Từ Di khi ấy là muốn mượn bia giải sầu. Từ Di lại quên mất bệnh viêm loét dạ dày của mình, uống thật nhiều bia để trút hết nỗi lòng, rồi đau đến mức phải nhập viện. Cô đã sống quá cầu thả rồi!

Sau đó Mạnh Hạo và vợ đến thăm ngôi nhà bé nhỏ của Từ Di ở sát chân núi. Vợ Mạnh Hạo – Thiên Hương vô cùng phấn khích với những bông hoa lưu ly, cô ấy không ngừng xuýt xoa bàn tay khéo léo của Từ Di. Trồng được loài hoa này quả thật không phải tầm thường.

Mạnh Hạo nhận ra sức khỏe của Từ Di không tốt, hai mẹ cô ấy mấy năm nay chỉ sống lay lắt nhờ công việc đi hái hoa oải hương thuê và một số tiền ít ỏi khi có người đến hỏi mua hoa lưu ly. Bé Mặc Lan đáng lẽ năm nay đã học lớp năm nhưng con bé quả quyết không chịu đi học, nó là một đứa bé hiểu chuyện vì nó biết nếu nó đi học, mẹ nó sẽ không có tiền để mua thuốc chữa bệnh.

- Em cũng không biết mình sẽ nuôi nấng Mặc Lan được đến bao giờ, nếu em không còn...

- Em định nói linh tinh cái gì, em phải mạnh mẽ sống tiếp, em có muốn chứng kiến Mặc Lan lớn lên từng ngày, chứng kiến nó trưởng thành không?

Từ Di không nói được gì nữa, đôi vai cô run lên lẩy bẩy, cô gục đầu vào lòng bàn tay của mình rồi bắt đầu khóc, tí tê, nghẹn ngào.

- Anh sẽ nhận nuôi bé Mặc Lan, sẽ đem bé về nước và cho bé ăn học cẩn thận. Khi nào em khỏe thì có thể trở về đón bé. Vợ anh cũng rất quý Mặc Lan, cô ấy sẽ không phản đối việc này đâu. Em có đồng ý không?

Rồi bỗng Từ Di đứng dậy và đột nhiên quỳ xuống trước mặt anh. Anh bất ngờ:

- Em làm gì vậy? Sao lại làm thế này?

- Từ Di kiếp này không biết lấy gì báo đáp anh. Chỉ biết dùng cách này để cảm ơn.

Đó là chuyện xảy ra từ một năm trước. Mặc Lan đã được Mạnh Hạo đưa về nước nuôi nấng chăm sóc. Con bé ngày nào cũng đòi mẹ, anh đành phải nói dối rằng “Mẹ con đang chữa bệnh ở nước ngoài, con phải ngoan ngoãn mẹ con mới yên lòng để chữa bệnh được chứ!” Rồi từ đó Mặc Lan không đòi mẹ nữa, nó trở nên trầm mặc hơn, thi thoảng Mạnh Hạo thấy nó ngồi gần cửa sổ thút thút khóc.

Mạnh Hạo luôn nhớ lời Từ Di nói, anh nhất định đừng để nó cô đơn, em đã mồ côi mẹ, con em không thể mồ côi mẹ. Từ Di rất mong Thiên Hương có thể yêu thương chăm sóc Mặc Lan, khiến Mặc Lan quên đi một người mẹ tồi tệ là cô.

Thiên Hương nghe câu chuyện về cuộc đời Từ Di rồi khóc rất nhiều, cô không ngờ lại có một cô gái có số phận đáng thương nhường ấy, Thiên Hương cảm thấy may mắn vì có gia đình bên cạnh, có một người chồng luôn yêu thương mình. Còn Từ Di, cô ấy có gì?

Thiên Hương dồn hết tâm trí chăm sóc cho Mặc Lan, từng chút từng chút bước vào cuộc sống của con bé, cô rất dịu dàng, hiểu tâm lý của trẻ. Mặc Lan cũng dần dần quen với sự chăm sóc của “người mẹ mới”, cũng không còn ngồi khóc một mình nữa.

Từ Di không dám về nước, cô sợ nếu về tinh thần cô sẽ bị khủng hoảng như ngày trước, với lại ở nơi đây cũng không tệ, một nơi yên bình không chút xô bồ, cảm dỗ.

Cô cảm nhận cơ thể mình đã sắp đến cực hạn, bệnh của cô, là tâm bệnh, cô không có đủ tiền để chữa, chỉ biết uống thuốc để cho tinh thần tỉnh táo hơn. Ngày xưa khi dấu hiệu của bệnh phát tác, cô luôn trong trạng thái buồn bã, chán nản, thậm chí còn tức giận quát nạt Mặc Lan vô lý, tệ hơn nữa là cô sụt cân, mất ngủ trầm trọng, có lúc bị quẫn còn tự cào cấu da thịt mình. Khi đó con gái cô sợ cô vô cùng, cũng may là có người hàng xóm tốt bụng phát hiện ra đưa cô đến bác sĩ tâm lý. Nhưng vì không đủ chi phí chữa dứt bệnh, cô chỉ có thể uống thuốc qua ngày để ngăn không cho bệnh phát tác.

Gần đây những cơn ác mộng luôn ập đến với cô, khi là cảnh cha nuôi đánh đập lúc còn nhỏ, khi là lúc sợ hãi bị lạc trong rừng rậm, khi là nỗi đau chứng kiến Tú Long trao nhẫn cưới cho người con gái khác, khi là bị hàng trăm viên gạch rơi vào người, khi là bị làm nhục trong quán karaoke, cô đã từng làm nhiều việc để kiếm tiền nuôi con, kể cả những công việc mà người khác coi là dơ bẩn. Cô không sợ dơ bẩn, cô sẵn sàng bắt chấp tất cả vì con.

Tinh thần của Từ Di rất mong manh, hướng chỉ còn tự mình trải qua bao nhiêu chuyện đau lòng như thế. Hơn chục năm trôi qua rồi, cô đã sớm không còn sức lực để chống cự nữa. Đôi mắt thâm quầng, hốc mắt sâu trũng, thân hình gầy guộc đến nỗi có thể hình dung rằng một cơn gió cũng đủ để thổi cô đi.

Từ Di nhìn mình trong gương, một người con gái từng trẻ trung yêu đời, dồi dào sức sống lại trở nên tang thương dường này. Cuộc đời thật có sức mạnh thật to lớn, tàn phá một người đến mức thân tàn ma dại, cô tự cười với chính mình trong gương. Từ Di à, có lẽ đến lúc kết thúc rồi.

Bầu trời Provence đã ngả về chiều, cảnh vật nhuộm màu chiều mang sắc màu trầm lắng buồn đến lạ, những đóa hoa oải hương đang đua nhẹ nhàng trước gió, những ngôi nhà đá mang vẻ cổ điển nằm im lìm dưới chân núi, nơi đây quả không hổ danh là thiên đường của nước Pháp.

Có lẽ người ta không nghe thấy tiếng thở dài náo nức, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào phát ra từ một ngôi nhà nhỏ cuối làng, rồi những âm thanh đó dần

dần tắt lịm, dường như nó đã hòa vào cùng những cơn gió, theo gió đi khắp những miền trời xa lạ.

Tú Long đã nhìn thấy ngôi làng Gordes từ phía xa, anh vui mừng chạy nhanh về nơi đó. Từ Di đang đợi anh, cô ấy có lẽ đã chờ đợi anh lâu lắm rồi. Anh sắp được ôm cô vào lòng, sắp được nhìn thấy cô sau bao ngày xa cách, sắp được thủ thỉ rằng anh yêu và nhớ em nhiều lắm. Nghĩ đến đây bao mệt mỏi vì chuyến đi xa đều tan biến, tinh thần anh bỗng phấn chấn lạ thường.

Theo lời Mạnh Hạo mô tả, ngôi nhà của cô nằm ở cuối làng, đặc biệt trước sân nhà còn trồng một đám lưu ly nhỏ nên nhận diện rất dễ. Anh không đắn đo suy nghĩ nhiều mà đi thẳng vào làng. Rồi bầu trời bỗng dưng xám xịt, từng cơn gió thốc mạnh tới, và trời bắt đầu mưa nặng hạt. Mặc mưa rơi như trút nước, anh vội vã chạy tới ngôi nhà cô đang ở, không thể chậm trễ thêm giây phút nào nữa. Tường rào gỗ, hoa hồng leo, đây rồi, cuối cùng anh cũng đứng được trước cổng nhà cô, lúc này người anh chợt lạnh ngắt, không phải vì nước mưa, mà là vì người trước mặt.

Cô nằm đó, trên chiếc ghế dài trước sân nhà, mái tóc ướt đẫm nước mưa, hàng lông mi dài nhắm nghiền không chút động đậy. Anh cúi xuống nhìn những cánh hoa lưu ly theo dòng nước mưa chạm vào chân mình, rồi lại nhìn đóa hoa lưu ly trên tay cô, nó đã bị mưa giã xéo không còn nguyên vẹn.

Tú Long từng bước từng bước đến thật gần cô, hình bóng này chẳng phải anh luôn luôn nhớ mong trong từng ấy năm hay sao? Tại sao anh không chạy đến ôm chặt lấy cô đi, tại sao phải run rẩy sợ hãi như thế?

Anh quỳ xuống bên cạnh thi thể cô, người anh vẫn không ngừng run lên từng hồi, Tú Long không dám chớp mắt bởi anh sợ khi mở mắt ra sẽ không nhìn thấy cô nữa. Anh đưa tay lau đi vệt máu trên miệng cô, chạm vào mắt, mũi, rồi cuối cùng là đôi môi trắng bợt của cô. Tú Long không dám tin đây là sự thật.

Anh lay lay người cô:

- Từ Di, đừng trêu anh nữa, anh biết lỗi rồi. Em mau mở mắt ra đi, nghe lời anh, rồi anh sẽ lại đeo em đi chơi, cùng em chăm sóc những đóa hoa lưu ly, nghe lời anh đi nào, mau mở mắt ra nhìn anh, anh đến gặp em rồi...

Dưới làn mưa trắng xóa, anh ôm cô vào lòng, gào khóc lên từng hồi nức nở.

"Anh, cả đời này em sẽ vĩnh viễn không thể quên anh. Cho dù anh không thuộc về em, em vẫn mãi yêu anh. Tình yêu hóa chấp niệm, bỗng chốc hóa hư vô, sau này tình yêu của em sẽ không còn ở bên cạnh anh nữa...

Tú Long, nếu có lúc nào đó muốn tới thăm em, hãy mang tới một đóa hoa lưu ly, thì thăm với em vài ba câu, như thế em sẽ bớt cô đơn...

Hãy cho em được nói yêu anh, được hôn lên môi anh lần cuối và, em sẽ từ bỏ thế gian này...

Vĩnh biệt anh, tình yêu của em"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cánh Hoa Lưu Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.